

வரலாறு அவளை தோற்றுவிட்டது!

வெஞ்சை
உருக
வைக்கும்
சமூக
நாடல்

கே. ஆர். சுவாமி

வீரகேசரி
பிரசுரம்

321330

20

வரலாறு அவளை
தோற்றுவிட்டது

கே. ஆர். டேவிட்

321930

வெளியீடு

வீரகேசரி

த.பெட்டி 160,
கொழும்பு.

VARALARU AVALAI THOTTRUVITTADU

Written by:

K.R. DAVID

FIRST EDITION
NOVEMBER 1976

COPY RIGHTS

RESERVED WITH
THE PUBLISHERS

PRICE Rs. 3/60

VIRAKESARI 47
PIRASURAM

Published by

VIRAKESARI

P O. Box 160, COLOMBO.

Sole Distributors:

Express Newspapers (Ceylon) Ltd.

185, GRANDPASS ROAD,
COLOMBO-14.

ஆசிரியர் முகவுரை

மலைநாட்டில் நான் வாழ்ந்த காலத்தில் நடந்த சம்பவங்கள் அத்தனையும் என்று கூற முடியாவிட்டாலும், அநேகமானவைகள் என் நினைவிலுண்டு. மனத்தில் மேலோங்கி நிற்கும் உணர்வுகளைப் பொறுத்தே சம்பவங்களும் நிலைபெறுகின்றன. என் மனத்தில் நிலை பெற்ற சம்பவங்களில் மேலெழுந்தவாரியானவைகள் போக, அழுங்கு போல் என் இதயத்தைப் பற்றிக்கொண்டுள்ளவைகளும் உண்டு.

அவைகளை என்னால் ஜீரணிக்க முடியவில்லை.

மலையக மக்களையும், அவர்களின் வாழ்க்கை ஒட்டுறவையும், 'உருமிலால் ஒட்டப்பட்ட கடுதாசிகள்' என்று சுருக்கமாகக் கூறி விரிவாக விளங்கிக் கொள்ளலாம்.

இது அவர்களது நீண்ட கால வரலாறு.

இதுகாலவரை யாரையும் தோற்காத இந்த வரலாறு இன்று ஒரு பெண்ணைத் தோற்றுவிட்டது.

எனது நாவலின் உள்ளடக்கம் இதுதான்.

விமர்சனங்கள் எழுத்தாளனின் ஆதார சுருதிகள். சகல விமர்சனங்களையும் கேட்கத் தயாராக இருக்கிறேன். ஆனால், அனைத்தையும் சுமக்கத் தயாராக இல்லை.

நான் சுமைதாங்கியல்ல—

நியாயமான விமர்சகர்கள் என்னை வழிநடாத்துவார்கள். அவர்களை என்னால் கண்டுகொள்ள முடியும். ஏனென்றால் நியாயமானவர்கள் என்றும் தலைமறைவாக இருப்பதில்லை.

எனது நாவலுக்கு மதிப்பளித்து பிரசுரிக்க முன்வந்த வீரகேசரி பிரசுரத்தாருக்கு, முக்கியமாக திரு. சி. பாலச்சந்திரன் அவர்களுக்கு எனது இதயபூர்வமான தன்றிகள்.

மட்டுவில் வடக்கு.

கே. ஆர். டேவிட்

சாவகச்சேரி.

ஆசிரியர் அறிமுகம்

சா வகச்சேரியிலுள்ள மட்டுவில் வடக்கு கிராமத்தை பிறப்பிடமாகக் கொண்ட கே. ஆர். தேவிட், 7-7-45ல் பிறந்தவர். மட்டுவில் மகாவித்தியாலயத்திலும், பின்னர் யாழ்ப்பாணக் கல்லூரியிலும் கல்வி கற்றார். பயிற்சிபெற்ற ஆசிரியராகத் தேறி தற்போது திருகோணமலை மாவட்

டத்திலுள்ள நிலாவெளி கோபாலபுரம் அரசினர் வித்தியாலயத்தில் கடமையாற்றுகிறார். நுவரெலியா மாவட்டத்திலுள்ள பூண்டலோயா தமிழ் மகாவித்தியாலயத்திலும், இரு வருடங்கள் ஆசிரியராகக் கடமையாற்றியுள்ளார். திருமணம் செய்துகொண்டு, ஒரு குழந்தைக்குத் தந்தை. இலக்கிய உலகிலே சிறுகதை எழுத்தாளராக ஆரம்பித்தார். சிறுகதை, குறுநாவல் போட்டிகளில் பல பரிசுகளைப் பெற்றுள்ளார். 1975ல் நீர்ப்பாசனத் துணைக்களம் (தமிழ் மன்றம்) நடாத்திய அகில இலங்கை சிறுகதைப் போட்டியில் முதலாவது பரிசைப் பெற்றுள்ளார்.

ஆசிரியர் எழுதி, புத்தக உருவில் வெளியாகும் முதலாவது நாவல் இதுவாகும்.

—பதிப்பாசிரியர்.

அடுத்த வீரகேசரி பிரசுரம்:

'பொன்னான மலரல்லவோ' வெற்றி நாவலை அளித்த ஆசிரியர் "உதயனன்"

கைவண்ணத்தில் உருவாகிய அற்புத நாவல்

"அந்தரங்க கீதம்"

சுவையான பல கட்டங்கள். நெஞ்சைத் தொடும்

உணர்ச்சிமயமான சம்பவங்கள்.

படிக்கத் தவறாதீர்கள்!

கேசரி - மித்திரன்

புத்தகக் களஞ்சியங்கள்

எமது வீரகேசரி, ஜனமித்திரன் வெளியீட்டுப் புத்தகங்கள் அனைத்தையும் கீழ்க்காணும் எமது கேசரி - மித்திரன் புத்தகக் களஞ்சிய விற்பனையாளர்களிடம் பெற்றுக்கொள்ளலாம்:-

கொழும்பு:

- ராஜேஸ்வரி ஹோட்டல்,
69, ஒல்கொட் மாவத்தை

புறக்கோட்டை:

- வி. வடிவேல், மலர்விழி ஸ்டோர்ஸ்,
25, செக்குளிதி.
- வீலா ஸ்டோர்ஸ், 249, நொரிஸ் ரோட்.

கொம்பனித்தெரு:

- ரத்னா ஸ்ரோர்ஸ், 130, மலேவிதி

பம்பலப்பிட்டி:

- கிறீன்லண்ட்ஸ் ஹோட்டல்,
3 ஏ, சிறபரி கார்டின்ஸ், காலிவிதி

வெள்ளவத்தை:

- விஜயலக்ஷ்மி புத்தகசாலை, 248 காலிவிதி.
- ரிஸ்லீஸ், 114, காலிவிதி
- டானியல் புத்தக நிலையம்,
248, காலிவிதி

முகத்துவாரம்:

- எஸ் கருப்பையா பிள்ளை,
308, முகத்துவாரம் வீதி, கொழும்பு-15

தெமட்டகொடை:

- எம் கிருஷ்ணபிள்ளை, மொறயஸ் ஸ்ரோர்ஸ்,
580, தெமட்டகொடை ரோட்.

நீர்கொழும்பு:

- திருமதி எம். நடராஜா, ஸ்ரீகணேசன் கபே,
180, பிரதானவிதி, நீர்கொழும்பு

கழுத்துறை:

- வி. ரி. சிவசுப்பிரமணியம்,
ரி. எஸ். கே. வி. பிரதர்ஸ், 606, பிரதானவிதி
கழுத்துறை தெற்கு.

யாழ்ப்பாணம்:

- வீரகேசரி கிளைக் காரியாலயம்,
82/2, ஸ்ரேஷன் றேட்டி,
- ராஜன் புத்தகசாலை, 12, பஸ் ஸ்டாண்ட்.
- ராஜன் புக் சென்ரர்,
57/ஏ, மொடல் மார்க்கட்.
- ஸ்ரீ லங்கா புத்தகசாலை,
234, கே.கே.எஸ். றேட்டி.
- எஸ். பொன்னம்பலம்,
1, கஸ்தூரியார் றேட்டி.
- பூபாலசிங்கம் புத்தகநிலையம்,
பஸ் ஸ்டாண்ட்.
- புகையிரதநிலைய புத்தகசாலை,
புகையிரதநிலையம்.

நல்லூர்:

- கே. கிருஷ்ணானந்தன்,
ஸ்ரீ முருகன் ஸ்ரோர்ஸ்,
254, பருத்தித்துறைவீதி.

பண்டத்தரிப்பு:

- கே. சுந்தரம்பிள்ளை, சைவானந்தா கிளப்

சரவகச்சேரி:

- கே. கே. ஐயாத்துரை,
சரஸ்வதி புத்தக நிலையம்.

கைதடி:

- ஏ. கந்தையா,
சிவசக்தி ஸ்ரோர்ஸ், கைதடி சந்தி.

பளை:

- ஆர். பத்மநாதன்,
டியூரே சொப், கண்டி வீதி.

மல்லாகம்:

- வி குமாரசாமி, கோர்ட் றேட்டி.

மாவிட்டபுரம்:

- திருமதி எம். செல்லையா,
ராஜா ஸ்ரோர்ஸ்.

மாணிப்பாய்:

- கே. ரி. நாயகம்,
நாயக பாலன் ஸ்ரோர்ஸ்.

பருத்தித்துறை:

- எஸ். கண்ணன்,
வட இலங்கை புத்தகசாலை.

நெல்லியடி:

- லக்ஷ்மி ஸ்ரோர்ஸ், கரவெட்டி.

வல்வெட்டித்துறை:

- கே. அருட்சோதி,
கலைச்சோலை புத்தக நிலையம்.

சுன்னாகம்:

- தனலக்ஷ்மி புத்தக நிலையம்,
பிரதான வீதி.

கீழ்மாகாணம்:—

திருகோணமலை:

- வி. ஏ. சிதம்பரப்பிள்ளை சன்ஸ்,
43, பிரதான வீதி.

மூதூர்:

- ரி. கோபாலசிங்கம்,
நொக்கல் வீதி, மூதூர்.

மட்டக்களப்பு:

- சக்தி நூல்நிலையம், 53, திருகோணமலை வீதி.

கல்முனை:

- மணமகள் புத்தகசாலை, 29, பிரதானவீதி.

ஏறாவூர்:

- சிவநடராஜா ஸ்ரோர்ஸ், 105, பிரதானவீதி

அக்கறைப்பற்று:

- கே. கந்தசாமி,
பரமேஸ்வரி ஸ்ரோர்ஸ், பாகாமம் ரோட்.

களுவாஞ்சிக்குடி:

- வி. கந்தசாமி,
ஈஸ்வரி ஸ்ரோர்ஸ், பிரதான வீதி.

காத்தான்குடி:

- ஏ. கே. மொகமட்,
டிவிஷன் இல: 6, 105, பிரதான வீதி.

வாழைச்சேனை:

- கே. முத்துராஜா,
நேசம்ஸ், 540, பிரதான வீதி.

வவுனியா மாவட்டம்:

கிளிநொச்சி:

- குமரன் ஸ்ரோர்ஸ்,
135, புகையிரதநிலைய வீதி.

முல்லைத்தீவு:

- பி. குகதாசன்,
ரேணுகா ஸ்ரோர்ஸ், பிரதான வீதி.

வவுனியா:

- ஏ. செல்வரத்தினம்,
கவிதா ஸ்ரோர்ஸ், 5, B பஸ் ஸ்ராண்ட்.

மன்னார்:

- ஏ. கதிரவேலு, கலாவதி கபே.

மலையகம்:

இரத்தினபுரி:

பண்டாரவளை:

பதுளை:

நுவரெலியா:

ஹட்டன்:

தலவாக்கொல்லை:

நாவலப்பிட்டி:

கம்பளை:

மாத்தளை:

கண்டி:

ஆள்கரனோயா:

- கே.வேலுப்பிள்ளை, 223, பிரதான வீதி
- ஆர்.கே.செல்வத்துரை, பராசக்தி அம்மன் ஸ்ரோர்ஸ், 71, பிரதான வீதி.
- மீனாம்பிகா நியூஸ் ஏஜண்ட், 235, லோவர் வீதி.
- ஸ்ரீ ஜோதி விலாஸ், 12, மொடல் சொப்.
- இம்பீரியல் பிரஸ், 96, பிரதான வீதி.
- பி.தங்கசாமி நாடார், 22, பிரதான வீதி.
- எஸ்.பொன்னம்பலம், ஸ்ரீ குமரன் ஸ்ரோர்ஸ், 1, கம்பளை ஸ்டேட்.
- ஏ.சுந்தரராஜா, 20, நுவரெலியா ஸ்டேட்.
- எஸ்.எஸ்.அன்னலிங்கம், ஸ்ரீகாந்தா ஸ்ரோர்ஸ், 73, திருகோணமலை வீதி.
- கலைவாணி புத்தக நிலையம், 130, திருகோணமலை வீதி.
- வீரகேசரி கிளைக் காரியாலயம், இன்சூரன்ஸ் பில்டிங், 23/1, தலதா வீதி.
- பொப்பியூலர் ஸ்ரோர்ஸ், 210, முதலாம் மாடி, மத்திய சந்தை.
- யாழ்ப்பாணம் ஸ்ரோர்ஸ், 51, யட்டி நுவர வீதி.
- எஸ்.ரெங்கசாமி ரெட்டியார், ஸ்ரீ கிருஷ்ண ஸ்ரோர்ஸ், 110, ரூகலை பஸார்.

வரலாறு அவளை தோற்றுவிட்டது!

கவ்வாத்து வெட்டப்பட்ட செடியில் முளைவிட்டுச்
செழித்த தேயிலைக்கொழுந்து, முறிந்து விழுந்து - பகல் முழு
வதும் பட்டும் படாமலும் எரிக்கும் சூரிய வெப்பத்தில்
காய்ந்து - குளிரில் தோய்ந்து - அனாதையாகக் கிடப்பது
போல்—

குருவம்மா நிற்கின்றாள்.

வட்டக்கொடைப் புகையிரத நிலையம்.

தாரத்துப் பார்வையில் மனங்களைக் குத்தி-சல்லடையாக்குகின்ற 'கன்னிமைக் கூர்கள்' பெருமளவில் மழுங்கிவிட, கன்னிமையின் வடுக்களை மட்டும் தன்னுடலில் தாங்கிக்கொண்டு மெளனமாக குருவம்மா அங்கே நிற்கின்றாள்.

தோட்டத் தொழிலாளர்களின் கைகள் துரிதமாக செயல்படும் நேரம்—

பிற்பகல் நான்கு மணி!

நானுலுயாவிலிருந்து புறப்படுகின்ற புகையிரதம் இன்னும் முக்கால் மணி நேரத்தில் வட்டக்கொடைப் புகையிரத நிலையத்திற்கு வந்துவிடும்.

குருவம்மா தன் கைகளைத் தூக்கி அவற்றைப் பிணைத்திருக்கும் இரும்பு விலங்கைப் பார்க்கின்றாள்!

அவள் ஒரு கைதி!

அவளோடு கொண்டு வரப்பட்ட இன்னும் ஐந்து ஆண்கைதிகள்—அவர்களும் விலங்குகளால் பிணைக்கப்பட்ட நிலையில் நிற்கின்றனர். இவர்களைப் புதுகாப்பதற்காக வந்த ஐந்து காவலாளர்கள் கூட நிற்கின்றனர். இதில் ஒருத்தி பெண். குருவம்மாவைப் புதுகாப்பதற்காக வந்தவள்.

அந்த ஐந்து ஆண் கைதிகளும், இலங்கைப் பிரஜா உரிமையற்றவர்கள் என்ற குற்றச்சாட்டில் கைது செய்யப்பட்டு விசாரணைக்காகக் கொண்டு வரப்பட்டவர்கள்.

ஆனால், குருவம்மா...?

கொலைக் குற்றம் சாட்டி விசாரணைக்காகக் கொண்டு வரப்பட்டிருக்கின்றாள்!

இன்று நடைபெற்ற முதல்நாள் விசாரணையில் இவளுக்கென்று எந்த வழக்கறிஞரும் ஏற்படுத்தப்படவில்லை.

அது சாதாரண கொலைச் சம்பவமல்ல. பிரபல்யம் வாய்ந்த பத்திரிகைகளில் முதற்பக்கத்தில் புகைப்படங்களுடன் பிரசுரமாகும் அந்தஸ்தைப் பெற்ற ஒரு கொலைச் சம்பவம்!

இரண்டு மூன்று தினங்களாக பத்திரிகைகளில் அந்தச் செய்தி அமார்க்களப் பட்டது.

"கன்னிப் பெண்ணின் கொலை வெறி! தோட்டத்துரை படுகொலை!!" இப்படி வர்ணிக்கப்பட்ட அந்தக் கொலைச் சம்பவம், இன்றைய பத்திரிகைகளிலும், இதே தலைப்புடன் விசாரணை நடக்கவிருப்பதாகக் குறிப்பிடப்பட்டிருந்தது.

நீதிமன்றத்தில் எத்தனையோ கேள்விகளை அவளிடம் கேட்டனர். கேள்வி கேட்டவுடன், கேள்வி கேட்டவரை மட்டும் அவள் தலையை நிமிர்த்திப் பார்ப்பாள். ஆனால், அந்தப்பார்வையில் எந்த ஒரு அர்த்தமும் இருக்காது. ஒரு பற்றற்ற—மரத்துப்போன உணர்வு கலந்த நிலை...!

“நான் தாணுங்க கொலை செஞ்சன்...” கேட்காத வேளையிலும் அவள் அடிக்கடி இதைக் கூறிக் கொண்டாள்.

வட்டக்கொடைப் புகையிரத நிலையத்தில் ஏராளமான தோட்டத் தொழிலாளர்கள் நிற்கின்றனர்.

எல்லோரும் அவளைத்தான் பார்க்கின்றனர்—
அங்கு பெரும் அமைதி நிலவுகிறது.

குருவம்மா அமைதியாக நிற்கின்றாள்.

வட்டக்கொடைத் தோட்டத் தொழிலாளர்களுக்குக் குருவம்மா புதியவளல்ல. இப்பகுதி மண்பரப்பில் அவளின் பாதச் சுவடுகள் படாத இடமே இருக்க முடியாது. தாயின் வயிற்றிலிருந்து வழுவிய பூமியைத் தழுவி—அதன் பின் அவள் குருத்துக்கால்கள் முதலில் படிந்த இடமே இப்பகுதிதான்.

அங்கு நின்ற அனைவருமே அவளைத்தான் பார்க்கின்றனர்—அவ்வளவும் அனுதாபமான பார்வைகள்—

ஆச்சரியமான பார்வைகள்—

அவள் ஒரு கொலைகாரி!—அதனால்தான்!

ரோசாமரத்தின் முட்கள் குத்திக்கிழித்துவிட்டால் ஆர்சரியப்பட எதுவுமில்லை... ஆனால், அதிலுள்ள ரோசாப் பூ ஒரு உடலைக் குத்திக் கிழித்ததென்றால்... அதிலும், பனிநீரில் நனைந்து—தோய்ந்த ரோசாப்பூப் போல—

—பெண்மையிலும் - கன்னிமையை ஜீரணிக்காத பெண்மை. அதிலும் சாதுவானவள் என்று பேரெடுக்க இவள்... குருவம்மா... கொலைகாரியாக நிற்பது ஆச்சரியந்தான்!

“குருவம்மா...” என்று ஒருத்தி அழைக்கின்றாள்.
குருவம்மா சர்வ சாதாரணமாக அவளைப் பார்க்கின்றாள்.

“குருவம்மா...!”

“என்னங்க...?”

“ஏதாவது தின்னப் போறியா...?”

“இல்லீங்க...”

“ஏன் குருவம்மா... சோர்ந்து போயிட்டே...?”

குருவம்மாவின் கடைவாயில் ஒரு மயிர்க்கனவெடிப்பு-வரட்சியான அந்தச் சிரிப்பு பதிலாகச் சமைகிறது. முக உணர்வு வெறுமைதான்.

“ஏங் குருவம்மா... பயப்புடுறியா...?”

திரும்பவும் பதிலுக்கு அதே வெடிப்பு—சிரிப்பு!

“இந்த மலையில் வளர்ந்து நிச்சிற தேயிலைச் செடிங்களுக்கே பாதுகாப்பிருக்கு... தொரையைக் கேக்காமையாருமே புடிங்கிக்கிட முடியாது... ஆனா, நாம... எமெக் கெண்ணு என்ன இருக்கு... யாரு பாதுகாப்பு...” இதைக் கூறியவளின் கண்கள் கலங்கிவிட்டன.

மரத்துப்போன குருவம்மாவின் இதயத்தில் எந்த மாற்ற உணர்வுமில்லை. அவள் ஏதோ ஒன்றைக் கேட்க விரும்பினாள்.

“ஏக்கா...”

“என்ன குருவம்மா...?”

“சுப்பிரமணியம் சேர்...ஊருக்குப் போயிட்டாரா...?”

“.....” பதிலில்லை.

“என்னங்கக்கா... ஒரு மாதிரியா இருக்கீங்க...” அவள் எனதையோ மறைக்கின்றாள். அதுவும் ஏதோவொரு துயரமான செய்தி என்பதைக் குருவம்மா ஊகிக்காமலில்லை. இருந்தும், அந்தச் செய்தியைக் கேட்டுவிட வேண்டுமென்ற ஆவலாதியோ—தாக்கமோ அவள் மனதில்லை.

மரத்துப்போன இதயம்—

“என்னங்கக்கா...”

“.....” திரும்பவும் பதிலில்லை.

“சொல்லுங்க... இனி என்னத்தைப் பெரிசா வந்திடப் போவது...”

“சுப்பிரமணியம் சேர்... ஊரில்தான் திக்காரு...”

“நிண்ணா வந்திருப்பாரக்கா...”

“அவரு... சேகுவன் வீட்டிலே திக்கார்...”

“ஏனக்கா...”

“சேகுவன் இனி தப்பிச்சுக்கமாட்டானிண்ணு பெரிய டாக்குத்தரையை சொல்லிப்புட்டாராம்... அதாலே வீட்டுக்கு கொண்டுவந்திட்டாங்க... இதை உனக்குச்சொல்லப் புடாதின்னுதான் நினைச்சன்... சொல்லாமலுமிருக்க முடியல...”

குருவம்மாவின் ஓட்டியுலர்ந்த மார்பு விம்மித் தணிகிறது. கண்கள் கலங்கியும், கலங்காததுமான ஒருநிலை. தலையை நிமிர்த்தி மலை உச்சியைப் பார்க்கின்றாள். சேகுவனின் லயத்துவாசலில் பலர் நிற்பது தெளிவாகத் தெரிகின்றது.

“சேகுவன் இனிப் பிழைக்க மாட்டானா...?”

“ஆமா தங்கச்சி...”

குருவம்மாவின் காய்ந்த நெஞ்சு திரும்பவும் விம்மித் தணிகிறது.

“தங்கச்சி... நான் போயி சுப்பிரமணியஞ் சேரை அழைச்சுக்கிட்டு வரட்டுமா...?” அவள் கேட்கிறாள்.

குருவம்மா எதுவுமே சொல்லாமல் அவளைப் பார்க்கின்றாள். அவளது பார்வையில் எந்த விருப்பு வெறுப்பும் இல்லை.

குருவம்மாவின் பதிலை எதிர்பாராமல் அந்தப் பெண் அங்கிருந்து புறப்படுகின்றாள்.

சுப்பிரமணியம் சேர் இப்பகுதியில் பிரபல்யமானவர். இவர் கல்முனையில், ‘நற்பட்டிமுனை’ என்ற குக்கிராமத்தைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்டவர். சிவந்த மெல்லிய

உடல், அளவான உயரம், எதையுமே மனிதாபிமானத் தோடும், பொருளாதார கணிப்போடும் நோக்குகின்ற தன்மை அவருடையது. நியாயத்தை வென்றெடுக்கப் போராடுபவர்களின் கைகளோடு தன் கையை இணைத்துக் கொண்டவர். 'வெறித்தனமோ' அல்லது 'லேபிள்' தன்மையோ இவரிடமில்லை. ஆழமான நீரின் அமைதி எப்பொழுதும் குடிகொண்டிருக்கும் அவரிடம். பூண்டலோயப் பகுதியிலுள்ள ஒரு பாடசாலைக்கு மாற்றலாகி வந்துமூன்று வருடங்களாகின்றன. குறுகிய காலத்தில் பெரும் மதிப்பைப் பெற்றவர் என்று கூறுவதை விட, தோட்டத் தொழிலாளரின் பக்திக்குள்ளானவர் என்று கூறுவதுதான் பொருத்தம்.

பத்து நிமிடங்கள் சென்றிருக்கும். சுப்பிரமணியம் மாஸ்ரர் தனித்து வருகின்றார். கலங்கித் தெளிந்த நீரின் பளிங்குத் தன்மை அவர் முகத்தில் பளிச்சிடுகின்றது. எந்த அவசரமோ—ஆவலாதியோ இல்லை.

“என்ன குருவம்மா...” சுப்பிரமணியம் மாஸ்ரர் அமைதியாகக் கேட்கின்றார்.

குருவம்மா தலைநிமிர்த்தவில்லை. நிலத்தையேபார்த்த படி நிற்கின்றார்.

அவர் பதிலை எதிர்பார்த்து ஏங்கவில்லை, தொடர்கின்றார்: “ஏதாலும் சாப்பிட்டாயா குருவம்மா...”

“.....”

“உலகத்திலே வாழ்றவங்கவை எல்லாரும் நிம்மதியாய் வாழ்ந்திடவில்லை. நிம்மதி கிடைக்கும் எண்ட ஏக்கத்திலே தான் அநேகம் பேர் வாழ்றாங்க. அந்த ஏக்கத்தோடையே மடிஞ்சும் போய்டுறாங்க. எங்கடை வாழ்க்கை இரண்டாவது ரகம். இதுக்காகக் கவலைப்பட்டென்ன?” சுப்பிரமணியம் மாஸ்ரர் ஏதாவது பேசவேண்டும் என்பதற்காகப் பேசினாலும் அர்த்தத்தோடு பேசுகின்றார். குருவம்மா அவர் கூறுவதைப் புரிந்து கொண்டாள் என்று கூறிவிட முடியாது.

“என்னங்க சேர்...”

“என்ன குருவம்மா...”

“நான் உங்களிட்டை படிச்ச காலத்திலே, ஒரு நாள்... ஊரிலே நாயனைச் சுடுறவங்க... எங்க பள்ளிக்குடவாசலிலே... ஒரு நாயைச் சுட்டப்போ... நான் அதைப் பாத்துக்க மாட்டாமை விம்மி விம்மி அழுதிட்டனுங்களா...”

“ஆமா...”

“அப்போ... நீங்க... நாயைச் சுட்டதுக்கே அழுவறியே... இது ஆளைச்சுற்ற உலகம்... நீ எப்பிடித்தான் வாழப் போறியோ... எண்ணு சொன்னீங்க... ஞாபகமிருக்கிங்களா...”

“ஆமா...”

“அந்தக் குருவம்மாதாங்க நான்... நாயின்ரை மரணத்தைக் கண்டு பயப்புட்டவ... இப்ப ஆளைக் கொழுத்திப்புட்டேன்... பாத்தீங்களா...”

“ஒருத்தனை வீரனாக்கிறதும், கோழையாக்கிறதும் சூழ்நிலையும் சந்தர்ப்பமும் தான்... சாதுமிரண்டால் காடு கொள்ளாதெண்டு சொல்லுவாங்க குருவம்மா... துரைக்கேற்பட்ட முடிவு நியாயமானது குருவம்மா... உன்னை என்றை மாணவி என்று சொல்கிறதிலே நான் பெருமைப் படுகிறன்...”

“ஏனுங்க சேர்... விசாரணை பாக்க வந்தீங்களா...?”

“இல்லைக்குருவம்மா... அங்கை என்ன நடக்குமெண்டு எனக்குத் தெரியும்... பிறகென்னத்தைப் பாக்கிறது...”

“ஏனுங்க சேர்...”

“என்ன குருவம்மா...?”

“சேகுவன் தப்பிச்சுக்குவானா...?”

“.....”

“என்னங்க சேர்...”

“அவன் இண்டைக்குக் காலையிலே இறந்து போயிடுவான் என்று எதிர்பார்த்தன்... இதுவரையிலே இருக்கிறான்...”

“பாவம்... வாழவேண்டிய வயது... ஏதோ நீதிகேட்டு வெளிக்கிட்டிது...” அவள் பேச்சை முடிக்க வில்லை. சேகுவனின் லயத்தில் பிலாக்கணம் கேட்கின்றது.

சேகுவன் இறந்துவிட்டான்!

அவன் என்றோ இவ்வுலகப் பிரக்ஞையை இழந்து விட்டான். தோட்டத் தொழிலாளர்களின் குழந்தைகள் பராமரிப்பு நிலையத்திலுள்ள நூல் ஊஞ்சல்கள் காற்றுக்கு வெறுமையாக ஆடுவதுபோல் இதுவரை அவனது உடல் இயங்கிக் கொண்டிருந்தது. அதன் இயக்கமும் இப்போது நின்றுவிட்டது.

“அவன் என்றோ செத்துப்போனான்...” சுப்பிரமணியம் மாஸ்ரர் கூறுகின்றார்.

“காலனோ உன்னுயிரை

காத்திருந்து பறித்துவிட்டான்...

காலனோ இங்கதிகம்

காவலோ நமக்கில்லை...” சேகுவனின் தாய் ஒப்பாரி வைக்கின்றாள். அவர்களது இரத்த உறவுப் பரப்பில் ஏற்பட்ட வெடிப்பினிருந்து வேதனை ஒழுகுகின்றது.

அவனது மரணத்தை எதிர்பார்த்திருந்த தோட்டத் தொழிலாளர்கள், அந்த ஓரடிப் பாதையில் சேகுவனின் லயத்தை நோக்கி கொடிவிட்டுத் தொடர்ந்து செல்கின்றனர்.

புகையிரதம் மேடைக்கு வருகின்றது. பிரயாணம் செய்யவேண்டியவர்கள் ஏறிக் கொள்கின்றனர்.

“அடுத்த விசாரணை எப்ப குருவம்மா...”

“எனக்குத் தெரியாதுங்க சேர்...”

“தீர்ப்பே தெரிஞ்சாப் பிறகு விசாரணையைப் பற்றி யென்ன...?” சுப்பிரமணியமாஸ்ரரின் மனம் கூறிக்கொள்கின்றது.

புகையிரதம் வட்டக்கொடைப் புகையிரத நிலையத்தை விட்டுப் புறப்படுகின்றது. நின்றவர்கள் அங்கிருந்து செல்ல-புகையிரதநிலையம் வெறுமையாகின்றது.

சுப்பிரமணிய மாஸ்ரர் மட்டும் தனிமையாக நிற்கின்றார்.

சேகுவனின் லயத்தின் மீது அவருடைய பார்வை நிலைகுத்தி நிற்கின்றது.

“சேர்... நான் இனிப் புனைச்சுக்க மாட்டன்... என்னைச் சாகடிச்சவங்களை எனக்குத் தெரியுமங்க... அவங்க அப்பாணியுங்க... தொரை குடுத்த காகக்காகத்தாங்க அவங்க இப்படிச் செய்தாங்க...”

“எய்தவனிருக்கிறப்போ... அம்பை நொந்து என்ன பலனுங்க... எல்லாருமே சாகிறது தாங்க... ஆனா, எதையுமே உருப்படியாச் செய்துக்காமைச் சாகப்போறனுங்க... சேர்... நான் செத்ததுக்கப்புறமா... எங்கம்மாவிட்டை... உங்க மவன் வீணாகச் சாகயில்லை... நீதிக்காகப் போராடித்தான் செத்தான்... எண்ணு கூறிப்புடுங்க...”

“உனக்கொண்டுமில்லைச் சேகுவன்...நீபயப்பிடாதை.”

“இல்லைங்க சேர்... எனக்குத் தெரியும்... நான் இனிப் புனைச்சுக்கமாட்டன்... என்றை ஆசை ஒன்னைக்கூட நிறைவேத்த முடியாமல் போச்சுங்க... என்றை கடைசி ஆசையுங்க...தயவு செஞ்சு... நீங்க மாற்றலாகிப் போகாதீங்க... நீங்களும் போயிட்டா... நம்மவங்க எல்லாரும் அனாதையாப்புடுவாங்க...”

சேகுவன் தன் நினைவு இழக்குமுன்— சுப்பிரமணிய மாஸ்ரரோடு பேசியது, அவரது மனத்தில் நிழலாடுகின்றது.

இறந்தவனின் உடல் இறுதியாகத் தரிசித்து-சாம்பலாகுகின்ற அந்தச் சுடுகாட்டில் சுப்பிரமணிய மாஸ்ரரின் பார்வை படிகின்றது.

‘உழைத்துழைத்து உலுத்துப்போனவர்களின் சாம்பல்கள்... சங்கமிக்கின்ற இடம்... எதுவுமே அறியாத முனியம்மா... தகப்பன் இருந்தும், இல்லாத குறைமாதப் புள்ளைத்தாச்சியாய்...இந்தச் சுடுகாட்டிலேதானே எரிக்கப்பட்டாள்... அவளின்ரை இறப்புக்காக நியாயம் கேட்ட

சேகுவன்... அவன்ரை உடல் இண்டைக்குச் சாம்பலாகப் போகிது... பிறந்தவர்கள் அனைவரும் மண்ணுக்கு இரையாவது நியதி... வாயில்லாப் பூச்சிகளான இந்தத் தோட்டத் தொழிலாளருக்காக வாதிடுபவர்கள் சாம்பலாகிப் போய்விடவேண்டுமென்பது... இத்தோட்டத்து நியதியா... சுப்பிரமணிய மாஸ்ரரின் மனத்திரிகை வேகமாகச் சுழல்கின்றது.

சுப்பிரமணியமாஸ்ரர் அங்கிருந்து புறப்படுகின்றார்.

2

எட்டடி நீள அகலங்கொண்ட - கோழிக் கூடு போன்ற அந்த லயத்துள் - நான்கோ ஐந்தோ சாக்குகள் விரிக்கப்பட்டு சேகுவனின் பிணம் கிடத்தப்பட்டிருக்கிறது.

சேகுவனின் தாயும் சகோதரர்களும் கட்டிக்கொண்டுகதறுகின்றனர். சேகுவனின் தகப்பன், அந்த லயத்துக்கு முன்னால் பருத்து வளர்ந்திருக்கும் மாமர வேரில் குந்தி அமர்ந்திருக்கிறான்.

அழுது ஓய்ந்த அவன் கண்கள் துயரத்தின் எல்லைக் கோட்டைக் காட்டி நிற்கின்றன.

பொருளாதார நெருக்கடி - மரணவீட்டின் சம்பிரதாயங்களைத் தின்றுகொண்டிருக்கின்றது. அத்தனையும் வெறுங்கைகள்!

வருவோர்கள் ஆங்காங்கே அமர்ந்துகொள்கின்றனர். அவர்களது பார்வைகள் சம்பிரதாய எதிர்பார்ப்பில் வீட்டுச் சொந்தக்காரன்மீது மோதாமலில்லை.

சலப்பெட்டி.....?

வெற்றிலை பாக்கு.....?

சுருட்டு.....?

சாப்பாடு.....?

சேகுவனின் தகப்பன் பணம் வைக்கின்ற ஒரு அடிச் சற்சதுரமான றப்பர் சீலைக்குள் வெறுமையைக் காத்து சில சில்லறைகள் கிடக்கின்றன....., சில சில்லறைகளால் ஒரு சாவிட்டுச்செலவுகளை நிவர்த்தி பண்ணிவிடமுடியுமா?

“என்ன தம்பி... ஒரு சவப்பெட்டிகூட வாங்கிறதில் லையா?” அங்கு வந்த ஒரு கிழவன் சேகுவனின் தகப்பனி டம் கேட்கிறான்.

“என்னத்தைப் பிடிச்சிங்க வாங்கிறது... செத்தாப் பிறகு என்னங்க சிறப்பு..... இழுத்துக்கிட்டுப் போய் எரிச் சுப்புடவேண்டியதுதான்...” பெற்றவன் மனம் நொந்து போய்க் கூறுகிறான், அவனது கண்கள் கலங்கிவிட்டன.

“என்னண்ணை செய்யப் போறீங்க.....” சுப்பிரமணிய மாஸ்ரர் கேட்கின்றார்.

“என்னங்க சேர் செய்யிறது.....”

“சவப் பெட்டியும், வெத்திலைபாக்குச், சுருட்டு வாங்க பக்கத்து வயக்காரப் பொடியள் காசு சேர்க்கினம்... அது தங்கடை பொறுப்பெண்டு சொல்லிப் போட்டினம்... அது போக, ஒரு லயத்திலையும் நெருப்புப் புகையயில்லை... சின் னஞ்சிறிசுகள் பசியாலை சுருண்டுபோகுதுகள்...அதுக்கென்ன செய்யிறது.....”

“என்னை என்னசெய்யச் சொல்றீங்க சேர்... மலடியின் முலைகளில் பால் சுரக்குமா?... அதைப் புரிந்து கொள்ள முடியாதளவிற்கு சுப்பிரமணிய மாஸ்ரரின் மனம் நபுஞ் சகச் சிந்தனை நிறைந்ததல்ல!

சில நிமிடங்கள் நின்றவர் இதுவரை பொருளாதார மென்றிருந்த ஒரு மோதிரத்தை தன் விரல்களிலிருந்து கழட்டியபடி நகைக்கடையை நோக்கி நடக்கின்றார்.

வட்டக் கொடை புகையிரத நிலையம் —

இந்தப் புகையிரதநிலையத்தை மருவி பாம்புபோல் வளைந்து செல்கின்ற தார் ரோட்டு: இதன் முதல் வளைவில்

திரும்பினால், தேயிலைப் பெட்டிபோன்ற ஒரு சிறிய ரவுண் இந்த முதல் வளைவிலிருந்து பிரசவமாகி மேல் நோக்கிச் செல்லும் ஓரடி அகலமான பாதை, அதில் ஒரு நூறுயார் நடந்தால் அப்பகுதிக்குரிய சுடுகாட்டைக் காணலாம், அதைத் தாண்டி இன்னுமொரு நூறுயார் நடந்தால் புகையிரதப் பெட்டிகளின் தொடர்புபோல் நீண்டிருக்கும் மூன்று லயத்தொடர்புகள்.

அந்த மூன்று லயத்தொடர்புகளையும் தாண்டிச் சென்று மேல் நோக்கிப் பார்த்தால் தேவலோகக் கற்பனைக்கு உருவம் கொடுப்பதுபோல் துரையின் பங்களா தெரியும்.

கவ்வாத்துக் கத்தியின் கூர்மையைப் பழிக்கின்ற இளமைக்கூர்மைகளை அரைகுறையாக வெளிக்காட்டி, முழுகித்துவட்டி - காய்ந்து - காற்றில் பறக்கின்ற பஞ்சுக் கூந்தலுடன், வெண்முகில் போன்ற வெள்ளைச் சீலையுடுத்தி பொலிவுடன் நிற்கின்ற ஒரு கன்னிப் பெண்ணைப்போல் பச்சைப் பசேலென்ற தேயிலைச் செடிகள் நடுவே - தனி சிவண்ணிறத்தில் தலை நிமிர்ந்து நிற்கின்றது அந்தப் பங்களா.....

கண்கொள்ளாக் காட்சி!

தாஜ்மஹால் உருவாக்கிய தொழிலாளர்களின் சவமேட்டிற்கு வெறும் புற்செடிகளும், கத்தாள்களுமாக சமாதியுருப்பெற்றிருக்க, தாஜ்மஹால் அகிலத்தைக்கவர்ந்து நிற்பதுபோல் புகையிரதப்பெட்டிகளின் தொடர்புபோன்ற அந்தக் கறுத்த லயத் தொடர்பில் உயிரற்றுச் சீவனஞ் செய்கின்ற தொழிலாள இயந்திரங்களின் வியர்வைகளினால் நிருமாணிக்கப்பட்டிருக்கும் அழகிய பங்களா?...

பங்களாவை அண்மித்து இன்னும் சிலசிறிய பங்களாக்கள் - வீடுகள்; தோட்டத்து உத்தியோகத் தரத்திற்கேற்ப அவை வழங்கப்பட்டிருக்கின்றன.

அந்த மூன்று லயத்தொடர்புகளில், முதலாவது லயத் தொடர்பில்தான் சேகுவனின் குடும்பம் சீவித்து வருகிறது. இவனது லயத்திற்கு அடுத்த லயத்தில்தான் குருவம்மாவின் குடும்பமும் சீவித்து வந்தது.

குருவம்மாவின் லயம் பூட்டப்பட்டுக் கிடக்கின்றது.

குருவம்மாவின் சகோதரி முனியம்மா, வயிற்றுப் பிள் யோடு தற்கொலை செய்துகொண்ட சம்பவம் ஒரு மாதத் துக்கு முன் இதே தோட்டத்தில்தான் நடைபெற்றது.

தனது வயிற்றில் உருவாகியிருந்த குழந்தையைப் பெற்று வளர்க்கின்ற 'அருகதையற்ற' நிலையினை நிவர்த்தி பண்ணமுடியாத நிலையிலேயே முனியம்மா தற்கொலை செய்துகொண்டாள்.

இத் தோட்டத்துத் துரைதான் அந்தக் குழந்தையின் 'அப்பன்' என்ற செய்தியும் முழுமாதக் குழந்தையாய்ப் பிரசவித்திருந்தது. முனியம்மாவின் தற்கொலைச் சம்பவ மும், தோட்டத்தில் ஒரு குழப்ப நிலையை உருவாக்கி விட்டிருந்தது.

வாலிபர் கூட்டமொன்று துரையிடம் நீதி கேட்கப் புறப்பட்டது.

சுலோகங்கள் —

நோட்டீசுகள் —

கல்லெறிகள் —

சிறு கைகலப்புகள் —

முடிவில் பலர் இருளில் தாக்கப்பட்டனர். அவர்களில் பெருமளவில் தாக்கத்துக்குள்ளானவன் சேகுவன்.

அன்று —

இரவு பத்துமணிக்கு மேல்:

வட்டக்கொடைத் தோட்டத்தில் சீரழிந்த நிலையில் கிடக்கும் மாட்டுப்பண்ணைக் கொட்டிலில் தன்நண்பர்களைக் கண்டு பேசிவிட்டு சேகுவன் திரும்பிக் கொண்டிருந்தான்.

ஓரடிப் பாதை - பனிப்புகார் - கடுங்குளிர்.

அந்தக் கிறிஸ்தவ கோவில் வளைவால் திரும்பி - தார் றோட்டில் மிதந்து, நடந்து, மேல்நோக்கிச் செல்கின்ற ஓர டிப் பாதையில் அவன் ஏற வந்தபோது -

ஆயுதபாணிகளான சிலர் அவனைச் சூழ்ந்துகொண்டு அடித்துவிட்டனர். இவனது உடலில் இருந்த காயங்களில் ஜீப்பின் சக்கர உரசல்களும் காணப்பட்டன. இதிலிருந்து இவன்மீது ஜீப் ஏற்றப்பட்டிருக்கிறது என்று பேசிக்கொள்ளப்பட்டது. இவனது மரண ஓலங்கேட்டு, அந்தக் கிறிஸ்தவ ஆலயத்தில் இருந்த சிஸ்ரர் கலிஸ்ரா அங்கு வந்து அவனுக்கு ஆதரவுகொடுத்து ஆலயத்துக்குச் சொந்தமான வானில் ஆஸ்பத்திரிக்கு அனுப்பி வீட்டுக்கும் செய்தி அனுப்பியிருந்தார்.

அன்று நினைவிழந்த சேகுவன் திரும்ப ஓரளவு நினைவு பெற்று, சிலதினங்களில் வாயாலும், மூக்காலும் இரத்தம் கக்கி இரண்டோ மூன்று சத்திரசிகிச்சைகள் செய்யப்பட்டு, போத்தல் கணக்கில் இரத்தம் ஏற்றப்பட்டு உணர்விழந்த நிலையில் - வெறும் உயிர்த்துடிப்போடு சில நாள் வாழ்ந்து இன்று பூரணமாக அவன் உடல் ஒய்ந்துவிட்டது.

வெற்றிலை பாக்கு, சுருட்டு வாங்கிவந்துவிட்டனர். சவப்பெட்டியும் வந்துவிட்டது.

'சேகுவனின் மரணச்செலவுக்குத் தங்களால் இயன்ற பணஉதவி செய்யுங்கள்' என்றதலைப்பில் எழுதப்பட்டு பலர் கண்பட்டு, இதயம்பட்டு, தேயிலைக் கொழுந்து சேர்ப்பது போல், சிறுகச்சிறுகச் சேர்த்த பணத்தில் வாங்கப்பட்டவைகள்.

தங்களைப் போன்ற ஒருவனின் மரணத்திற்குத் தங்களால் முடிந்த உதவியைச் செய்துவிட்டோம் என்ற மனப்பூரிப்பில் அத்தோட்ட வாலிபர்கள் ஒன்றுபட்டு நிற்கின்றனர்.

நான்கோ ஐந்து மூங்கில்தடிகளில் ஒரு பாடை தயாராகுகின்றது.

சேகுவனின் பிணம் குளிப்பாட்டப்பட்டு லயத்திற்கு முன்னாலுள்ள வாங்கிலில் பெட்டியுடன் வைக்கப்படுகிறது. சந்தனம், குங்குமம், வாய்க்கரிசி, ஒப்பாரி..... சம்பிரதாயங்கள் நிகழ்கின்றன.

“ஒரு தேவாரம்பாட படிச்ச புள்ளையொண்டைக் கூப்பிடுங்க...” ஒரு வயோதிபர் கூறுகின்றார்.

“தேவாரம்... ஏனுங்க தேவாரம்... இருக்கிறப்போ கவனிக்காத ஆண்டவன் இறந்ததுக்கப்புறமா கவனிச்சுப்புடுவானா...” ஒரு வாலிபன் கூறுகின்றான்.

“அப்புடிப் பேசப்புடாது தம்பி...”

யாரோ ஒருவர் தேவாரம் பாடுகின்றார்.

“சுப்பிரமணியம் சேர் எங்கையுங்க...”

“ஏன்...?”

“ஒரு பேச்சுப் பேசணும்...”

“என்ன பேச்சுங்க...”

“சேசுவன் ஒரு தியாகி... அவனைப்பற்றி ஏதாவது சொல்லணும்...” ஒரு வாலிபன் முன்னணியில் நிற்கின்றான். சுப்பிரமணியம் சேர் வரவழைக்கப்படுகின்றார்,

“அனைவருக்கும் வணக்கம்.....

இறப்புத் தவிர்க்க முடியாதது... பிறந்த அனைவரும் இறக்கவேண்டியவர்கள்தான்... நான், நீங்கள்... ஏன் இத்தனையும் அனுபவிக்கின்ற துரை... எல்லோருமே இறக்கவேண்டியவர்கள்தான்... ஆனா, ஒவ்வொரு இறப்புக்கும் ஒரு பெறுமதியிருக்கு... முனியம்மா வயித்துப்பிள்ளையோட தற்கொலை செய்தா - தனது பிள்ளைக்குத் தகப்பன் இல்லையே என்ற அவமானத்தை அவளால் தாங்கிக்கொள்ள முடியவில்லை. முனியம்மா வாழ்ந்திருக்கலாம்... ஏனென்டால் இப்படிச் சம்பவம் எங்களைப்போல ஆக்களுக்குப் புதிசில்லை... அவளின்ரை இறப்பு துரைமாரின்ரை அட்டுழியத்துக்கு ஒரு ஆதாரம்... அந்த அட்டுழியத்தைச் சுட்டிக் காட்டியவர்களில் சேசுவனும் ஒருவன், சேசுவன் இறந்து விட்டான், ஆனால் எதற்காக இறந்தான்... அவன் நமக்கு இட்டுச்சென்ற பணியென்ன... என்பதை நாம்மறந்துவிடக் கூடாது.....

சேசுவா நீ நமக்காக நீதிகேட்டு, உயிர் நீத்தாய்..... இங்குள்ள வாலிபர்கள், வயோதிபர்கள், பெண்கள், பிள்ளை

கள் சார்பாகவும் நான் உனக்குத் தலைவணங்குகிறேன். நீ விட்டுச்சென்ற புனிதமான பணியை முன்னெடுத்துச் செல்வோம்... இது சத்தியம்...' சுப்பிரமணியம் மாஸ்ரரின் உடலிலுள்ள மயிர்கள் குத்திட்டு-நிலைகுத்தாக நிற்கின்றன.

அங்கு நின்ற அனைகரது கண்கள் பனித்துவிட்டன.

சேகுவனின் தகப்பனின் முகத்தில் ஒரு இறுக்கவுணர்வு இழையோடுகின்றது. ஒரு தியாகியைப் பெற்றவன் என்ற உணர்வு!

சுவப் பெட்டி மூடப்படுகின்றது. சேகுவனின் இறுதிப் பயணத்தின் முதற் படி... பெண்களின் ஒப்பாரியைத் தொடர்ந்து நின்றவர்கள் அனைவரும் உணர்ச்சிவசப்பட்டு கத்துகின்றனர்.

சேகுவனின் பிணம் பாடைக்குள் வைக்கப்படுகின்றது. தாயும், சகோதரியும் பிணம்போல் நிலத்தில் சாய்கின்றனர். நான்கு வாலிபர்கள் தூக்கிக்கொண்டு புறப்படுகின்றனர்.

“உன்னைப் பெற்றவளே மரம்போலச் சாய்ந்து விட்டாள்.

நீ விட்ட தியாகத்தை உன்னவர்கள் ஏந்திவிட்டார்...

உன் ரத்தக்கடன் தன்னை தீர்க்கின்ற சபதத்தை...

உன்னவர்கள் ஏற்றுவிட்டார் சென்றுவா என்மகனே”

அங்கிருந்த ஒருத்தியின் ஒப்பாரியின் அர்த்த புஷ்டி பெரும் போர்ப்பறையாய் - சகலரது செவிப்பறைகளிலும் மோதி, அதிர்ந்து, இதய நரம்புகளை மீட்டிக் கொண்டிருக்கின்றது.

சேகுவனின் பிண உள்வலம், பச்சைப் பசேலென்ற தேயிலைத்தோட்ட நடுவே, ஓரடிப்பாதையில் பாம்புபோல் வளைந்து சென்று கொண்டிருக்கின்றது.

“டேய்... இதிலைதாண்டா முனியம்மா தூக்குப்போட்டுக்கிட்டா...” சேகுவனின் மரணத்தோடு சம்பந்தமான முனியம்மாவின் மரணத்தை ஒருவன் நினைவுபடுத்தினான்.

“எட்டுமாதக் குழந்தை வயித்தோடை முனியம்மா உந்த மரத்திலை தொங்கிக்கிட்டிருந்த காட்சி...” கூறியவ

னின் இதயம் அவிந்து பிழிவது அந்தப் பேச்சில் பிரதிபலிக்கின்றது.

சுடுகாட்டில் அடுக்கப்பட்டிருந்த மரக்குத்திகள் மீது சேகுவனின் பிணம் வைக்கப்பட்டு, தீ மூட்டப்படுகிறது.

தீ வானளாவி எரிகின்றது; பிணத்தை எரிப்பதற்காக சிலர் நிற்க, மற்றவர்கள் அங்கிருந்து செல்கின்றனர்.

3

கூர்ப்பிணியான முனியம்மா தற்கொலை செய்து கொண்ட அந்தப்பரிதாபகரமான சம்பவம் இத்தோட்டத்தைப் பெருங்கலக்குக் கலக்கிவிட்டது.

தோட்டக்காட்டில் தினசரி வயிற்றோடுபோராடுகின்ற இயந்திரக் கும்பலில் முனியம்மாவின் குடும்பமும் ஒன்று. முனியம்மா, அவளது தங்கை குருவம்மா, தாய் கறுப்பாயி. தகப்பன் பழனியாண்டி என்றோ காலமாகி விட்டான்.

முனியம்மாவுக்கு பத்தொன்பது வயது இன்னமும் பூரணமாக முடியவில்லை. இளமைப் பூரிப்பில் பொருமிப் போயிருந்தாள். கறுத்த வாளிப்பான உடல், தேயிலைச் செடிகளின் இலைகளில் சூரிய உதயத்தின் முன் திரண்டு உருளுகின்ற பனிமுத்துப்போல், கண்சதைக்குள் உருளுகின்ற கருவிழிகள். பின்புறத்தசைமேடுகளைத் தாண்டி நிற்கும் கூந்தல். அவள் சிரிக்கும்போது இரவுநேர மின்சார பல்புகள்போல பளிச்சிடுகின்ற சிறிய பற்கள். இவற்றையெல்லாம் மூடிமறைத்து தனிமெருகு கொடுக்கின்ற கன்னக்குழிகள்... பூரித்து வழிந்திருக்கும் இவள் நாரித்தசை வரம்பு இவள் அசைகின்றபோது புரிகின்ற நர்த்தனம்...

'சீல்'குத்தாத முத்திரையான இவளின் இளமை அழகு பூச்சுவர்ணமற்ற இயற்கையழகு!

இதய நரம்புகளை அசுரவேகத்தில் திருகிவிடுகின்ற 'கவர்ச்சியல்ல'... பசுமையான பெண்ணழகு!

வறுமையின் சுவட்டுப் பின்னணியில் பரிணாமம்பெற்ற உடல், உள வளர்ச்சி... தூய்மையானமனம், பழக்கப்பட்ட இடம்-முனியம்மா சிறுபிள்ளைத்தனமாக அத்தோட்டத்தை வலம் வந்தாள்.

'கன்விமைக்கு' முதலிடம் கொடுத்து, பின்பே அதன் குறைநிறைகள் பற்றி ஆராய்கின்ற 'மனங்கள் மலிந்த' இக்காலத்தில் புனிதமான - பூரணமான இடத்தில் நிற்கின்ற முனியம்மாவைப்பற்றி உச்சரிக்காமல் ஒரு நாக்கு இருந்து விடமுடியுமா?...

அன்று வழமைபோல் தோட்டத்தில் தொழிலாளர்கள் கொழுந்து பறித்துக்கொண்டு நிற்கின்றனர்...

இயந்திர வாழ்க்கையின் தொடர்ச்சி...

இவர்களுள் முனியம்மாவும் ஒருத்தி... இவளோடு சேர்ந்துநின்று வேலைசெய்வதில் மற்றைய பெண்களுக்கு ஒரு அலாதி பிரியம்... எப்பவும் சிரிக்கச் சிரிக்கப் பேசிக் கொண்டே நிற்பாள்... கொழுந்து பறிப்பதிலும் மிக வேகமானவள்.

நோய்வாய்ப்பட்டவர்களுக்கு-வயதுபோனவர்களுக்கு தான்பறித்த கொழுந்தைக் கொடுத்துக்கூட உதவி செய்வாள்... பரந்த மனப்பான்மை உள்ளவள் - நல்லவள்.

இவளோடு இவள் சகோதரி குருவம்மாவும், தாய்குறுப்பாயியும் சேர்ந்துநின்று கொழுந்து பறித்துக்கொண்டிருக்கின்றனர்.

"என்ன கறுப்பாயி..." கங்காணி செல்லையா தனது மனதில் உள்ள ஒன்றுக்கு முத்தாய்ப்பு வைக்கிறார்.

"என்னங்கையா..."

"இவதான் உன் மூத்தமவளா...?" தெரிந்திருந்தும், தெரியாதவராக முனியம்மாவைச் சுட்டிக்காட்டிக் கேட்கின்றார் கங்காணி.

“என்னங்கையா புதிசாக் கேட்டுப்புட்டிங்க... என்னைத் தெரியாதா...” முனியம்மா கேட்கிறாள்.

“என்ன கறுப்பாயி...உன் மவ சமையல் பாகம் நல்லா செய்துக்குவாளா...?”

“ஆமாங்க...”

“இண்ணைக்கு தொரைவீட்டிலை விருந்து... அனுப்பிச்சு வைக்கிறியா...?”

“அப்ப வேலையுங்க.....”

“அது போர்போடப்படும்... இப்ப வூட்டுக்குப் போயி... குளிச்சு முழுகிட்டு நாலுமணியளவிலை தொரை பங்களாவுக்கு அனுப்பிச்சுப்புடு...”

“சரியுங்க...”

“நான் தொரைக்கிட்டைச் சொல்லிப்புடுறன்...”

தேயிலைக் கொழுந்துபோல் மதாளித்து நிற்கும் முனியம்மாவின் வடுவற்ற தசைக்குவியலை, கசக்கிப் பிழியும் துடிப்பு அவர்கண்களில் பளிச்சிடுகின்றது, கறுப்பாயியால் இதையுணர்ந்து கொள்ள முடியவில்லை. இத்தனைபெண்கள் மத்தியில் தன்மகள் முதன்மைப்படுத்தப்பட்டதில் கறுப்பாயிக்கு பெரும் மனத்திருப்தி.

“என்னங்கையா நானும் வரணுமா...?” குருவம்மா கேட்கிறாள்,

“யாரு குருவம்மாவா...?”

“ஆமாங்க...”

“இண்ணைக்கு முனியம்மா... இன்னொருநாளைக்கு நீ...”

“ஏனுங்க நான் ஏதாச்சும் தொட்டாட்டுப் பண்ண மாட்டனுங்களா...”

“இன்னொருநாளைக்குப் பாத்துக்கலாம்...”

“சரியுங்க...”

கங்காணி போகின்றார்.

“எடி நீதான் பயந்தவளாச்சே... அங்கை போயி எப்படிச் சமாளிச்சுக்குவா...” கறுப்பாயி குருவம்மாவிடம் கேட்கின்றாள்.

“ஏன் அக்காள் என்ன துணிஞ்சவளா...?”

“அதெல்லாம் பெரிய இடம்... மரியாதையாய் நாகரீகமாய் நடந்திக்கணும்...”

“எங்களை என்ன சாப்பாட்டுக்கா கூப்பிட்டிருக்காங்க சமையல் பண்ணத்தான் கூப்பிட்டிருக்காங்க... சமையல் ஹையிலேதான் நமக்கு வேலை... இதிலே என்ன நாகரீகம் வேண்டிக்கிடக்கு...”

“நீ சின்னஞ்சிறிக...”

“சரி...சரி... எனக்கும் ஒரு சந்தர்ப்பம் வராமல் போயிடுமா...”

பங்களாவுக்குள் போய்விடவேண்டுமென்ற ஆசை.

“முனியம்மா... நீ வுட்டுக்குப் போயி... சமைச்சுப் புட்டு நாலுமணிக்கு முன்னமா பங்களாவுக்குப் போயிடு”

“எனக்குப் பயமாயிருக்கு...”

“அது ஒருபயமுமில்லை யாராச்சும் கேட்டா கறுப்பாயி யின்றை மவ... கங்காணி ஐயாதான் வரச்சொளுர் எண்ணு சொல்லிப்புடு...”

“சரி...”

“முனியம்மா... பக்கத்துவூட்டு சரசிட்டை செருப்பை வாங்கி போட்டுக்கிட்டுப்போ. பெரிய இடம்... கவனமா நடந்திக்கவேணும்...”

“சரி...”

முனியம்மா அங்கிருந்து செல்கிறாள். கறுப்பாயிக்கு பெரும் மனத்திருப்தி. பகல் நேரத்தில் பட்டும் படாமலும் வருகின்ற பனிப்புகார் தேயிலைச் செடிகளை ‘நைலெக்ஸ்’ சாறிபோல் திரையிடுகிறது.

“மழைவரப்போகிது...” குருவம்மா கூறுகின்றாள். கறுப்பாயி மௌனமாக கொழுந்து பறித்துக்கொண்டு நிற்கிறாள்.

“அம்மா உன்னை காலிலை ஒரு அட்டை தொத்திக்கிட்டிருக்கு...”

“தோட்டத்துக்கு வந்தால் இந்தப்புழு இரத்தத்தைக் குடிச்சிக்கிது... வூட்டுக்குப் போன மூட்டை இரத்தத்தைக் குடிச்சிக்கிது... நுளம்பு ஒருபக்கத்தாலே உறிஞ்சிக்கிது... எங்கடை இரத்தத்தை எத்தனை ஜீவன்கள் குடிச்சிக்குது...” கறுப்பாயி கூறியபடி குனிந்து தன்கால்களைப் பார்க்கிறாள் ஒரு புழு இரத்தங்குடிச்சு பொருமிப்போய்க் கிடக்கின்றது.

“அம்மாயி... அந்தப்புழுவின்ரை வயித்தப் பார்த்தியா இரத்தங்குடிச்சு, கண்ணிவந்து கண்ணாடிபோலே... தொரையின்ரை உடம்பாட்டம்... இல்லையா அம்மாயி...” சிரிச்சபடி குருவம்மா கூறுகின்றாள்.

“எடி வீண்பேச்செல்லாம் பேசாதை... யாற்றை காதி லையாவது விழுந்து... தொரையின்ரை காதிலை போட்டுப்புட்டாங்கென்ன...” கறுப்பாயி குருவம்மாவைக்கண்டிக்கிறாள்.

“என்னம்மாயி... நான் என்னத்தைச் சொல்லிப்புட்டன் தொரையின்ரை உடல் மினுமினுப்புத்தானே... இதிலை என்ன பிழை வேண்டிக்கிடக்கு.”

“எடி வாயைப் பொத்திக்கிட்டு வேலையைப்பார்.” கறுப்பாயி திரும்பி சுற்றுமுற்றும் பார்க்கின்றாள் மற்றவர்கள் தங்கள் பேச்சைக் கவனிக்கவில்லையென்பதில் பெரும் மனத்திருப்தி.

“என்ன அம்மாயி...”

“என்ன...”

“எங்கடை தேயிலை பகடரியாட்டம் உந்த தொரை பங்களா இருக்கே... எத்தனை அறையிருக்கும்.”

“இருபத்தாறு அறையாம்...”

“நீ பங்களாவுக்குப் போயிருக்கியா...”

“இல்லை...”

“பிறகென் னுண்ணு தெரிஞ்சிக்கிட்டா?”

“சுப்பிரமணியஞ் சேர் சொன்னவர்...”

“என்னண்டு சொன்னவர்...”

“ஐஞ்சபேர் சீவிச்சுக்க இருபத்தாறு அறை... இருபத்தாறுபேர் சீவிச்சுக்க ஒரு லயமெண்ணு... அப்பதான் நான் தெரிஞ்சிக்கிட்டன்...”

“சுப்பிரமணியம் சேரு ரொம்ப நல்லவரு என்ன அம்மாயி...”

“எங்களாட்டம்... அண்ணாடங்காச்சி... மெத்தப் படிச்சவரு... பெருமையில்லை...”

“ஏன் அம்மாயி...”

“என்ன...”

“நானும் முனியம்மாவோடை பங்களாவுக்குப் போயிட்டு வரட்டா...”

“வேணும்...”

“ஏன் அம்மாயி...”

“அவங்க கூப்பிடாமை போன... பேசுவாங்க.” கறுப்பாயி குருவம்மாவின் வேண்டுகோளை முழுமையாக நிராகரிக்கின்றாள்.

கிட்டத்தட்ட மூன்றரை மணியிருக்கும். முனியம்மாவீட்டு வேலைகளை முடித்துக்கொண்டு குளித்துவிட்டு, தீபாவளிக்கொண்டாட்டத்திற்கு வாங்கி அணிந்துவிட்டு புதுத்தன்மை மாறாமல் மடித்து வைத்த பாவாடையையும், சட்டையையும் அணிந்துகொண்டு பக்கத்து வீட்டுக்காரியிடம் வாங்கிய செருப்பையும் போட்டுக்கொண்டு துரையின் பங்களாவை நோக்கி நடக்கிறாள்.

“என்ன முனியம்மா... எங்கை புறப்பட்டாச்சு...” கடைக்காரத் தில்லையம்பலம் கேட்கிறாள்.

“தொரை பங்களாவுக்குப் போய்க்கிட்டிருக்கன்.”

“ஏன்?... ”

“விருந்தாம் சமையலுக்கு ஆளு வேணுமாம்...”

பருந்தின்ரை கூட்டுக்குள் செல்கின்ற கோழிக்குஞ்சை பார்ப்பதுபோல் தில்லையம்பலம் பார்க்கிறாள். மின்ன

லங்காரமைதானத்து வர்ணஜாலம்போல் அவன் முகத்தில் எத்தனையோ சிந்தனையேகைகள் பளிச்சிடுகின்றன.

“என்னங்க முதலாளி... அப்பீடிப் பார்க்கிறீங்க..”

“முனியம்மா நீ சின்னஞ்சிறிச... சொல்றன் எண்டு குறை நினைச்சுக்காதை... அவங்க பெரியவங்க. தனியா நீ அங்கைபோறது நல்லதாத் தோணலை...”

“என்னங்க முதலாளி...”

“சீலைக்கு மேலை முள்ளு விழுந்திச்சாலென்ன... முள்ளுக்கு மேலை சீலை விழுந்திச்சாலென்ன ஆபத்துச் சீலைக்குத் தான்...”

“அப்படினா...”

“அவங்ககிட்டை நாம போனா என்ன... அவங்க நமக்கிட்டை வந்தாலென்ன... ஆபத்து வந்திடிச்சின்னா அது நமக்குத்தான்...”

“நீங்க என்ன சொல்றீங்கண்ணு எனக்குப் புரியலை முதலாளி...”

“உனக்குப் புரியாது முனியம்மா... மனிசனாப் பிறந்த எல்லாருக்கும் இதயம் இருக்கு... ஆனா எல்லா இதயங்களிலையும் மனச்சாட்சி இருந்துக்காது...”

“நீங்க என்ன சொல்றீங்கண்ணு எனக்குப் புரிஞ்சுக்க முடியலீங்க...”

“நீ எனக்கு மவமாதிரி முனியம்மா... உனக்குப்பச்சையாய் சொல்லி விளங்கப்படுத்தமுடியாம இருக்கு...”

“நாம சுத்தமாய் இருந்தாச் சரிதானுங்களே...”

“அதுசரி... கிணத்து வெள்ளம் சுத்தமாயிருந்தும் அழுக்குநீர் வந்து சேந்திடிச்சின்னா... கிணத்து நீரும் அழுக்குத்தானே...”

“முதலாளி நீங்க என்ன சொல்றீங்கண்ணு என்னாலே புரிஞ்சிக்க முடியலீங்க... நான் போயிட்டு அப்புறமா வாறன் விளப்பமாய் சொல்லுங்க...” முனியம்மா சிரிச்சபடி அங்கிருந்து செல்கிறாள். தில்லையம்பலம் அவள்சென்ற திசையைப் பார்த்தபடி நிற்கிறான்.

முனியம்மாவின்தாய் கறுப்பாயி குமராக இருந்த காலந்தொடக்கம் தில்லையம்பலம் இந்த இடத்தில் கடை வைத்திருக்கிறான். தினசரி அவனோடு வந்து மோதுகின்ற பலதரப்பட்ட இதயங்களின் கருத்து மோதல்கள் - உணர்வுக் குத்தல்கள் - ஊர்ப்பேச்சுகள் - உண்மைச்சம்பவங்கள் - அவன் பழுத்த அனுபவசாவி.

இந்த உலகத்தில் அவன் வாழ்ந்தாலும், அவன் தனக்குள் சிருஷ்டித்திருக்கும் சிறிய உலகம் கடுகைப்போன்றது.

முனியம்மா அங்கிருந்து நடக்கிறான். போகமுடியாத ஒரு இடத்திற்குப் போகின்ற மன உணர்வு அவளுக்கு!

வயதுக்கு மிஞ்சிய உடல் வளர்ச்சி - வயதுக்குக் குறைந்த மனவளர்ச்சி, வறுமையைக்கூட அவள் பெரிய மனதுடன் ஏற்றுக் கொண்டதால் அந்த அனுபவம்கூட இல்லை.

இல்லையே என்பதை வைத்து, ஏன் இல்லை என்று அவள் சிந்தித்திருந்தால் அவள் சிந்தனை தொடர்ந்திருக்கும். அவள் மனம் வெந்நீரில் அவிந்திருக்கும் - வெந்நீரில் அவிந்துகொண்டிருக்கும் பிற இதயங்களின் வேதனைகள் புரிந்திருக்கும். அதிலுள்ள நெளிவு சுளிவுகள் அத்தனையையும் புரிந்துகொண்டு, தனது நடையில் நிதானத்தை ஏற்படுத்திக் கொண்டிருப்பாள்.

ஆனால், இவள் முனியம்மா—?

'இல்லையென்றால்' - அதற்கென்ன நாளைக்குக் கிடைத்தாற் போகுது... என்ற முடிவோடு மனச்சாந்தி காண்பவள்.

முனியம்மா பங்களா வாசலுக்கு வந்துவிட்டாள்; வாசலில் காவற்காரன் நிற்கின்றான்.

"என்னங்க யாரைப்பார்க்கணும்..."

"என்னைத் தொரை வரச் சொன்னாருங்க..."

இதே வாசலில் இதே நிலையாக நின்று எத்தனையோ முகங்களையும், அந்த முகங்களோடு தொடர்புபட்ட இதய உணர்வுகளையும் அனுபவித்த செரிப்பு அவனிடமுண்டு.

முதற்பார்வையிலேயே அவன் உணர்வு, முனியம்மாவின இதய ஆழத்தை சுழியோடி வருகின்றது. ஏதோ இரக்க உணர்வு...

“ஏன் தங்கச்சி... நீ... கறுப்பாயியின்ரை மவதானே”

“ஆமாங்க...”

“தொரை ஏன் வரச்சொன்னாருண்ணு தெரியுமா...?”

“விருந்துக்கு சமையல் பாகம் பண்ணணும் எண்ணு வரச்சொன்னதா கங்காணி ஐயா சொன்னாருங்க...”

பலிக்களத்தில் நிற்கின்ற ஒரு ஆட்டைப் பார்க்கின்ற மனஉணர்வு அவனுக்கு...

“என்னங்க விருந்தாளியிங்க வந்திட்டாங்களா...”

“.....”

“ஏனுங்க... ஒரு மாதிரியாய் பாக்கிறீங்க...”

“ஒண்ணுமில்லை... நீ போயிட்டுவா...”

“குசனிப்பக்கம் எங்கையிருக்குங்க...”

“தொரை உள்ளதான் இருக்கார்...”

முனியம்மா சேற்றைத்தாண்டி நடக்கிறாள். காவல் காரன் பார்த்தபடி நிற்கின்றான். இப்படி எத்தனையோ பெண் சிவன்களைக் கண்டு அனுதாபப்பட்ட அவன் மன நிலையில் சிறிது வளர்ச்சி!

பங்களாவின் முன்கதவு திறந்துகிடக்கின்றது.

எத்தனை பொருட்கள்....., இதுவரை முனியம்மா வின் கண்களுக்குத் தீனியாகாத பொருட்கள் ... நிலத்தில் முகம்பார்க்கலாம்... பளிங்குக் கற்கள்...

துரை கதிரையில் இருப்பது பின்புறமாக அவளுக்குத் தெரிகின்றது. கோவிலில் ஆண்டவனைத் தரிசிக்கின்ற பக்தி புணர்வு, பய உணர்வு!

“நான் முனியம்மா வந்திருக்கிறனுங்க...”

“.....”

“நான் முனியம்மா வந்திருக்கிறனுங்க...” அவள் இரண்டாவது தடவையும் தன் வருகையை அறிவிக்கிறாள்.

321930

“யாரு முனியம்மாவா...?”

“ஆமாங்க...”

“உள்ளை வா... முனியம்மா...”

“இல்லீங்க குசனி எந்தப்பக்கமின்னு.....”

“உள்ளை வா முனியம்மா...”

முனியம்மா உள்ளே வந்து துரைக்கு முன்னால் நிற்கின்றாள்; துரை முனியம்மாவை ஏறஇறங்கப் பார்க்கிறான்— உச்சியில் குத்தி— கால் பாதத்தால் இழுக்கின்ற பார்வை!

“என்ன முனியம்மா உன்னை மச்சான் வந்தானா?”

“வந்திட்டிப் போயிட்டாருங்க...”

“கலியாணம் எப்ப...?”

“அடுத்தவருஷம் வெச்சுக்கலாமெண்ணு அம்மா சொல்லிப்புட்டாங்க...”

“ஏன் இந்த வருஷமே வைக்கலாமே...”

“ஏனென்னு தெரியாதுங்க... அம்மாதான் அடுத்தவருஷம் வைக்கலாமின்னு சொல்லிச்சிதுங்க...”

“நான் சொல்றதை நீகேட்டா உனக்கு இந்த வருஷமே கலியாணத்தையும் முடிச்சு... காளிமுத்துவுக்கு இந்தத் தோட்டத்திலேயே வேலைக்கு ஒழுங்கு பண்ணுவன்... தங்கிறதுக்கு புறம்பான லயம்... சகல வசதியும்... என்ன முனியம்மா சொல்லாய்?”

“ஆகட்டுமுங்க...” துரையின் பேச்சிலுள்ள அசிங்க உணர்வுகளின் குத்தல்களை முனியம்மாவால் புரிந்து கொள்ள முடியவில்லை.

“விருந்தாளிங்க வந்திடுவாங்களா...”

“.....”

“சமையல் பாகம் பண்ணணுங்களே...”

“நீ உள்ளேபோ முனியம்மா...”

“குசனியுங்க...”

“நீ உள்ளே போ முனியம்மா...”

முனியம்மா முன்னாலுள்ள படுக்கையறைக்குள் நுழைகிறாள். இப்போது அவள் முகத்தில் சிறுமாறுதல் இழையோடுகின்றது. பெண்மையின் முனகல்!

படுக்கையறைச் சுவர்களில் தொங்கிக்கொண்டிருக்கும் நிர்வாணப் படங்கள் இனம்புரியாத அவள் மனக்கலக்கத்திற்கு— ஒரு இனம் காட்டி நிற்கின்றன.....

துரை அறைக்குள் வந்து கதவைப்பூட்டுகிறான்— தசையுணர்வுக்கு முன்னுரை வரைவதுபோல் துரை பேசுகிறான்.

முனியம்மாவின் விபரம் புரியாத பேச்சுக்கள்...

துரையின் அதட்டல் பேச்சு...

முனியம்மாவின் இரங்கற் பேச்சுக்கள்...

துரையின் பவாத்தகார ஓசை...

முனியம்மாவின் அவலக்குரல்... பெண்மையின் மரண ஓலம்...?

பெண்மையின் மரண ஓலம் உச்சஸ்தாயஎல்லைக்கோட்டைக்கரைத்து—படிப்படியாக குறைத்து பூரணமாக மரிக்கின்றது.....!

நீண்டகால வாழ்வில் பின்னிப் பிணைந்திருக்க வேண்டியபெண்மை ஒருசிலநிமிடங்களுக்குள் அடக்கப்பட்டு சுருக்கம் பெறுகின்றது?.....!

துரையின் உடற்கூட்டில் அவள் பெண்மை கரைந்து..... துரை வெளியே வருகிறான்.

முனியம்மா பறிக்கப்பட்ட கொழுந்தாக கட்டிலில் துவண்டுபோய்க் கிடக்கின்றாள்.

சுவர் மணிக்கூடு ஐந்து தரம் அடிக்கின்றது.

பூரணமாக இதழ்விரித்து- மணம் பரப்பி- கைக்கெட்டாத தூரத்தில் மலர்ந்திருந்த ரோசா மலரொன்றை தடியால் தட்டி...அது நிலத்தில் கிடக்கின்ற சீரழிந்தநிலையில்...

முனியம்மா படுத்திருக்கிறாள் - கண்களை மூடியிருக்கிறாள்.

மயக்கமுமில்லை -

தூக்கமுமில்லை -

மரணத்தின் எல்லைக்குச் சென்று வந்த அசதி!

4

முனியம்மா பொழுது சரிந்தபின் வீட்டுக்கு வந்தாள். குருவம்மாவும் கறுப்பாயியும் துரைவீட்டு விருந்துபசாரம் பற்றி புட்டுப்புட்டுக் கேட்டனர். அவளும் எதையெதையோ கூறிக்கொண்டாள்.

கிணற்றுத்தவளை — கிணற்றை மட்டும்தான் உலகம் என்று எண்ணிக்கொள்வதுபோல - முனியம்மா கூறிய வற்றை குருவம்மாவும், கறுப்பாயியும் ஏற்றுக்கொண்டனர்.

“ஏன் முனியம்மா காளிமுத்துவுக்கு இத்தத் தோட்டத்திலேயே ஒரு வேலை பிடிச்சுப் போட்டாலென்ன..... தொரையைக் கேட்டுப்பாத்தியா...” கறுப்பாயிகேட்கிறாள்.

“தொரை தருவதாகக் கூறிப்புட்டார்...”

“அப்படியா...” கறுப்பாயிக்கு பெரும் சந்தோஷம்.

“ஏன் அக்காச்சி... தொரைவீட்டிலே அதிகமாகச் சாப்புட்டுப்புட்டியா?”

“ஏன்...?”

“ஏதோ அலுத்துக்கிட்டிருக்கா...”

“அப்படி ஒண்ணுமில்லைக் குருவம்மா...”

“நீ எதையோ மறைச்சுக்கிட்டிருக்கா...”

“இல்லடி...”

“அக்காச்சி... ஏதாச்சும் மனசிலே இருந்திச்சா சொல்லிப்புடு... மனசிலே வைச்சிருக்காதே...”

“அப்படி ஒண்ணுமில்லடி...”

குருவம்மாவால் முனியம்மாவின் மாற்றத்தைக் கண்டு கொள்ள முடிந்ததே தவிர, அந்த மாற்றத்தின் மூலத்தை அவளால் நிர்ணயப்படுத்திக் கொள்ளமுடியவில்லை. அதைப் பற்றி அவள் ஆராயவும் இல்லை. அதைப்பற்றிய சிந்தனையை அப்பேச்சோடு முடித்துக்கொண்டு விட்டாள்.

முனியம்மாவால் நிம்மதியாக இருக்க முடியவில்லை.

இறந்த காலத்தெளிவும் — நிகழ்கால நிதானமும் இருந்திருந்தால் எதிர்காலத் தீர்க்கதரிசனம் தானாகவே உதயமாகும். எந்த முடிவுக்கும் வந்துவிடலாம். முனியம் மாவைப் பொறுத்து அன்றாட நிகழ்ச்சிகளையே சரிவரப் புரிந்துகொள்ள முடியாதவள்...

உணர்வும் - மனமும் இணக்கமின்றி வெறும் தசை இணைப்பாக நடந்து முடிந்த அந்தச் சம்பவம் இப்போது அவளது உடல் உணர்வுகள் அத்தனையையும் சுட்டெரித்துக் கொண்டிருந்தது.

‘என்ன செய்வது...?’

இப்படியான சம்பவங்கள் எப்படிக்கரைந்து போயிருக்கின்றன. என்ற திரைமறைவுச் சம்பவங்கள் தெரிந்ருந்தால், அவளும் ஒரு முடிவுக்கு வந்திருப்பாள்.

புதிய அனுபவம்!

கேள்வி கல்லாய் சமைந்து இதயப் பாளத்துள் அமிழ்ந்துவிட்டது.

ஒவ்வொரு நிமிடமும், ஒவ்வொரு யுகமாகக் கழிந்து கொண்டிருந்தன.

இப்போதெல்லாம் முனியம்மா கலகலப்பாக யாரோடும் பேசிக்கொள்வதில்லை. அதிகமாகக் கொழுந்து பறிக்கவும் செல்வதில்லை. சரிவரச் சாப்பிடுவதுமில்லை.

உடலோடு ஒட்டிய உறவு, கனவாகப்போகாமல் புதிய தொரு உயிரை உண்டுபண்ணிவிட்டது.

கோபுரமும் குப்பை மேடும் சங்கமித்ததில் ஏற்பட்ட பெயர்தெரியாத புதிய உயிர்!

முனியம்மா ஐந்துமாதக் கர்ப்பினி!

யாரிடம் சொல்லுவாள். எப்படிச் சொல்லுவாள். இயற்கை உடல் மாற்றங்களை இதுவரை எப்படியோ மறைத்து விட்டாள். இனி மறைக்க முடியாது என்றாகி விட்டது.

‘கன்னிப் பிள்ளை பெற்றவள்’

‘வேசைப்பிள்ளை...’

‘துரை எவ்வளவு பணக்காரன்... அவன் இவளைத்தேடி வந்திருப்பானா... இவள்தான் பெரிய இடத்து ஆசையிலே போயிருப்பாள்... அற்ப ஆசை... அற்பனுகளுக்குத்தான் வரும்...’ இப்படித்தானே உலகம் சொல்லும்.

‘துரைதான் பலாத்காரமாகக் கெடுத்தான்’ இதை உலகம் முழுமையாக ஏற்றுக்கொள்ளுமா? ஏற்றுக்கொண்டாலும் கூட - முனியம்மாவின் குழந்தைப் பிள்ளைத் தனத்தை ஏற்றுக்கொள்ள வைக்குமா?

முனியம்மா முச்சை அறுந்த பட்டமாகத் தத்தளித்தாள்.

சரி...முனியம்மாவின் குழந்தைக்கு துரைதான் ‘அப்பன்’ என்பதை நிரூபித்துவிட்டதாக வைத்துக் கொண்டாலும் - முனியம்மாவுக்கு துரை கணவனாகிவிட முடியுமா...?

துரை முனியம்மாவை ஏற்றுக்கொள்வானா?

முனியம்மாவின் இதயத்துள் பெரும்பிரளயம் நடந்து கொண்டிருந்தது ...

நாட்களும் நகர்ந்து கொண்டிருந்தன.

அன்று -

முனியம்மா கொழுந்து பறிக்கப் போகவில்லை. லயத்துள் முடங்கிப் போய்க் கிடந்தாள்.

“முனியம்மா...” கங்காணி அழைக்கிறாள். முனியம்மா குரலில் கங்காணியை இனங்கண்டு கொண்டு வெளியே வருகிறாள்.

“என்னங்க...” வெளுறி வீங்கிய முகம், செழித்து வழிந்திருக்கும் இடைத்தசைகள்... புதியதொரு வளர்ச்சி

கண்டிருக்கும் மார்பகங்கள்... இரு கைகளையும் நாரித்தசைகளில் ஊன்றியிருக்கும் பாணி... எதையோ இழந்துவிட்ட மன உணர்வு.

சில தினங்களில் நுள்ளக்கூடிய தேயிலைக் கொழுந்தின் வாளிப்பு...

கங்காணி தன் எண்ணத்தை முடிவாக்கிக் கொள்கிறான்.

“என்ன முனியம்மா... நீ இப்போ அதிகம் லீவெடுக்கிறாய்...”

“ஆமாங்க...”

“ஏன்...?”

“என்னுடைய இனிமே வேலை செஞ்சிக்க முடியாதுங்க...”

“ஏன்...”

“ஏனின்னு நீங்களே கேக்குறீங்களா...”

“ஆமா...”

“இண்ணைக்கு இரண்டுமணிக்கு தொரை தன்னை கந்தோரிலை வந்து சந்திக்கச் சொன்னார்... நீ கண்டிப்பாகப் போய் துரையைப் பாரு... அவர் ஏதாச்சும் வழி சொல்லுவார்... அவர் சொல்றதை தட்டிக்காதை... கேட்டுக்கோ அவர் சொல்லுப்போ நடந்துக்கிட்டியின்னா அவர்எதுக்கும் கை குடுத்துக்குவார்... சரியா...”

“.....”

“என்ன முனியம்மா... இரண்டுமணி மறந்துக்காதை” கங்காணி போகிறான்.

முனியம்மா லயத்து வாசலில் நிற்கிறான். துரை தன்னைக் கெடுத்தவன் என்பதை அவள்மனம் நிதர்சனமாக ஏற்றுக்கொள்கின்றது. இருந்தாலும் ‘பெரிய இடம்’ என்ற பயமும் நீங்கவில்லை. குறிப்பிட்ட நேரத்துக்குப் போக வேண்டுமென்ற எண்ணம்!

தனக்கு ஏதாவது விமோசனம் கிடைக்குமே என்ற நம்பிக்கை — ஆவலும் இல்லாமலில்லை.

முனியம்மாவின் கண்கள் தோட்டத்துப் பாடசாலையில் நிலைகுத்தி நிற்கிறது. பாடசாலை ஒன்றரை மணிக்கு விடப்படும்.

பாடசாலை விட்டதும் இங்கிருந்து புறப்பட்டால், இரண்டுமணிக்கு துரையின் கந்தோருக்குப்போய்விடலாம் என்பதுதான் முனியம்மாவின் தீர்மானம்.

மணிக்கூடு பார்த்து நேரத்தைக் கணிப்பிட்டுப் பழக்கமில்லாதவர்கள்! சூரியனும், நிழல்களும் சில ஸ்தாபனங்களும்ந்தான் இவர்களது நேரங்காட்டிகள்.

தோட்டப்பாடசாலையில் தண்டவாளத்தில் அடிக்கின்ற ஓசை கேட்கின்றது. இன்றைக்குமட்டும் அந்த ஓசை செவிப்பறையைப் பெருந்தாக்கம் தாக்கி— இதயத்தோடுசங்கமிக்கின்றது.

இதயம் பலமாக அடித்துக்கொள்கிறது.

தீபாவளிக்குப்போட்ட புதுச் சட்டை...

பக்கத்து வீட்டுக்காரியின் செருப்பு...

பவுடர்... அன்று தான்புறப்பட்ட அதேநினைப்பு அவள் மனதில் நிழலாடுகின்றது...

ஒருமுறை தன் உடையைப் பார்க்கிறாள்... உடலுக்குள்ளேயே வளருகின்ற 'அவமானச் சின்னத்தின்' நினைப்பு... மலையகத்து அட்டைபோல் அவள் இதயத்தைக் கடித்து அத்தனை உணர்வுகளையும் உறிஞ்சுகிறது...

இதயபாரம் மட்டும் மிஞ்சுகிறது—

அப்படியே புறப்படுகின்றாள்—

கந்தோர் வாசல்—

வேலைக்காரன் நிற்கின்றான்.

“யாரைப்பார்க்கணும்...”

“தொரையை...”

“நீ சந்திக்க வாறதா முன்னுக்கு அறிவிச்சிருக்கியா?”

“ஆமா...”

“நீ... கறுப்பாயியின்றை மவதானே...”

“ஆமா...”

“உன் பேரு...”

“முனியம்மா...”

“முனியம்மாண்டை... தொரை தெரிஞ்சுக்குவாரா...”

“ஆமா...”

வேலைக்காரன் உள்ளே போகிறான். இன்றுரூயிற்றுக் கிழமையாதலால் ஏனைய கந்தோர் ஊழியர்களின் ஆசனங்கள் வெறுமையாகவே கிடக்கின்றன...

‘கடமை, கண்ணியம், கட்டுப்பாடு’

கந்தோர் வாசலில் இந்த மூன்று சொற்களும் மிகப் பெருமளவில் எழுதப்பட்டிருக்கின்றன.

“தொரை உன்னைக் கூப்பிடுறாரு...” உள்ளேயிருந்து வந்த வேலைக்காரன் கூறுகிறான்; முனியம்மா உள்ளே செல்கின்றாள்.

தானாகவே திறந்து மூடுகின்ற கதவுகள்... அவள் கண்கள் இதுவரை கண்டிராத பொருட்கள்...

துரை இருக்கிறான்.

“வா முனியம்மா...”

முனியம்மா மௌனமாக நிற்கின்றாள்.

பிழைசெய்தவன் - அந்தப் பிழையைப்பற்றி விசாரிப்பதும், பிழைக்குள்ளாக்கப்பட்டவள் கைகட்டி நீதிகேட்டு நிற்பதும் இத்தோட்டத்தில் நடக்கின்ற சிறப்புகளில் இதுவுமொன்று.

“முனியம்மா...”

“ஐயா...”

“கங்காணி எல்லாததையும் சொன்னாரு”

“சரிங்க...”

“நீ உலகந் தெரியாதவளா இருக்கே... இதையெல்லாம் முன்னேற்பாடாக நடந்துகொள்ள வேணும்...”

“.....”

“நீ உலகந்தெரியாதவளா இருக்கா...”

“.....”

“இந்தா... இதிலை மூண்டுபில்ஸ் இருக்கு மூண்டுநேரங்குடி... சரியாப்போம்...” ஒரு கடதாசியில் மூன்று நீலக்குளிசைகளைச் சுற்றிக் கொடுக்கிறான்.

“நான் போலாமுங்களா...?”

“சரி... இதுக்குச் சரிவராட்டி அடுத்தகிழமை வா...”

“சரிங்க...”

முனியம்மா அங்கிருந்து புறப்படுகிறாள். அவள் இதயம் அசுர வேகத்தில் இயங்குகின்றது.

ஜீரணமாக்கிக் கொள்ள முடியாதபுதிய அணுபவங்கள்.

இந்த மருந்துக்குளிசைகள் என்ன விளைவை ஏற்படுத்துமென்பதை அவளால்தீர்மானித்துக்கொள்ள முடியவில்லை. சம்பவத்தோடு தொடர்புபட்டவர்கள் இருவர், ஒன்று துரை - அவரிடம் சரளமாகப் பேசினிட முடியுமா?... அடுத்தது கங்காணி... இவரோடும் முனியம்மாவால் கதைக்க முடியவில்லை.

இரவு பத்து மணிக்குமேல்—

மனித இயந்திரங்களெல்லாம் ஓய்ந்துவிட்டன. தெருளிக் குகளைத்தவிர லயத்து வெளிச்சங்கள் அணைக்கப்பட்டு விட்டன. எங்கும் பனிப்புகார். பல்லோடு பல் மோதுகின்ற குளிர்.

முனியம்மாமட்டும் விழித்தபடி இருக்கிறாள்.

‘வயிற்றிலிருக்கும் குழந்தை பிறக்கத்தான் போகிறது... பிறந்துவிட்டால் இந்த ஊர் உலகம் என்னைப்பற்றி என்ன சொல்லும்... தங்கை குருவம்மசவும், தாய் கறுப்பாயியும் உயிரோடு இருப்பார்களா?...’

‘அதுதான் போகட்டும்... என்னையே நினைத்துக்கொண்டிருக்கின்ற காளிமுத்து மாமா...’

‘இந்த மருந்து...’

நடுக்கடலில் திசைதெரியாமல் நிற்கின்ற ஒரு கட்டு மரத்தின் நிலை.....

மனம் தெறித்துப் பறக்கின்றது.

இரவு ஒருமணிக்குமேல்—

சிந்தனைவேகம், இதயச்சூடு உடலுக்கு உஷ்ணத்தை ஏற்படுத்தியதோ என்னவோ அந்தப் பயங்கரக் குளிர் அவளை எதுவும் செய்து விடவில்லை. சாதாரணமாக இருக்கிறாள்.

போத்தல் விளக்கு தன் இறுதிநேரத்தை வினாடிக் கணக்கில் கடந்துகொண்டிருக்கிறது... இன்னும்சிலநிமிடங்களில் அப்போத்தல் விளக்கு அணைந்துவிடும்...

மவித வாழ்க்கையை விளக்குகின்ற தத்துவார்த்தப் பொருளா?...

அங்குமிங்கும் பார்க்கின்றாள்-

ஒரு சுருள் சுயிறு—

பல ஆண்டுகள் சங்கிலித் தொடர்பாக நீள வேண்டிய அவள் வாழ்க்கையை சில நிமிடங்களுக்குள் முடித்துவிடப்போகின்ற கருவி.

சுயிறுச் சுருளோடு நடக்கின்றாள்; இறுதியாக அவள் பாதங்கள் பூமியில் படிந்து மீண்டு கொண்டிருக்கின்றன.

அவள் சிறு பிள்ளையாயிருந்தபோது மண்ணில் சோறு கறி சமைத்துவிளையாடிய பலாமரம்-

சிறுபிள்ளைத்தன அனுபவத்தால் ஏற்பட்ட விளைவுக்கு முடிவுஏற்படுத்த இப்போது ஆதரவாக நிற்கின்றது.

மனம் லயித்து மணிக்கணக்கில் விளையாடிய மண்ணில் மனம்வெறுத்து வாழ்க்கையின் எல்லையில் நிற்கின்ற வேதனையோடு நிற்கின்றாள்-

நின்றவள்—

புதியதொரு சிந்தனையின் மேலீட்டால், கையிலிருந்த சுயிறுச்சுருளைப் பலா மரத்தடியில் போட்டுவிட்டுத் திரும்பவும் லயத்தை நோக்கி நடக்கின்றாள்.

அணைந்துவிடப்போகின்ற அந்தப் போத்தல் விளக்கின் மின்மினி வெளிச்சத்தில், கால்களை முன் மடித்து முகங்குப் புறவாக நிலத்தோடு சரிந்து, அந்தச்சிறிய பென்சினின் முனையைப் பல்லால் கடித்துக்கூராக்கி, கசங்கிய கடதாசி

யின் மடிப்புக்களை நிலத்தில்வைத்து கைகளால் தடவி-
நிமிர்த்திவிட்டு ஏதோ எழுதுகின்றாள்.

இன்னும் சிலநிமிடநேரத்தில் தன் இயக்கத்தை பூரண
மாக இழந்து, மதிப்பற்ற பொருளாகிவிடப் போகின்ற
ஒரு இதயத்தின் இறுதிக்குரல்- எழுத்துக்களாகக் கடதாசி
யில் பதிந்துகொண்டிருக்கின்றன...

கடிதத்தை மடித்து போத்தல் விளக்கின் அடியில்வைக்
கின்றாள்.

அணையப்போகின்ற விளக்கின் அடியில், மடியப்போ
கின்ற ஒரு சிவனின் இறுதிக் கடிதம்.

திரும்பவும் பலாமரத்தடியைநோக்கி அவள் கால்கள்
நடக்கின்றன...

சிறுபிள்ளையாய் இருந்த காலங்களில் 'குதிரைவிட்டு'
விளையாடுவாளே அந்த வளைந்தகொப்பு, அந்தக்கொப்பு
வழியாக இப்போதும் ஏறுகின்றாள்.

கொப்பு ஆடுகின்றது -

'குதிரை ஆட்டம்...'

அந்த உணர்வு... 'குதிரையாட்டம்'... அவைகள் முற்
றாக மரித்துவிட்டன!... இப்போது -

ஒரு உயிரின் அவல உணர்வு!

அந்தக் கொப்பால் ஏறி வசதியான ஒரு கொப்பில்
கயிற்றைப்போட்டு மறுமுனையைத் தன்கழுத்தில்போட்டு...

கழுத்தை திருகும்போது ஒரு கோழிபடும் அவலம்!

கால்களை உதறி... கண்கள் செருகி... பற்கள் ஒன்றோ
டீடான்று மோதுப்பட நாக்குக்கடிபட்டு...வெறும் இறைச்
சித்துண்டாய் வெளியில் தொங்க... வாயால் வெண்ணுரை
வாணீர் வழிய...

அசுரவேகத்தில் வளர்ந்த மனவேதனை- உச்சஸ்தாய
எல்லைக்கோட்டை முட்டி அதே அசுரவேகத்தில் தணிந்து...

உடல் இயக்கங்கள் பூரண ஓய்வு பெறுகின்றன...

முனியம்மா இறந்துவிட்டாள்!

அவளது சிறுபிள்ளை விளையாட்டு உணர்வுகளைப் பெற்றிருந்த அம்மண்பரப்பு - இப்போது அந்த ஆத்மாவின் அவல உணர்வுகளையும் பெற்றுக்கிடக்கின்றது.

நீண்டகாலம் சிறிதுசிறிதாகச் சீரணிக்கவேண்டிய உணர்வு - சிலநிமிடநேரத்தில் பலாத்காரமாக கரைக்கப்பட்டு - கல்லாகிப்போய்விட அந்த உயிர் சில முழக்கயிற்றில் பிணமாகத் தொங்குகிறது.

5

பூமியைத் தழுவத் துடிக்கின்ற சூரியக் கதிர் சிதறல்கள் - இருளுடன் நடத்துகின்ற போராட்டத்தில் இருள் கரைய பூமி வெளுக்கின்றது.

இருளில் நடந்த சம்பவங்கள் -

இருளோடு சங்கமித்து. சூரியக் கதிர் சிதறல்களில் இருளோடு கரைந்தவைகள்.....

இதயங்களோடு சங்கமித்தவைகள் -

வடுவாகி இதயத்தைக் குடைபவைகள் -

உருவம் பெற்று பார்வைப் பொருளானவைகள்.....

.....சூரிய ஒளிக் கூர்களின் துரிதவளர்ச்சி...

பனிப்புக்கார்களின் திரை நீக்கம் -

உலகம் புரியாத ஐந்தறிவுச் சீவன்களின்கிச்சொலிகள்

.....தொழிலாள யந்திரங்களின் குரலொலிகள்.....

"முனியம்மா பிலாமரத்தில் தூக்குப்போட்டுக்கிட்டாளாம்." முனியம்மாவின் மரணம்பற்றிய செய்தி பிரசவமாகிவிட்டது.

அத்தனை ஜீவன்களும் உச்சரிக்கின்றன!

சாக்குப் போர்வைகளுடன் தொழிலாளர்கள் முனியம்மா தூக்குப் போட்டுக்கொண்ட பலாமரத்தடியை நோக்கி விரைகின்றனர்.

பவாமரத்தடியில் முனியம்மாவின் தாய்கறுப்பாயியும் தங்கை குருவம்மாவும் தலைலையாய் அடித்துக்கொண்டுகதறுகின்றனர்.

“முனியம்மாவின் பிணத்தை முட்டாதையுங்கோ..... பொலிஸ் வரணும்”

முனியம்மாவின் பிணத்தை யாரும் முட்டவில்லை. அப்படியே தொங்கிக்கொண்டிருக்கின்றது.

பங்களாக் கூட்டுக்காவலுக்குள் - தகுதிவாய்ந்த நாக்குகளால் உச்சரிக்கப்பட்டு துரையின் செவிகளிலும் இச்செய்தி மோதுகின்றது.

“முனியம்மா ஏன் தூக்குப்போட்டிக்கிட்டாளாம்...?” முனியம்மாவின் பிணம் காணப்பட்ட சிலமணிநேரம்வரை இது கேள்வியாகவே இருந்து - பின் முனியம்மாவால் எழுதப்பட்ட கடிதம் விடை கூறுகின்றது.

“முனியம்மாவைத் தொரை கெடுத்துப்புட்டானும். முனியம்மாவின்ரை வயித்திலை ஐந்துமாதக் குழந்தையாம். ஊருலகத்துக்குப் பயந்துக்கிட்டு தூக்குப்போட்டிக்கிட்டா” சகல நாக்குகளும் இரகசியமாக இச்செய்தியை உச்சரிக்கின்றன.

‘துரைவீட்டுச் சங்கதி’.....!

தோட்டத்தில் யாரும் வேலைக்குச் செல்லவில்லை. எல்லோரும் முனியம்மா இறந்த இடத்தில் கூற்றியிருக்கின்றனர்.

முனியம்மாள் எழுதிய இறுதிக் கடிதம் இவ்வாறு இருந்தது:—

அம்மா,

துரை பங்களாவில் விருந்தாளிகள் வந்திருக்கிறார்கள். சமையல்பண்ண ஆள் தேவையென்று நான் துரை பங்களாவுக்குச் சென்றது உனக்குத் தெரியும். அன்று துரை என்னைக் கெடுத்துவிட்டான். எனக்கு என்ன செய்வதென்று தெரியவில்லை. அதை அத்தோடு விட்டுவிடலாம் என்றிருந்தேன். ஆனால், அதற்கும் ஆண்டவன் விடவில்லை. என்னைச் சோதித்துவிட்டான். நான் ஐந்துமாதக் கர்ப்பிணி. என்

னால் இனிமேல் வாழமுடியாது. என்னையும் தங்கச்சியையும் வளர்க்க எவ்வளவு கஷ்டப்பட்டாய். நான் வாழ்ந்து உனக்கு அவமானத்தை ஏற்படுத்த விரும்பவில்லை.

காளீமுத்து மாமாவுக்கு இதைச் சொல்லாதே. அவர் இதைத் தாங்கமாட்டார்.

தங்கச்சி குருவம்மாவையாவது இப்படியான நிலைக்கு உள்ளாகாமல் பார்த்துக்கொள். அவளுக்கு நல்ல இடத்தில் திருமணம் செய்துவை.

என்னை மன்னித்துக்கொள்.

மகள்,
முனியம்மா.

இக்கடிதம் பலரது கண்பார்வைக்குள்ளாகி- இறுதியில் தரம் மிகுந்த கைகளுக்குள் சிக்கி, மீள முடியாத இடத்திற்குள் திணிக்கப்பட்டுவிட்டது.

தோட்டத்தில் பெரும் பரபரப்பு.

உள்ளங்கள் கொதித்தன.

வாலிபர்கள் முன்னணியில் நின்றனர்.

வேண்டியவர்களுக்கு மரணச் செய்திகள் அனுப்பப்பட்டன. காளீமுத்துக்கும் மரணச்செய்தி அனுப்பப்பட்டது. வேண்டியவர் வந்தால் பிரச்சினை கிண்டப்பட்டு வளர்க்கப்படலாம் என்ற பயத்தில், மரணச் செய்திகள் தங்களை இயற்கை வேகத்தை இழந்து- பல இடங்களில் தடுத்து நிறுத்தப்பட்டு உரிய இடங்களுக்கு ஆமைவேகத்திலேயே நகர்ந்துகொண்டிருந்தன.

பொலிசார் வந்தனர்.

விசாரணையாளர்கள் வந்தனர்.

முனியம்மாவின் பிணம் பலாமரத்திலிருந்து இறக்கப்பட்டது. முறைப்படி விசாரணைகள் நடைபெற்றன.

கருப்பையில் சிரட்டைத்தணல் ஒட்டிக்கொண்டு கடுவது போல், கருப்பையின் உறவில் கதறுகின்ற கறுப்பாயியும், உடன் பிறப்பில் ஏற்பட்ட பெரு வெடிப்பால் இதயத்திலிருந்து இரத்தஞ்சொட்ட கண்ணீர் வடிக்கின்ற குருவம்மாவும் முக்கியமாக விசாரணைக்குட்படுத்தப்பட்டனர்.

“மரணத்தில் சந்தேகமில்லை” என்ற முடிவு எடுக்கப் பட்டது.

முனியம்மாவின் உடல் கீறப்பட்டது. வெறுமையான குடல்களோடு- உருநிறைத்த கருப்பையும் வெளியேற்றப் பட்டு மண்ணுள் புதைக்கப்பட்டது.

“முனியம்மாவின் மரணம் தற்கொலை” இப்படித் தீர்ப்புக் கூறப்பட்டுவிட்டது.

திருமணமாகாமல் “அரை குறைத் தாயாகி” அந்தத் தாய்மை ஸ்தானமும் நீக்கப்பட்டு “வடுபட்ட தாயாக” அவளது உடல் வீட்டுக்குக் கொண்டுவரப்பட்டது.

தணலில் சகலரது இதயங்களும் அவிந்துகொண்டிருந்தன. தெரிந்த உண்மையையும் வெளியில் கூறமுடியாதளவிற்கு மனப்பயம்!.....

உண்மைக்காக வாதாடிச் சீரழிந்து போனவர்களின் அவலக்கண்ணீரின் சுவடுகள் இன்னமும் அத்தோட்ட மண்ணிலிருந்து உலர்ந்துபோய்விடவில்லை. சகலரும் மெளனமாகவே இருந்துகொண்டனர்.

“முனியம்மாவின் இறப்பு ‘தற்கொலையல்ல’ இது ‘படுகொலை...’ இந்தக் கொடுமையை நம்மவர்கள் பார்க்க வேண்டும்... அதற்காக... முனியம்மாவின் உடல் தோட்டத்துச் சகல வீதிகளிலும் ஊர்வலமாக கொண்டுவரவேண்டும்..... இனிமேலாவது நம்மவர்களுக்கு உணர்வு வரட்டும்.....” சுப்பிரமணியம் ஆசிரியர் ஆலோசனை வழங்குகின்றார்.

சில வாலிப இதயங்கள் அதை ஏற்றுக்கொண்டு... முக்கியமான வீதிகள் எங்கும் தோரணங்கட்டுகின்றனர்! நடந்து முடிந்த சம்பவங்களின் தாக்கத்தினால் அவர்கள் மெளனிகளானாலும் சூழ்நிலைத் தாக்கமும் அவர்களுக்கில்லாமலில்லை.

ஏதோ இதுவரை குரல்வளை வரை வந்து மரித்துப் போன உண்மைகள்- இப்போது சிறிது சிறிதாக வெளிவர ஆரம்பித்தன...

“சகல தோட்டங்களுக்கும் முனியம்மாவின் மரணச் செய்தி அறிவிக்கப்பட்டு... மிகப்பிரமாண்டமான ஊர்வலம் நடத்தப்படவேண்டும்... தோட்டத்துச் சகல வீதிகளாலும் ஊர்வலம் வரவேண்டும்... தோட்டப் பாடசாலையில் முனியம்மாவின் பிணம் மக்களின் பார்வைக்காக வைக்கப்படவேண்டும்... இதில் நமது ஐக்கியத்தைக் காட்டிக்கொள்ள தோட்டத்தில் நானே லீவு வழங்கப்படல்வேண்டும்” இப்படித் தீர்மானம் எடுக்கப்பட்டுவிட்டது.

“எரிகின்ற தீயில் எண்ணெய் ஊற்றுகின்ற நிகழ்ச்சி” என்பதை துரை தீர்மானித்துக்கொண்டான். இச்சம்பவம் நடந்தால் தனக்கெதிராகத் தோட்டத்தில் ஒருஇயக்கம் வளரத்தானே வழிவகுத்ததாக முடியுமென்பதை நன்றாகத் தீர்மானித்துக்கொண்டான்.

மறுநாட் காலை பத்துமணிக்கு மேலாகிவிட்டது. முனியம்மாவின் பிரேத ஊர்வலங்கள் ஏற்பாடாகி விட்டன. வீதியெங்கும் தோரணங்கள்- கறுத்தக் கொடிகள்..... தோட்டப்பாடசாலையில் முனியம்மாவின் பிணம் பார்வைக்கு வைப்பதற்கான விசேட ஏற்பாடுகள்.

சப்பிரமணிய மாஸ்ரரும் சில வாலிபர்களும் மிகத்துரிதமாகத் தொழிற்பட்டனர்.

காளிமுத்துவுக்காகவே இதுவரை காத்திருந்தனர். காளிமுத்து இன்னமும் வரவில்லை.

காளிமுத்துவுக்கும் ஏனையோருக்கும் அனுப்பப்பட்ட மரணச்செய்தி தாமதமாக்கப்பட்ட 'பிற்கதவு'ச் சம்பவத்தை அவர்கள் எப்படியறிவார்கள்.

பதினொருமணி.

இதுவரை அந்தத்தோட்டம் கண்டிராத நீண்ட ஊர்வலம்; பெண்களும், பிள்ளைகளும், ஆண்களும் நீண்டு போய் நிற்கின்றனர்.

முனியம்மாவின் லயத்தில், முனியம்மாவின் தாயும், தங்கை குருவம்மாவும் அறிவிழந்துபோய்க் கிடக்கின்றனர்.

“...ஏனுங்க சேர்...கறுப்பாயியையும், குருவம்மாவையும் என்னங்க செய்யிறது...” ஒரு வாலிபன் சுப்பிரமணிய மாஸ்ரரிடம் கேட்கின்றான்.

“அவர்கள் கண்டிப்பாக இந்த ஊர்வலத்திலே- அதிலே யும் முன்னணியிலே அவர்கள் தான் போகவேணும்.”

“ஏனுங்க சேர்...”

“துரையின்ரை கொடுமைக்குள்ளாகிச் செத்துப்போன முனியம்மாவின்ரை குடும்பத்தினர் படுகின்ற வேதனையையும் அவர்களின்ரை கோலத் தையு ம்... இத்தோட்டத் தொழிலாளர்கள் நேரடியாகப் பாக்கவேணும் அப்பதான் அவர்களுக்கு உணர்வு வரும்...”

“...சரிங்க சேர்...”

கறுப்பாயிவுக்கும், குருவம்மாவுக்கும் மயக்கம் தெளிவிக்கப்பட்டு- கோப்பியும் பருக்கப்பட்டு... கைத்தாங்கலாக ஊர்வலத்தின் ஆரம்பத்திற்கு கொண்டு வரப்படுகின்றனர். அவர்களும் பிணங்களாகவே நிற்கின்றனர்.

அத்தனை இதயங்களிலும் வேதனை கொழுந்துவிட்டெரிவதை அவர்கள் முகங்கள் நிலைக்கண்ணாடியாகப் பிரதிபலித்துக்கொண்டிருக்கின்றன.

சகலரது கண்களும் துரையின் பங்களாவில் நங்கூரம் பாய்ச்சி நிற்கின்றன.

ஊர்வலத்தின் முன்னணியில் கறுப்பாயியும், குருவம்மாவும்... அவர்களையடுத்துச் சுப்பிரமணிய மாஸ்ரரும் சில வாலிபர்களும்... அவர்களைத் தொடர்ந்து ஏனையோர்கள்...

பத்தோ பதினைந்து பீரங்கிவெடிகள் வெடித்து-வானை மூட்டி...இதயங்களை நிறைந்து மறைகின்றன.

உள்ளத்தை உலுக்குகின்ற பிலாக்கண ஒலி...

ஊர்வலம் ஆரம்பம்...

ஆமை வேகத்தில் ஊர்வலம்நகர்ந்து வட்டக்கொடை தார் ரோட்டில் இறங்கி வளைவால் திரும்புகின்றது.

நான்கு ஜீப்புகள் நிற்கின்றன...

பொலிசார் ஆயுதங்களுடன் வரிசையாக நிற்கின்றனர்.....

“நடக்க இயல்பற்ற இருவரை நீங்கள் கட்டாயப்படுத்தி நடத்திச் செல்வதாக நாங்கள் சந்தேகப்படுகிறோம்..... அப்படிச் செய்யமுடியாது. அவர்களை உடனடியாக ஆஸ்பத்திரிக்கு அனுப்பவேண்டும்...” ஒரு பொலிஸ் அதிகாரி கூறுகின்றான். சில பொலிசார் கைத்தாங்கலாக கறுப்பாயியையும்- குருவம்மாவையும் ஒரு ஜீப்பில் ஏற்றுக்கின்றனர்...

ஜீப் புறப்படுகின்றது.

“...தோட்ட நிர்வாகத்துக்கு நீங்கள் இடைஞ்சல் செய்வதாக பொலிஸ் மேலிடத்துக்கு அறிவிப்புப்போய்... உங்களை ஊர்வலம் முடியும்வரை எங்கள் பாதுகாப்பில் வைத்துக் கொள்ளும்படி மேலிடம் எங்களுக்கு அறிவித்துள்ளது.....” ஒரு பொலிஸ் அதிகாரி கூறுகின்றான்.

“நாங்கள் எந்த வகையில் தோட்ட நிர்வாகத்துக்கு இடைஞ்சலாக இருக்கின்றோம்.” சுப்பிரமணிய மாஸ்டர் கேட்கின்றார்.

“இந்த ஊர்வலத்தாலே மக்களின் உணர்ச்சிகளைத் தூண்டி, பலாத்காரச் செயலுக்கு அவர்களை வழி நடத்துவதாகச் சந்தேகிக்கின்றனர்.”

“சாதாரண மரணத்தைக் கண்டு யாரும் உணர்ச்சி வசப்படுவதில்லை..... இந்த மரணத்தைக் கண்டு சகலரும் உணர்ச்சி வசப்படுவார்கள். பலாத்காரச் செயலில் இறங்குவார்கள் என்று மேலிடம் சந்தேகித்தால்... இந்தமரணம் அநியாயமானது என்பதை அவர்களே ஒப்புக்கொள்கின்றார்கள்... அப்படித்தானே...”

“அதைப்பற்றி எங்களுக்குத்தெரியாது.....”

“..... துரை எங்கை.....”

“..... துரைக்கும் பொலிஸ் காவல்..... அவரும் வெளியிலே வரமுடியாது”

இச்சம்பவங்களின் ‘குத்திரதாரியை’ சகலரும் அறிவார்கள்!.....?

சுப்பிரமணியம் மாஸரரும் அவரோடு சேர்ந்த வாலிபர்களும் ஜீப்பில் ஏற்றப்பட்டு பொலிஸ் நிலையத்துக்குக் கொண்டு செல்லப்படுகின்றனர்.

“...நீங்கள் நினைக்கிறதுபோல பிரேத ஊர்வலம் நடக்காது.....பாடசாலையில் பார்வைக்கும் வைக்க அனுமதி மறுக்கப்பட்டுள்ளது. இங்கிருந்து நேரடியாக சுடுகாட்டுக்குச் செல்லவேண்டும். மீறுவோர்கள் மீது சட்ட நடவடிக்கை எடுக்கப்படும்.....” பொலிஸ் அதிகாரி கட்டளை பிறப்பிக்கின்றான்.

தலை வெட்டப்பட்ட முண்டமாக நிற்கின்ற ஊர்வலம் சுடுகாட்டை நோக்கி முன்னேறுகின்றது. முன்னுக்கும் பின்னுக்கும் பொலிசார் அணிவகுத்துச் செல்லுகின்றனர்.

ஊர்வலத்தில் வெடிகள் கொளுத்தப்படுவதும் தடை செய்யப்படுகின்றது.

பல ஊமைகள் சேருகின்ற இடத்தில் பெரும் ஆரவாரமாகப் பேசிக்கொள்வார்கள். ஆனால், அங்கு பூரணத்துவமான அமைதி நிலவுவதுபோல், பெரும் உள்ளக்குமுறலுடன்-பொலிஸ்காவலுடன் முனியம்மாவின பிண ஊர்வலம் சுடுகாட்டை வந்தடைந்தது.

எத்தனையோ மைல் கணக்கில் தீர்மானிக்கப்பட்ட ஊர்வலம்- யார்க்கணக்கோடு அஸ்தமித்துவிட்டது.

கறுப்பாயியும், குருவம்மாவும் ஆஸ்பத்திரியில்.

சுப்பிரமணிய மாஸரரும் சில வாலிபர்களும் பொலிஸ் நிலையத்தில்.

முனியம்மாவின உடலை அக்கிவி தின்றுகொண்டிருந்தது.

காளிமுத்து அப்போதுதான் வந்தான். தனது அன்புக்குரியவளின்- அரை குறைச் சதைப் பிண்டத்தைத்தான் அவனால் பார்க்கமுடிந்தது. தனது அன்பை யெல்லாம் முனியம்மாவிடம் கொடுத்து அதற்குப்பதிலாக அவள் தருகின்ற சுகத்தில் இந்த உலகத்தையே தனக்குள் அடக்கி, மானசீகமாகத்தான் அனுபவித்த இன்பத்தை நேரடியாக

அனுபவிக்க அவன் எதிர்பார்த்த அந்த நிகழ்ச்சியின் கரு அக்கிவியில் கருகிக்கொண்டிருந்தது.

“முனியம்மா.....” ஆத்மாவின் குரல்- பேரிகையின் ஓசையாய்- தோட்டத்தை அதிரவைக்கின்றது. கடும் என்பதையும் மறந்து அவன் கொழுந்துவிட்டெரிகின்ற அந்தத் தீக்குள் பாயப் போகின்றான். நின்றவர்கள் பிடித்துக் கொள்கின்றனர்.

“நீ புள்ளையும் தாயுமாக வந்தாலும் நான் உன்னை ஏற்றுக்கொண்டிருப்பேனே முனியம்மா... நீ ஏன் செத்துப் போனா.....” இதயத்து விளிம்புகளால் தளம்புகின்ற அன்பு ‘நெறிகெட்டவள்’ என்ற வசையைக்கூட மூடிநிற்கிறது ஆத்மீக உறவின் வலிமை!

“முனியம்மா...” திரும்பவும் அவன் கத்துகின்றான். குரல்வளைக்குள் கல்லுவைத்து இறுக்கியதைப் போன்ற திக்குமுக்காடல்- நெஞ்சைக் கைகளால் அழுத்திக்கொள்கின்றான். மூச்சுவர மறுக்கின்றது.

திரும்பவும் அவனால் பேச முடியவில்லை.

அவன் சரிகின்றான்.

அத்தனை கண்களும் கலங்கினிட்டன.

அறிவு மயங்கிய காளிமுத்துவைத் தூக்கிக்கொண்ட வயத்தை நோக்கி நடக்கின்றனர்.

முனியம்மாவின் பிணம் எரிந்துகொண்டிருக்கின்றது.

6

மறுநாள் பொழுது விடிகின்றது.

மரணச் சாயல் நீங்கவில்லை;

கறுப்பாயியும், குருவம்மாவும் வீட்டுக்கு வந்துவிட்டனர். சுப்பிரமணிய மாஸ்ரரும் ஏனைய வாலிபர்களும் விடுதலை செய்யப்பட்டுவிட்டனர்.

அதிகமானோர் இன்றும் வேலைக்குச் செல்லவில்லை. முனியம்மாவின் லயத்துக்கு முன்னால் குந்தியிருக்கின்றனர். சுப்பிரமணிய மாஸ்ரர் கற்பாறை ஒன்றில் அமர்ந்திருக்கின்றார். காளிமுத்து வெறுந்தரையில் படுத்திருக்கின்றான். வாலிபர்கள் அமர்ந்திருக்கின்றனர்.

கறுப்பாயி அழுகின்ற பலத்தையும் இழந்து காய்ந்த மரமாய் படுத்திருக்கின்றாள். குருவம்மா விக்கி விக்கி அழுகின்றாள்.

“காளிமுத்து ஒரு மாதிரியானவன்... அவன் பல ஊர் அடிபட்டவன், துணிஞ்சவன், நியாயந் தெரிஞ்சவன்..... அவனால் துரைக்கு ஆபத்துண்டு.” இப்படியொரு செய்தி மந்த நிலையில் தோட்டத்து வாயில் சப்பப்பட்டுக்கொண்டிருந்தது.

காளிமுத்து முனியம்மாவுக்குக் கணவனென்று தீர்மானிக்கப்பட்டவன்!

தலவாக்கொல்லைத் தோட்டத்தைச் சேர்ந்தவன். முனியம்மா குடும்பத்தினருக்கு நெருங்கிய உறவினன்.

கறுத்தவன்- கண்டதையும் தின்று வளர்ந்த திடகாத்திரமான உடம்பு. சுருண்ட சேசம். நாகரீக ஆவலாதியற்றவன். சுத்தமாக இருந்துகொள்வான். இவனும் தோட்டக் கூலிதான்.

“முனியம்மா கலியாணப் பொண்ணை காளிமுத்து மாமா வெடை வரணும்... அதை நான் பாக்கணும் எண்ணியே பாத்தியா...”

என்ரை பேர்ப்புள்ளைக்கு நான் தான் குளிப்பாட்டணும்.....எண்ணியே.....உன்ரை புள்ளையைக் குளிப்பாட்டி அனுப்பிப் போட்டிருக்கியே.....

என்ரை மவவின்ரை அழகுக்கு நிகரா... இந்தத்தோட்டத்திலே ஆர் இருக்கா... என்று சொல்லிச் சொல்லிப் பூரிச்சியே..... இப்ப அந்த அழகு மவ எங்கையம்மா.....எனக்குத்தான் ஆம்புளைப் புள்ளைங்க இல்லை..... நீயாவது எனக்கொரு ஆம்புளைப் புள்ளையைப் பெத்துத்தாறியா என்னுமுனியம்மாக்கிட்டை கேப்பியே... இனி ஆருக்கிட்டைக் கேக்கப்போறா.....

...எனக்குக் கொள்ளிவைக்கிறது உன்ரை மூத்தவன்தான் எண்ணு முனியமாக்கிட்டைச் சொல்லுவியே... அந்த மவவுக்கு கொள்ளிவைச்சுப்புட்டியே... இனி என்னம்மா செய்யப் போறா.....

...தேயிலைக் கொழுந்தாட்டம் செளிச்சுப்போயிருந்தாள்...

தேயிலை கொழுந்தாட்டம் செளிச்சுப்போயிருந்தாளே...மாமா.....

உன்னை நினைச்சுக்கிட்டுத்தானே முனியம்மா இருந்தா; நீ வந்திட்டா... கிளிப்பிள்ளையாட்டம்பூரிச்சுப்போவாளே.....மாமா.....

தேயிலைக் கொழுந்தை நுள்ளுறாப்போ...அந்தப்பாவித்தொரை... முனியம்மாவைக் கொண்ணுபோட்டானே..... மாமா..

...அந்தக் கத்தரிப் பூச்சீலையை உடுத்தி... அந்தப் பெட்டியுக்கை செளிச்சுப்போய்க் கிடந்தாளே... மணப்பெண்ணாட்டம்... எனி எப்போ அவளைக் காணப்போறும்.....அந்த அழகு திரும்பிவருமா மாமா..... பச்சைப்புள்ளைப் போல சிரிச்சுச் சிரிச்சுப் பேசுவாளே.....

.....பாவி தொரை.....

...விருந்துக்குச் சமைக்கவெண்ணு கூப்பிட்டு அவளின்ரை உயிரைச் சமைச்சுப்பட்டாளே ...பாவி...மாமா...அம்மா...' இவ்வாறு அழுது புலம்பி குருவம்மா இதயத்தில் ஒட்டிய சம்பவ வடுக்களைத் தோலுரிக்கின்றாள்.

“இந்தக் கொடுமையனைக் கேக்க ஆர் இருக்கா...” அங்கு குந்தி இருந்த ஒரு கிழவி கூறுகின்றாள்.

“எங்களுக்கு ஏற்படுற கொடுமையனை நாமதான் கேக்கணும்...” அந்த வாஸிபக் கூட்டத்தில் நின்ற சேகுவன் கூறுகின்றான்.

“.....ஏனுங்க சேர்... எங்கடை ஆளுங்களுக்கு விமோசனம் இல்லையா.....” சேகுவன் கேட்கின்றான்.

“.....ஏன் இல்லாமல் போகுது.....நாமெல்லாம் ஒன்று பட்டு சரியா இருந்தால் விமோசனம் இல்லாமல் போகாது” கப்பிரமணியம் மாஸ்ரர் கூறுகின்றார்.

“நம்ம முனியம்மாவைப் போலே எத்தனை பொண்ணுங்க சீரழிக்கப்பட்டிருக்கிறாங்க... எங்குங்க எங்களுக்கு நியாயம் கிடைச்சிருக்கு.....” காளிமுத்து கூறுகின்றான்.

“இனிமேலும் நாம் இதுகளுக்கு அனுமதிக்கக்கூடாது காளிமுத்து..”

“ஆமாங்க சேர்.....”

“.....ஏனுங்க சேர்... நாம் இப்ப என்னங்க செய்யணும்.....”

“இரவைக்கு யோசிப்பம்.....”

“சரியிங்க...”

“சேர்.....”

“என்ன.....”

“இண்ணைக்கு இஞ்சை நிக்கிறவங்களுக்கு சாப்பாடு வேணுங்களே...”

“ஆமா.....”

“என்னங்க செய்யிறது...”

“காசு வேணும்...”

“ஆமாங்க.....”

“நாமதான் பாக்கவேணும்...”

“எப்படியுங்க...”

“.....மலையிலே ஒரு தேயிலைச் செடி நிண்டால் அதை தோட்டம் எண்டு சொல்றதில்லை..... பல செடிகள் சேந்து நிக்கயுக்கைதான் தோட்டமெண்ணுறம்.....”

“அதுபோலே.....”

“ஒவ்வொரு சதமும் தனிச்சிருந்தால்... அதுகின்றரை பெறுமதி குறைவு... பல ஒரு சதங்கள் சேர்ந்தால் அதுருபா அது கின்றரை பெறுமதியும் கூட.....”

“உண்மைதாங்க...”

“ஒரு விஷயத்திலே எல்லாரையும் சேரவைக்கவேணும்”

“எப்படியுங்க.....”

“இண்டைக்கு இஞ்சை சாப்பாட்டுக்குக் காசில்லை..... ஒவ்வொருதராலையும் இயண்டதைப் போடுவோம்...அதுக் கேற்றவாறு சாமானை வாங்குவம். சமைப்பம்.....எங்கடை பங்கும் இருக்கு எண்ட உணர்விலே சாப்பிடுவம்.....”

“சரியிங்க.....”

சுப்பிரமணியம் மாஸ்டர் தனது சேட்பைக்குள் கையை விட்டு அதற்குள் ளிருந்த சில சில்லறைக் காசுகளை எடுத்து முன்னாலிருந்த சாக்குத்துண்டை உதறி விரித்து- அதில் போடுகின்றார்.

அங்கு குழுமியிருந்தவர்களின் இரத்தக் குழாய்களில் புதிய இரத்தம் ஒன்று பாய்வதை அவர்களது முகங்கள் பிரதிபலிக்கின்றன...

குருவம்மா தனது காதில் இருந்த சிறிய தோட்டைக் கழட்டிப் போடுகின்றாள்.

புதிய இரத்தத்தில் புதிய சூடு பிறக்கின்றது.

சாக்கின் பெரும்பகுதி சதக் காசுகளால் மறைகின்றது- போராட்டக் களத்தில் போர் பேரிகையின் ஒலிக் கூர்கள்- உணர்வைக் குத்துகின்ற நிலை!

சகலரது கண்களும் சாக்குத் துண்டில் கிடக்கின்ற சதக் காசுகளில் நங்கூரம் பாச்சி நிற்கின்றன!

“சேர்...” காளிமுத்து அழைக்கின்றான்- அவனது உதடுகள் துடிக்கின்றன...

“...சேர்...” இந்தக் காசுகளை முனியம்மாவின் செத்த வீட்டுக்குச் சேர்க்கப்பட்ட பிச்சைக்காசாக நான் எண்ணல் லைச் சேர்... நம்மங்களின்றை உணர்வுகள்... இவை என்கீ ரேன்...”

சேகுவனும் சில நண்பர்களும் அந்தச்சாக்கில் இருந்த பணத்தையும் இன்னும் சில பொருட்களையும் எடுத்துக் கொண்டு உணவுச் சாமான்கள் வாங்குவதற்காகப் புறப்படுகின்றனர். காளிமுத்து சப்பாணி கொட்டி அமர்ந்திருக்கின்றான்.

பகற்பொழுதும் இரவும் சங்கமித்துப் பிரிகின்றன. இரவு வருகின்றது.

மாட்டுப்பண்ணைக் கொட்டிலில் காளிமுத்து, சுப்பிரமணியம் மாஸ்ரர்... பத்தோ பதினைந்து வாலிபர்கள் கூடி விட்டனர்.

பயங்கரக் குளிர்- பனிப்புகார் அவர்கள் பார்வைக்குத் திரையிடுகின்றது. சாக்குகளால் தங்கள் உடல்களை மூடிக்கொண்டு அமர்ந்திருக்கின்றனர்.

“நண்பர்களே துரைதான் முனியம்மாவைக் கெடுத்தான் என்பது எங்களுக்குத் தெரியும். அந்த அவமானத்தைத் தாங்கமாட்டாமல்தான் முனியம்மாள் தற்கொலை செய்துகொண்டாள்..... இப்படியான சம்பவங்கள் இத்தோட்டத்திலே நடந்துவந்திருக்கு..... நடக்கவும் போகுது. தோட்டத்திலே பிறந்த நீங்கள் தோட்டத்துக்காகவே உழைத்து- தோட்ட மண்ணுக்கே பசனையாகிப் போறது தான் உங்கடை முடிவெண்டு எண்ணக்கூடாது.

உங்கடை தொழிற்சாலை மண்ணிலே எண்ணற்ற தேயிலைத் தூள்கள் சிதறிக்கிடக்கின்றன. அவைகள் தணித்துக் கிடக்கிறதாலை பிரயோசனமற்றதாகி காலால் மிதிப்படுகின்றன. அதே தேயிலைத் தூள்களை ஒன்றுசேர்த்து பெட்டியில் அடைத்துவிட்டால்... மதிப்புள்ளதாகி விடுகின்றது.

...அதுபோல... நீங்கள் பிறிஞ்சுபோயிருக்கிறதாலை தான் உங்களுக்கு மதிப்பில்லை... ஒரு தலைமைக்குக் கீழை ஒண்டு சேந்தியனெண்டால்... உங்கள் பலம் மதிக்கப்படும்.

இப்ப நாங்கள் இந்தத் துரையை மாத்திறதுக்குவேண்டிய ஏற்பாடுகளைச் செய்வம்.....”

“...ஏனுங்க சேர்... இந்தத் தொரையை மாத்திப்புட் டால்... இன்னொரு தொரை வரத்தானே போருனுங்க...”
சேகுவன் கேட்கின்றான்.

“அது சரி...முதல்லை நாங்கள் இந்த முயற்சியிலே இறங்கி... வெற்றியெடுத்தா... தோட்டத்தொழிலாளருக்கு எங்கள்னை நம்பிக்கை வரும்... எங்கள் பக்கம் வலுமை கூடும்... அதுக்குப் பிறகு நமது கோரிக்கைகளை வைக்க லாம்.....”

“...சரியிங்க...”

“அதுக்குவேண்டிய ஏற்பாடுகளை நாளைக்குச் செய்வம். அதுக்கு முன்னம்...

எங்களைக் கைது செய்விச்சது...

...கறுப்பாயியையும், குருவம்மாவையும் ஆஸ்பத்திரிக்குக் கொண்டுபோனது...

...ஊர்வலத்தைத் தடைசெய்தது.

...பாடசாலையில் முனியம்மாவின் பிணத்தைப் பார் வைக்கு வைக்கவிடாமல் தடுத்தது...

...இத்தனையும் துரையின் வேலைதான் என்பதைத் தோட்டமக்களுக்கு அம்பலப்படுத்தவேண்டும்.....எங்களுக்குத் தெரிஞ்ச உண்மைகளைத் தோட்டமக்களுக்குந்தெரியப் படுத்தவேண்டும்...”

“...அதுக்கு எண்ணங்க செய்யணும்...”

“...சில காரியம் செய்வம்...”

காதோடு காதாக ஏதோ பேசிக்கொள்கின்றனர்-பின்னர் பகுதி பகுதியாக பிரிந்து செல்கின்றனர்.

அந்த இரவு அர்த்த புஷ்டியுள்ள இரவாகக் கழிகின்றது.

விடிகிறது—

“முனியம்மாவைக் கெடுத்தவன் துரை”

“வாலிபர்களைக் கைது செய்வித்தவன் துரை”

“ஊர்வலத்தைத் தடை செய்தவன் துரை”

“கறுப்பாயியையும், குருவம்மாவையும் ஆஸ்பத்திரிக்கு அனுப்பிவைச்சவன் துரை.”

“பாடசாலையில் பிணம் பார்வைக்காக வைக்க மறித்த வன் துரை”

“துரையின் அட்டுழியம் ஒழிக”

“துரை தோட்டத்தைவிட்டு வெளியேறவேண்டும்— அல்லது நாம் வெளியேற்றுவோம்.”

சுவர்கள்- தெருக்கள்- பெரிய கற்கள்- எங்குமே இச்சலோகங்கள் எழுதப்பட்டிருக்கின்றன.

அன்றிரவு கங்காணியின் பங்களாமீது இனந்தெரியாத வர்களால் கற்கள் வீசப்பட்டு, கண்ணாடி யன்னல்கள் சேதமாக்கப்பட்டதாகவும் பேசிக்கொண்டனர்.

துரையின் பங்களாமீதும் இப்படி கற்கள் வீசப்பட்டதாகப் பேசிக்கொள்ளப்பட்டது.

தில்லையம்பலத்தின் கடைவாசலில் ஒரு கூட்டம்.

“அடிமை விலங்கறுக்கப் புறப்படுங்கள்”

இப்படியொரு சலோகம் தில்லையம்பலத்தின் கடைச்சுவரில் எழுதப்பட்டிருக்கின்றது. தில்லையம்பலமும் கூட்டத்தோடு கூட்டமாக நின்று பார்க்கின்றான். சுவரை அசிங்கப்படுத்திவிட்டார்களே என்ற வேதனை உணர்வு அவன் முகத்திலில்லை. ஏதோவொரு திருப்தி அவன் மனத்தில் நிறைந்து கொண்டிருப்பதை அவன்முகம் துலாம்பரப்படுத்துகின்றது.

“...அன்னைக்கு முனியம்மா தொரை வீட்டிலே விருந்தாளிங்க வந்திருக்கிறாங்களாம், நான் சமையலுக்காகப் போய்க்கிட்டிருக்கிறன் எண்ணு சொல்லிப்புட்டு இதாலதான் போறே. அதுகின்றை சிரிச்சமுகத்தை அன்னைக்குத்தான் கடைசியாப் பாத்தன்... அதுக்கப்புறம், வழமைப்போல வருவா... ஆனா புளுக்கடிச்ச தேயிலைக் கொழுந்தாட்டம் செழிப்பில்லாமை... பாவம் தூங்கிப்போய் திரிஞ்சா... அநியாயமாச் செத்துப்போச்சு...” தில்லையம்பலம் ஜீரணிக்காத பழைய சம்பவங்களை இரைமீட்கிறான்.

“ஏனுங்க அண்ணாச்சி... நீங்க மறிச்சிருக்கலாம்...”

“...நீங்க என்ன பேசுறீங்க ...தொரை வரச்சொன்னானை நான் மறிச்சுப்புடமுடியுமா? மறிச்சுப்புட்டால் என்ன நடக்குமின்னு உனக்குச் சொல்லணுமா...”

“ சரிதாங்க ”

“எனக்கு அன்னைக்கே தெரியும்...முனியம்மாவும் நம்ம ஆத்தங்கரை வாழைபோல வளர்ந்திருந்தா...என்னைக்கு மில்லாம...இன்னைக்குமட்டும்... அதுவும் பட்டப்பகலீலை... என்னங்க பங்களாவிலை விருந்தாளிங்களுக்குச் சமையல் பண்ண ஆளுங்களில்லையின்னா இது என்னங்க வயது வந்து புள்ளைகுட்டிங்களோடை இருக்கிற எங்களுக்கே எது சரி புழையின்னு, புடிபடாமல் போயிடுதுங்க... முனியம்மா என்ன செய்வா”

துரையின்ரை ஜீப் இவர்களைக் கடந்து செல்கின்றது. துரை முன் ஆசனத்தில் இருக்கின்றான். சுவரில் எழுதப்பட்டிருந்த சுலோகத்தில் அவன் பார்வை ஒரு விநாடியில் மோதித் தெறிக்கின்றது.

சில நிமிடங்கள் சென்றிருக்கும். சென்ற ஜீப் திரும்பவும் வருகின்றது. துரை இருக்கின்றான். வழமையான குடி போதையில் சிவந்திருக்கும் அவன் கண்கள், இப்போது கருஞ் சிவப்பாகிப் போய் இருக்கின்றன.

ஜீப்பின் முன் சீற்றில் துரையும், றைவரும் இருக்கின்றனர். இருவருக்கிடையில் இரட்டைக் குழல் துப்பாக்கிஒன்று சாத்தப்பட்டிருக்கின்றது.

ஜீப் நிற்கின்றது.

துரை சுப்பிரமணிய மாஸ்ரரையும், காளிமுத்துவையும், மற்றவர்களையும் ஏற இறங்கப் பார்க்கின்றான்.

“நான் ஒண்டு சொல்றன்... சுவருகள்ளை எழுதப்பட்டிருக்கின்ற எழுத்துக்களை அந்தச் சுவர் சொந்தக்காரர் அழிச்சுப்போடவேணும்... இல்லாட்டி அவர்கள் தான் பொறுப்பாக வேண்டிவரும்... தில்லையம்பலம்... உன்ரை... சுவரிலே உள்ளதை அழிச்சுப்போடு... இல்லாட்டி உன்னிலை தான் நடவடிக்கை எடுப்பன்...” துரை கடுமையாகக் கூறு

கின்றான்.

பங்களா வேலையாட்கள் எழுத்துக்களை அழிப்பதில் மும்முரமாக ஈடுபட்டிருக்கின்றனர்...

சுவர் எழுத்துக்களும், சுவர்ச் சொந்தக்காரரால் அழிக்கப்படுகின்றன. தில்லையம்பலமும் அழிக்கின்றான்!

தோட்டமெங்கும் பெரும் பரப்பு-
புதிய முகங்களின் தரிசனை...

துரையின் அவதி...

பொலிஸ் வாகனங்களின் பேரிரைச்சல்...

நாட்கள் நகர்ந்துகொண்டிருக்கின்றன. தோட்டத் தலைமைக்காரியாலயத்திற்கு தந்திகள் அனுப்பப்பட்டுவிட்டன... எத்தனையோ கடிதங்கள்... எந்தப் பதிலும் இல்லை.

சுலோகங்கள் எழுதலும்— கல்லெறி நிகழ்ச்சிகளும் திதாடர்ச்சியாக நடந்துகொண்டிருந்தன.

கங்காணியின் பங்களா இன்னமும் வெறுமையாகத் தான் கிடந்தது.

ஒருநாள் இரவு—

துரை தொழிற்சாலைக்குச் சென்றுவிட்டுத் திரும்பிக் கொண்டிருக்கும் போது; கிறிஸ்தவ கோவிலை அடுத்த பெரும் வளைவில் யாரோ பாருங்கலொன்றைப் போட்டு விட்டனர். துரையின் ஜீப் நிறுத்தப்பட்டது. நிறுத்தப்பட்டதும்—ஜீப்பின் பின் புறமாகவும் ஒரு பாருங்கல் உருண்டு வந்து ஜீப்பின் பின்புறத்தைத் தாக்கி நின்றது.

ஜீப் முன்னுக்கோ பின்னுக்கோ நகரமுடியாது.

தேயிலைத் தோட்டத்துக்குள்ளிருந்து சரமாரியான கல்லெறிகள் வருகின்றன... இனந்தெரியாதவர்கள்...

கல்லெறிகள் வருகின்ற திசையை நோக்கி துரை துப்பாக்கியால் சுடுகின்றான்...

சில நிமிடங்களாக தோட்டத்தில் ஒரு சிறு போராட்டமே நடந்து முடிகின்றது.

சிறு காயங்களோடு துரை பங்களாவுக்குத் திரும்புகின்றான்.....

மறு நாளிலிருந்து, தோட்ட அமைதியை நிலை நாட்ட ஆறுமணிச் சட்டம் பிரகடனப்படுத்தப்படுகின்றது...

ஆனாலும் சுலோக எழுத்துக்களும் கல்லெறிச் சம்பவங்களும் ஓயவில்லை!

7

நாட்கள் நகர்ந்து கொண்டிருக்கின்றன.

தோட்டத் தொழிலாளர்களால் 'துரையை மாற்ற வேண்டும்' என விடப்பட்ட வேண்டுகோள்கள், வெறும் சலசலப்பாக முடிந்து விட்டன. தலைமைப்பீடம் எந்தப் பதிலும் அனுப்பாமல் விட்டுவிட்டது.

அடுத்து என்ன நடவடிக்கை...?

எல்லோரும் இதைத்தான் எதிர்பார்த்தனர்.

'நமது பலத்தையும்—ஐக்கியத்தையும் காட்ட ஒருநாள் அடையாள வேலைநிறுத்தம்.'

பெரும்பான்மையினரின் சம்மதத்தோடு வேலைநிறுத்தம் செய்வதென்று முடிவுசெய்யப்படுகின்றது.

'திங்கட்கிழமை அடையாள வேலைநிறுத்தம். நமது வேண்டுகோளைத் தோட்டநிர்வாகம் ஏற்கவேண்டும். ஏற்கும்வரை போராட்டத்தைத் தொடருவோம்' என்னும் தலைப்பில் விளக்கமான ஒரு நோட்டீஸ் பிரசுரிக்கப்பட்டிருந்தது. அத்தோடு, நோட்டீஸின் தலைப்பைப் பெரிய எழுத்துக்களில் உள்ளடக்கிய தனி நோட்டீசுகள் அநேகமான இடங்களில் ஒட்டப்பட்டிருந்தன.

வழமைபோல் சுலோகங்கள்...

எல்லோரது முகங்களிலும் கேள்விக்குறி!

இன்று வெள்ளிக்கிழமை. சனி, ஞாயிறு... இரு தினங்களும் கழிந்துவிட்டால், திங்கள் காலை... அடையாள வேலை நிறுத்தம்...

நடக்குமா?

வெள்ளிக்கிழமை இரவு—

வழமையாக அவர்கள் கூடுகின்ற அந்த மாட்டுக் கொட்டிலில் சுப்பிரமணியமாஸ்தர், காளிமுத்து, ஏனைய நண்பர்கள் எல்லோரும் கூடியிருக்கின்றனர். குருவம்மாவும் இருக்கின்றாள்...

தேயிலைத் தோட்டத்தில் பாய்கின்ற சிறு நீரோடைகள், அந்த நீரோடைகளுக்கருகில் நிற்கின்ற தேயிலைச் செடிகள், நீரின் அரிப்பால் மண்துகள்கள் அரிபட வெளிநோக்கி நிற்கின்ற மெல்லிய வேர்கள்-நீரோட்டமற்ற நாட்களில் வெய்யில் வெக்கையில் வாடி நலிந்து போயிருப்பது போல்-குருவம்மாவின் உடலிலிருந்த செழிப்பு-வேதனையால் வெந்துபோக- காய்ந்து போயிருக்கின்றாள்.

“ஏனுங்க சேர்... நான் போகட்டுமுங்களா...” குருவம்மா கேட்கின்றாள்.

“ஏன்...”

“வீட்டிலே அம்மாயி... அன்றைக்கேற்பட்ட பிரமை இன்னும் தீரவில்லை... அடிக்கடி வாய்புசத்திக்கிட்டு ஒழும்பி ஓடப்பாக்கிறா...”

“லயத்திலே வேறை ஒருதரும் இல்லையா...”

“சேகுவன்ரை அம்மா இருக்காங்க...”

“ஏனுங்க சேர்...நாம நினைக்கிறாப்போ...நமது வேண்டு கோளை தோட்ட நிர்வாகம் ஏத்துக்குமா...”

“நாங்கள் நினைக்கிறதுபோலே சுலபமாய் ஏற்றுக் கொள்ள மாட்டாங்கள்... நாங்கள் தான் ஏற்றுக் கொள்ள வைக்க வேணும்...”

“ஏனுங்க சேர்... திங்கட்கிழமை வேலை நிறுத்தம் நடக்குமா...?” காளிமுத்துக் கேட்கின்றாள்.

“ஏன்...?”

“தோட்டத்தவங்கெல்லாம் சோர்ந்து போயிட்டாங்க...”

“அது அப்பிடித்தான்... எங்களுக்கிருக்கிற உணர்வும் தெளிவும் எல்லோருக்கும் இருக்கும்—அல்லது, இருக்க வேணும் எண்டு நாங்கள் எதிர்பார்க்க ஏலாது... இந்தத் தோட்டத்திலே இதுதானே முதல்முறை... மக்கள் பயப் பிடத்தான் செய்வார்கள்...”

“நாங்கள் கதைக்கிறதெல்லாமுங்க... எப்பிடியோ தொரைக்குத் தெரிஞ்சு போயிடுதுங்க... அப்பிடியின்னா... அங்கை போய்ச் சொல்றவங்களும் நம்மோடைதாங்களே இருக்கிறுங்க...” ஒரு வாலிபன் கேட்கின்றான்.

“உண்மைதான்... பொதுவான எந்தப் போராட்டத் திலையும் இந்த நிலைமை இருக்கும்... உயிரையும் குடுக்கத் தயார இருக்கிறவை... காட்டிக்குடுக்கிறவை... இந்தச் சந் தற்பத்தை தங்களுக்குச் சாதகமாய் பயன் படுத்திக்கொள் ற்றவை... இவையனை நாங்கள்தான் அடையாளம் கண்டு கொள்ளவேணும்...”

“சரியிங்க...”

“நாம இனி என்னங்க சேர் செய்யணும்...”

“நானைக்கு ஒவ்வொரு லயத்துக்கும் போய்... ஒவ் வொருத்தரையும் சந்திச்சு பேச வேணும்... அதோடை எங்களையும், எங்களோடை சேர்ந்த சிலபேரையும் சில வேளை பொலிஸ் கைது செய்யலாம்... எல்லாரும் அவதான மாக இருக்கவேணும். கண்டபடி வெளியிலே திரியக் கூடாது...”

“ஏனுங்க சேர்... அப்பிடி நடந்திட்டிதுன்னா... நாம என்னங்க செய்யிறது...”

“நீங்க முன்னணியிலே நிண்டு நடத்திறதுதான்...”

“அது எப்படியுங்க முடியும்...”

“ஏன் முடியாது...”

“முடியின்னு தோணயில்லையிங்க...”

“செய்யலாம் எண்டு நினைச்சுத் துணிஞ்சிட்டால் எதை யும் செய்திடலாம்... தொடர்ந்து யாராவது வழிகாட்டு வார்கள். நாங்கள் நடக்கலாம் எண்டு எதிர்பார்க்கக்

கூடாது... ஒவ்வொருத்தரும் தங்களை வழிநடத்துகின்ற தன்மையைப் பெற்றிருக்க வேணும்... தேவையேற்பட்டால் மற்றவர்களையும் வழிநடத்தத் தெரிய வேணும்... இதுகள் படிச்சு வாறதில்லை... நடைமுறையில்தான் வரும்... நாளைக்கு நானே, காளிமுத்துவோ இல்லாமல் போனால், நீங்கள் துணிஞ்சு நடத்துங்கோ... முதல்முறை புழையள் வரும்—கஷ்டங்கள் வரும்... ஆனால், அடுத்த முறைசெய்யயுக்கை நடந்ததைவைச்சுக்கொண்டு...சரியாய் செய்யலாம்...ஒவ்வொண்டும் இப்படித்தான்...எடுத்தஎடுப்பிலை எல்லாரும் சரியாய்ச் செய்யிறதில்லை... அதோடை இது உங்கடை போராட்டம். நீங்கதான் தலைமை தாங்கி நடத்த வேணும்..." சுப்பிரமணியமாஸ்தர் இலகுவான—நீண்ட விளக்கத்தைக் கொடுக்கின்றார்.

"எங்களுக்கேதோ பயமாயிருக்குங்க..."

"எல்லாம் ஆரம்பத்திலே உப்படித்தான்..."

"பாப்பமுங்க..."

அலறல் ஒலி—

குருவம்மா வீட்டிலிருந்துதான்... மற்றைய லயத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் எல்லோரும் அங்குதான் ஓடுகின்றனர்—மின்சார வெளிச்சத்தில் தெரிகின்றது.

ரோட்டால் வந்துகொண்டிருந்த ஜீப் நிற்பாட்டப்பட பொலிசாரும் குருவம்மா வீட்டை நோக்கி முன்னேறுகின்றனர்.

அலறல் ஒலி ஓயவில்லை—

குருவம்மா ஓடிக்கொண்டிருக்கின்றாள்—

"காளிமுத்து இப்ப நாங்கள் இரண்டு பேரும் அங்கை போகக்கூடாது. பொலிசார் நிக்கிணம்... குருவம்மா வீட்டுக்குக் கிட்டப்போய் நிலையைப் பாப்பம்... மற்றவை ஓடிப்போய் என்னண்டு பாருங்கோ..." மற்றைய வாலிபர்களைத் துரிதப்படுத்துகிறார் சுப்பிரமணிய மாஸ்தர்.

'கறுப்பாயி... படுத்திருந்தவள்... ஏதோ மயக்கத்திலே வாய்புசத்தி... எழுந்து போய்... பின்னாலுள்ள கிணத்துக்

குள்ளை விழுந்திட்டாளாம்... "நிண்டவை தூக்கிப் போட்டி
னம்... வயதுபோன காலம், குளிர்... "அதிலையும் தண்ணி
யுக்கை விழுந்தது.... மயக்கம்... ஆஸ்பத்திரிக்குக் கொண்டு
போகப் போகிறார்கள்.'

முனியம்மா இறந்த நாட்தொடக்கம், கறுப்பாயி தன்
சொந்த மனப்பலத்தை இழந்துவிட்டாள். சிரிப்பாள்-அழு
வாள்-பேசுவாள்-நடப்பாள்... இப்படிப் பல ரகம்! சில
நேரங்களில் சரியாகவும் பேசிக்கொள்வாள்.

குருவம்மாவும், சில வாலிபர்களும் சேர்ந்து கறுப்பா
யியை ஆஸ்பத்திரிக்குக் கொண்டு செல்கின்றனர். சனக்
கூட்டம் விலகுகின்றது.

பொலிசாரும் செல்கின்றனர்.

இச் சம்பவத்தோடு அன்றைய இரவுப் பொழுதுகரை
கின்றது.

கறுப்பாயியுக்கை இரத்தம் ஏற்றவேண்டுமென டாக்
டர் கூறுகின்றார்—வாலிபர் கூட்டம் முண்டியடித்துக்
கொண்டு நிற்கின்றது—இரத்தம் ஏற்றப்படுகின்றது—கறுப்
பாயி கண் திறந்து பேசுகின்றாள்—வழமையான அரை
குறைப் பேச்சுத்தான்.

சில தினங்கள் கறுப்பாயி ஆஸ்பத்திரியில் இருக்க
வேண்டுமென டாக்டர் கூறுகின்றார். குருவம்மாவும் ஆஸ்
பத்திரியில் தங்கிவிடுகின்றாள்.

வேண்டிய உதவிகளை தோட்டத்துமக்கள் செய்கி
றனர்.

அன்று பின்னேரம்—

சுப்பிரமணியமாஸ்தர், காளிமுத்து, சேகுவன் இவர்
கள் உட்பட இன்னும் சில வாலிபர்களைப் பேச்சுவார்த்
தைக்கு அழைக்கின்றார் துரை.

துரையின் பங்களாவில்தான் பேச்சுவார்த்தை.

மாலே ஆறு மணி— துரையின் பங்களா முன் மண்ட
பத்தையடுத்துள்ள துரையின் அறையில் எல்லோரும்
அமர்ந்திருக்கின்றனர்.

“நீங்கள் தான் சுப்பிரமணியம் மாஸ்ரரா...?” தெரிந்து கொண்டும் தெரியாதவனாகத் துரை கேட்கின்றான்.

“ஆமா...”

“சொந்த ஊர்...”

“கல்முனையிலே... நற்பட்டிமுனைக்கிராமம்...”

“காளிமுத்து... என்னும் தோட்டத்துக்குப் போக வில்லையா...?”

“இல்லீங்க...”

“சரி... இப்ப நீங்க என்ன கேக்கிறீங்க...?”

“தினசரி உடம்பை வளைச்சு... ஏறாத மலையெல்லாம் ஏறி... குளிரிலையும், மழையிலையும் கஷ்டப்படுகிற இந்தத் தோட்டமக்களுக்கு நீதி வேண்டும்... முனியம்மாவின் இறப்புக்கு நீங்கதான் காரணம்...”

“எப்படி...?”

“முனியம்மாவைக் கெடுத்தது நீங்கள் தானே...?”

“அதை உங்களாலே நிரூபிக்கமுடியுமா...?”

“நிரூபிக்க முடியாமல் போறதெல்லாம் பொய்யாகா துங்க... முனியம்மாவைச் சமையல் பண்ணவெண்டு கங்காணி கூப்பிட்டதும்... முனியம்மா இஞ்சை வந்ததும்... விருந்து நடக்காததும்... முனியம்மா திரும்பி வந்ததும்... அதுக்கப்புறம் முனியம்மா மனமுடைஞ்சு திரிஞ்சதும்... சாவிறதுக்கு முன்னம் எழுதிய கடிதமும்... செத்தாப்பிறகு அதுவின்ரை வயித்திலே இருந்த குறைமாதக் குழந்தை மறைக்கப்பட்டதும்... இதுகள் எல்லாத்தையும் வெச்சக் கொண்டுதான் சொல்றம்...”

“இஞ்சை வந்ததாலையும், முனியம்மாகடிதம் எழுதின தாலையும், வயித்திலே குழந்தை இருந்ததாலையும்... நான் தான் காரணம் என்று எப்பிடிச் சொல்லுவியள்... என்ன காளிமுத்து யோசிச்சுப்பார்...” துரை, தனக்கும் சுப்பிரமணியமாஸ்ரருக்கும் இருந்த பேச்சுத் தொடர்பை மாற்றி, காளிமுத்துவோடு தொடர்புவைக்கிறான்.

“அப்படியில்லீங்க சேர்... ஒரு மனிசன் கடைசிவரையிலே பாடுபடுவது தன் உயிரைக் காப்பாத்திக்க... அதுக்காகத்தான் கற்பை—மானத்தை எல்லாத்தையும் சிலவேளையிலே மறந்திடுறான்... ஒண்ணுமே ஏலாதுங்கிறப்போதுதான் தற்கொலை பண்ணிக்கிறான்... முனியம்மா தன்ரை பக்கம் ஏதாவது நீதி நியாயம் கிடைக்குமன்னு தெரிஞ்சிருந்தா... இதைப்பற்றி யாரிடமாவது கூறியிருப்பாளுங்க... தன்ரை வயித்துப்புள்ளைக்கு வேறுயாராவது தகப்பனா இருந்திருந்தா... அவ நீதி கேட்டு அதுக்கப்பறமா தற்கொலை பண்ணிக்கிட்டிருந்திருப்பாங்க... குப்பைமேட்டுக்கும், கோபுரத்துக்கும் வாழ்க்கைத் தொடர்பு ஏற்படாதிங்கிறது அவளுக்குத் தெரிஞ்சிடுத்துங்க... அதால்தான் அவ தற்கொலை பண்ணிப்புட்டாளுங்க...”

“முனியம்மாவின்ரை வயித்தில்தான் கரு இல்லை யின்னு... முடிவாயிட்டிதே...”

“சட்டத்தைவிடுங்க... சட்டம் என்னங்க... முனியம்மாவின்ரை இறப்பு எப்படிப்பட்டதின்னு ஆராந்ததே தவிர, அந்த இறப்புக்கு என்ன காரணமின்னதை ஆராயலீங்க... முனியம்மாவின்ரை இறப்பு எப்படிப்பட்டதிங்கிறதுக்கு ஏனுங்க ஆராய்ச்சி...? அது தற்கொலை எங்கிறது வெளிப்படையாய்த் தெரிஞ்ச உண்மையுங்க...! ஆனா, அவவின்ரை இறப்புக்குக் காரணமின்ன எங்கிறதுதாங்க நமக்கு அவசியமானதுங்க...அதைப்பற்றித்தாங்க நாம சிந்திக்கிறம்... தோட்டத்தாளுங்க வாயில்லாப் பூச்சியுங்க... அவங்களுக்கு உழைக்கிறதையும்... உள்ளதைத் திங்கிறதையும்... உறங்கித்தையும் தவிர ஒண்ணுமே தெரியாதுங்க... அவங்களை ஒருத்தியான முனியம்மாவை உங்க தசை உணர்வுக்குப் பலியாக்கிக்கிட்டீங்க... இது எவ்வளவு கொடுமையுங்க...”
காளிமுத்து, வெளிப்படையாகவும், உணர்வோடும் பேசுகின்றான்.

“இப்ப நான் போயிட்டா... இன்னொரு துரை வரத்தானே வேண்டும்...”

“உண்மைதாங்க... ஆனா, அது பிறகுவாற பிரச்சனை யுங்க... இப்பவுள்ளது நம்ம பிரச்சனையுங்க.”

“சரி... நான்தான் செய்தன் என்று வைத்துக்கொள்ளுவம்... அதுக்கு மன்னிப்பில்லையா...” துரை, முதலை கடிச்சால் அடிவயிற்றைத் தடவவேண்டும் என்பார்களே, அந்த வேலையில் இறங்குகின்றான். இதைக் காளிமுத்துவோ, மற்றவர்களோ புரிந்து கொள்ளாமல் இல்லை.

“தெரியாமல் செய்துக்கிற தவறுகளுக்குங்க மன்னிப்புண்டு... முதல்முறையாய்ச் செய்திருந்தாலுமுங்க மன்னிச்சுப்புடலாம்... ஆனா... இது... தெரிஞ்சு செஞ்சுக்கிட்டதுங்க... இன்னும் சொன்னா... இது திட்டமிட்டு கங்காணியின்ரை உதவியோடை செஞ்சுக்கிட்ட தவறுங்க... அது மட்டுமில்லீங்க... இந்தத் தோட்டத்திலை தொடர்ச்சியாய் நடந்திட்டு வாற கொடுமையுங்க... இதுக்கு என்னங்க மன்னிப்பு...”

“நான் மாறிப் போகாட்டி என்ன செய்வீங்க...” துரையின் கண்கள் சிவந்து விட்டன. சிகரட்டை மிக வேகமாக உறிஞ்சிக்கொள்கிறான்.

“போராட்டத்துக்கு ஒரு எல்லையிருக்கிங்க... நாம இப்ப முதல்படியிலைதாங்க நின்னுக்கிட்டிருக்கிறம்... நீங்க போகலீன்னா... அதுக்கப்புறமா... ஏதோ நடக்கத்தானே யுங்க போவுது... எல்லாத்றையும் வெளிப்படையாய்ச் சொல்லிப்பட முடியுங்களா...” காளிமுத்து நாசுக்காகப் பேசுகின்றான். துரையின் பட்டுப்போன்ற சிவந்த கன்னம்—கருஞ்சிவப்பாகின்றது.

“மோதிக்கொள்ளுறதுதான் உங்க முடிவா...?”

“அதைவிட வேறுவழியில்லீன்னா... அதை ஏத்துக்கத்தானுங்களே வேணும்...”

“அமைதியாய், இதுவரை எந்தக் குளப்பமும் இல்லாமல் இருந்த தொழிலாளர்களை... நீங்கள் சிலபேர் கலவரத்தை உண்டுபண்ணி அழிக்கப்பாக்கிறீங்க...”

“தோட்டத்தொழிலாளற்றை வாழ்வு தினசரி அழிவு தானுங்களே...”

“என்னாலையும் பலாத்காரத்தைப் பாவிக்கமுடியும்...”

“இப்ப நீங்க செஞ்சிக்கிறது... ஒருவகையிலே பலாத்காரந்தானுங்களே...”

“நான் நினைச்சால் அத்தனைபேரையும் வேலையாலே நிப்பாட்டி, தோட்டத்தைவிட்டு வெளியேற்றமுடியும்... தெரியுமா...”

“சொல்றதுபோலே எல்லாத்தையும் செஞ்சிடமுடியாதுங்க...”

“காளிமுத்து நீ அதிகமாகக் கதைக்கிரயம்...”

“தெரிஞ்சுக்கிட்டு அநியாயம்பண்ணிறவங்களிட்டை... நியாயத்தைக் கதைச்சா...அது அதிகமின்னு தாங்க படும்...”

“காளிமுத்து... நீ இந்தத் தோட்டத்தைச் சேராதவன் எண்டது உனக்குத் தெரியுமா...”

“தெரியுமுங்க... ஆனா... செத்துப்போன முனியம்மா என்றை இரத்த உருத்துங்க... அவவுக்காகக் கதைக்க எனக்கு உரிமையில்லீங்களா...”

“அப்படி நியாயம் கதைக்கேலாது...”

“தேயிலைச் செடி இந்தமலையிலே நிண்ணாலென்ன... எந்த மலையிலே நிண்ணாலென்னங்க... எல்லாமே தேயிலைச் செடிதாங்க...”

“நான் நினைச்சா இப்பவே உங்களைப் பொலிசிலை புடிச்சுக்குடுக்க முடியும்...”

“போராடுறது நாங்க மட்டுமில்லீங்க... எங்களைப் புடிச்சாலும்... போராட்டம் நடக்குமுங்க...”

“அப்ப உங்கடை முடிவு...” துரை மிகக் கேவலமாகக் கேட்கிறான்.

“நீங்க மாறிப் போகணும்...”

“அது நடக்காது”

“உங்க முடிவை நாங்க ஏத்துக்க முடியாதுங்க”

“அப்படியெண்டால்...”

“போராட்டந்தாங்க”

“இனி என்ன செய்யிறதெண்டு எனக்குத் தெரியும்...”

“நீங்க என்ன செய்வீங்க... உங்களாலே என்ன செய்ய முடியுமெங்கிறது அப்பவே எங்களுக்குத் தெரியுமங்க...”

“சரி பார்ப்பம்”

“சரிங்க பார்த்துக்கலாம்...”

துரை தலைதாழ்த்தி மௌனமாகவே இருக்கிறான்—சில வினாடிகள் அமைதி நிலவுகின்றது.

“நாங்கள் போகலாமுங்களா...”

“போகலாம்... காளிமுத்துவோ, சுப்பிரமணியம் மாஸ்ரரோ இனிமே இப்பிரச்சனையள்ளை கலந்துகொள்ள முடியாமல் இருக்கும்...”

“அதையும் பார்ப்பமுங்க...”

“என்ன சவால் விடுகிறியா...”

“அப்படித்தான் வைச்சுக்கொள்ளுங்களேன்”

துரையின் பங்களாவை விட்டு அவர்கள் வெளியேறுகின்றனர். துரை வாசல்வரை வந்து நிற்கிறான்.

ஞாயிறு விடிகிறது.

நாளை விடிந்தால் போராட்டம்!

பேச்சுவார்த்தையில் துரை இணங்கிப் போகவில்லையாம். பேச்சுவார்த்தைக்குப் போனவர்களோடு துரை கடுமையாக நடந்து கொண்டாலும்... துரைக்கும் தோட்டத்தாக்களுக்கும் பகைமை முத்திப்போச்சு...

இப்படிப் பரவலாகப் பேசிக்கொள்கின்றனர்—தொழிலாளர் மனதில் பெரும் பீதி!

“தினசரி சாகிறாங்க... இப்படி ஒருபோராட்டத்திலே செத்தாலென்ன...”

“நாம செத்துக்கலாம்... எங்கடை கையை நம்பியிருக்கின்ற குழந்தை குட்டிங்க என்ன செய்யும்...”

“அழிவு ஏற்பட்டாத்தான் நல்ல வழி புறக்குமங்க...”

“ஒரு நேரக் கஞ்சிகூட அந்தத் தெரையாலேதாங்க கிடைக்குது... இப்ப நாம தொரையை எதிர்த்துப்புட்டு... அந்தக் கஞ்சிக்கும் வழியில்லாம நிக்கணுமா...?”

“பணக்காரங்களின்ரை அநியாயம் இந்தத் தோட்டத் திலைமட்டுந்தான் நடக்குதுங்களா... எல்லா இடத்தையுந் தாங்க நடந்துக்கிட்டிருக்கு... நாமமட்டும் கொதிச்சு என்ன பண்ணிறதுங்க...”

“நாம இப்படிக்கோழைத்தனமா இருந்திட்டா நம்ம பரம்பரையும் இப்படித்தாங்க சீவிக்கும்... நம்மளுக்கென்று இல்லாட்டிப்போனாலும் நம்ம பரம்பரையின்ரை எதிர் காலத்தை நினைத்தாவது நாம போராடித்தாங்க தீரணும்”

“தோட்டங்களுக்கு என்ன நடக்குமோ... அதுதாங்க நமக்கும்... நாம பேசாமல் இருந்துப்புடுவம்... நடக்கிறதை பாப்பமுங்க...” ஒவ்வொருவருடைய மனத்தளங்களைப் பொறுத்தும், பலதரப்பட்ட அபிப்பிராயங்கள் பேசிக் கொள்ளப்படுகின்றன. ‘போராட்டம் நடத்தவேண்டும், முனியம்மாவைக் கெடுத்தவன் தொரை. அவனை மாத்தும் வரை நாம போராடணும்’ என்று வரிந்துகட்டிக்கொண்டு நின்றவர்கள், இப்போது அப்போராட்டம் நடைமுறைக்கு வந்ததும் பின்வாங்குகின்றனர்.

ஞாயிற்றுக்கிழமை பகல்பொழுது ஒவ்வொருவினாடியும் ஒவ்வொரு யுகமாகக் கழிந்துகொண்டிருக்கின்றது.

அன்றிரவு - ஆஸ்பத்திரியால்வந்த குருவம்மாவிடம் சுறுப்பாயியின் சுகங் கேட்க வாவிபர்கள் சென்றிருந்தனர். எட்டுமணியளவில் அங்குநின்ற சில வாவிபர்களும் காளி முத்துவும், சுப்பிரமணி பமாஸ்ரகும் - பொலிசாரால் கைது செய்யப்படுகின்றனர்.

“தோட்ட அமைதிக்கு நீங்கள் பங்கம் விளைவிப்பதாக துரை ‘றிப்போட் செய்திருக்கிறார் தோட்டநிலை சீராகும் வரை நீங்கள் பொலிஸ் பாதுகாப்பில் இருக்கவேண்டும்” பொலிஸ் அதிகாரி இதைத்தான் கூறினான்.

“தோட்டமக்கள் எல்லோருந்தான் வேலைநிறுத்தம் செய்யப்போகிறார்கள்... அன்படியிருக்க எங்களை மட்டும் ஏன் கைது செய்கிறீர்கள்...”

“நீங்கள்தான் தலைவர்களாம்...”

“யார் சொன்னது...”

“துரை...”

“நாங்கள் தலைவர்களா இல்லையா என்பதை மக்கள் தான் சொல்ல வேண்டும்... எங்களோடை சரிவரக் கதைக் காததொரை எப்படி எங்களைத்தலைவர்கள் எண்டு சொல்ல முடியும்...”

“அதைப்பற்றி எங்களுக்குத் தெரியாது. துரை நிப்போர்ட் செய்திருக்கார்... அதை வைச்சுக்கொண்டு சட்ட நடவடிக்கை எடுப்பதுதான் எங்கடை கடமை... அவ்வளவு தான்....”

“குருவம்மாவையும் கைது செய்கிறீர்களா?”

“இல்லை... அவனைப்பற்றி நிப்போர்ட் இல்லை.”

அனைவரும் பொலிஸ் நிலையத்திற்குக் கூட்டிச் செல்லப் படுகின்றனர்—

தோட்ட மக்கள்...?...

குருவம்மா முடிந்தமட்டும் ஓடிப்பார்க்கிறாள். யாரும் சரியாகப் பேசிக்கொள்ளவில்லை.

பயம் !

பொலிஸ்நிலையத்துக்கு ஓடுகின்றார். அவளுக்கு அனுமதி மறுக்கப்படுகின்றது!

நேரம் நகரும் —

இரவு கரையும்.—

விடிவும் வரும்...!...

போராட்டம்...?...! நடக்குமா?

விடிகிறது—

இதுவரை இந்தத் தோட்டத்தில் கண்டிராத ஒரு நிகழ்ச்சியைக் கண்டுவிட கண்கள் துடிக்கின்றன.

“இன்று வேலைக்குச் செல்லாதவர்கள், விசாரணையின்றி வேலைநீக்கம் செய்யப்படுவார்கள். அவர்களுக்கு இந்தத் தோட்டத்திலுள்ள சகல சலுகைகளும் மறுக்கப்பட்டு... அவர்கள் இருபத்தினூலுமணித்தியாலங்களில் தோட்டத்தை விட்டு வெளியேற்றப்படுவர்...” இப்படியொரு செய்தியைத் தோட்ட நிர்வாகம் அறிவிக்கின்றது.

வயிற்றுப் பிரச்சினை.

நியாயப் பிரச்சினை.

மானப் பிரச்சினை...

மும்முனைகளின் சங்கமம் கலக்கம் மனத்துக்குள் பெரும் பிரளயம்...

பொலிஸ் வாகனங்களின் பேரிரைச்சல்...

“வேலைக்குச் செல்பவர்களைத் தடுப்பவர்கள் கைது செய்யப்படுவார்கள்... வேலைக்குச் செல்பவர்களுக்குத் தகுந்த பாதுகாப்பு வழங்கப்படும்...” பொலிசார் அறிவிக்கின்றனர்.

குருவம்மா லயத்துக்கு முன்னாலுள்ள பாராங்கல்லில் அமர்ந்திருக்கிறாள். அவள் கண்கள் கலங்கியிருக்கின்றன.

நேரம் போய்க்கொண்டிருக்கிறது—

துரையால் ஏற்பாடு செய்யப்பட்ட சிலர் வேலைக்குச் செல்கின்றனர்... அவர்களைத் தொடர்ந்து சிலர்... இன்னும் சிலர்... அதிகமானோர் வேலைக்குச் செல்கின்றனர்...

போராட்டம்... ஆற்றோரத்து மண்ணாகக் கரைகிறது...!

8

போராட்டம் துரைக்குப் பெரும் வெற்றியாக முடிவடைகின்றது.

போராட்டத்தைப் பொறுத்து, பலதரப்பட்ட அபிப்பிராயங்கள் நிலவியிருந்தாலும்—துரையால் தோற்கடிக்கப்பட்டவர்கள் என்ற நிலையில் எல்லோரும் ஒரே நிலையில் நிற்குகொண்டிருந்தனர். கண்ணாடிப் பெட்டிக்குள் இயங்குகின்ற யந்திரத்தின் ஓசை மந்தமாகக் கேட்பது போல்—அவர்களுக்குள் அந்தத் தோல்வியுணர்வு பீறிட்டுக்கொண்டிருப்பதை அவர்கள் முகங்கள் பிரதிபலித்துக்கொண்டிருந்தன!

இயக்கிவிடப்பட்ட இயந்திரங்களாக வேலைக்குச் சென்று திரும்பிக்கொண்டிருந்தனர்.

கறுப்பாயி இன்னமும் ஆஸ்பத்திரியிலிருந்து திரும்பவில்லை. லயத்தில் குருவம்மா மட்டும் தனித்திருந்தாள். முடமாகி ஊன்றுகோல்களின் உதவியுடன் நடந்த ஒரு வன் — ஊன்றுகோல்களின் உதவியின்றி—தன் சொந்தக் காலில் நிற்கின்ற—ஒரு தன்னம்பிக்கை உணர்வு மட்டும்—வாடிய அவள் முகத்தில் பளிச்சிட்டுக்கொண்டிருந்தது.

திங்கட்கிழமை போராட்டம் துரையின் பக்கமே வெற்றிகரமாக முடிந்தாலும், புதன்கிழமைதான் பெர்லின் பாதுகாப்பு தோட்டத்திலிருந்து நீக்கப்பட்டது. அத்தோடு காளிமுத்துவைத் தவிர மற்றைய அனைவரும் விடுதலை செய்யப்பட்டனர்.

'தோட்டத்தில் எந்தக் கலவரம் நடந்தாலும் அவர்களே காரணமென்று கருதப்படுபவர்களென்றும்—அவதானமாக நடந்துகொள்ள வேண்டும்' என்ற எச்சரிக்கையுடனேயே விடுதலை செய்யப்பட்டனர்.

புதன்கிழமை காலை விடுதலையான சுப்பிரமணிய ஆசிரியர் பாடசாலைக்குச் சென்றபோது—அங்கு அவருக்காக 'இடமாற்றல் கடிதம்' காத்திருந்தது!

மன்னூரில் தண்ணியற்ற ஒரு பிரதேசம்!

'உடனடியாகப் பதவியேற்க வேண்டும்' என்று கடிதத்தில் வற்புறுத்தப்பட்டிருந்தது.

"சேர்...நம்ம போராட்டமெல்லாம் சீர்குலைஞ்சிட்டிதுங்க...இப்போதைக்கு நாம... பேசாமல் இருக்கிறதுதாங்க சரி...ஆதலால் நீங்க மன்னாருக்குப் போங்க... அவசியம் ஏற்பட்டுதினாலு, நான் அறிவிச்சுப்புடுறனுங்க..." சேகுவன் புத்திமதி கூறினான்.

"...என்னங்க சேர்... ஏதோ கருமலையாட்டம் திரண்டு வந்திதுங்க... ஆனாலு, பனிப்புகாராட்டம் மறைஞ்சு போயிடிச்சுங்க... இனிமே நம்ம தோட்டத்திலே எதுவும் நடக்காதுங்க... நீங்க போயிடுறதுதாங்க சரி... இனிமே நம்மாலே முடிஞ்சிக்கிறதை நாம செஞ்சிக்கிறதைத் தவிர வேறு வழியில்லீங்க...நீங்க போயிடுங்க... எங்க தோட்டத்தவங்கெல்லாம் மனச்சாட்சி இல்லாதவங்க..." பெரும் வேதனையில் குருவம்மா கூறுகின்றாள். அவள் கண்கள் மட்டும் கலங்கவில்லை.

"...அது அப்படியில்லைக் குருவம்மா...போராட்டம் என்றால் இப்படித்தான்...தொழிலாளர்கள் சோர்வடையவும், பயப்பிடவுந்தான் செய்வார்கள்... இது ஆரம்பந்தானே... ஆனால், என்னைத்தான் திடீரென்று மாத்திப் போட்டார்கள்...என்ன செய்யிறதெண்டு புரியவில்லை..."

"...சேர் நீங்க யோசிக்காதீங்க... என்னங்க ஆயிரக்கணக்கான மைலுங்களா... நாற்றுக்கணக்குத்தானுங்களே! அடிக்கடி வந்திட்டுப் போகலாமுங்க..." சேகுவன் கூறுகின்றான்.

"...அது சரி குருவம்மா... நீ என்ன செய்யப்போறாய்... காலிமுத்துவை இப்போதைக்கு விடமாட்டார்களெண்டு தான் நினைக்கிறன்..."

“என்னைப்பற்றி என்னங்க... எப்படியோ வாழ்ந்திட டாப் போச்சுதுங்க...” ‘கடுகை’ப்போல் சிறியளவிலும்— பெரும் விஷயங்களையும் உள்ளடக்கி அவள் கூறுகின்றாள்.

“...நான் இன்டைக்கே போறன்...காளிமுத்துவின் நிலையைப் பற்றி எழுதுங்கோ...”

சுப்பிரமணிய மாஸ்ரர் மன்னாருக்குத்தன் பதவியை ஏற்றுக்கொள்வதற்காகப் புறப்படுகின்றார்.

சில நாட்கள் கரைகின்றன—

“...அக்காயி... உங்க அம்மாவுக்கு ஏதோ சுகமில்லை யாம்... டாட்டரையா தொரைக்கு போன் பண்ணி யிருக்காராம்... உன்னை உடனை ஆஸ்பத்திரிக்குப் போகணு மெண்ணு தொரையின்ரை வேலைக்காரன் சொல்லிப்புட் டுப்போறான்...” அந்தத் தோட்டத்துப் பையன் ஒருவன் வந்து கூறுகின்றான்.

குருவம்மா ஆஸ்பத்திரிக்குப் புறப்படுகின்றாள்.

ஆஸ்பத்திரியில்-

சுறுப்பாயி நீட்டிநிமிர்ந்து படுத்திருக்கின்றாள்- வழ மையைவிட அவள் முகம் வெளுறிப்போய்க்கிடக்கின்றது. குளுக்கோஸ் ஏற்றப்பட்டிருக்கின்றது...

மெல்லிய பனிப்புகார் தேயிலைத் தோட்டத்தின் மீது படிந்திருப்பதுபோல்- அவள் கண்களில் வெண்மை படர்ந்து போய்க்கிடக்கின்றது.

“அம்மாயி...”

“.....” கண்களைமட்டுந் திறக்கின்றாள்.

“அம்மாயி...நான் வந்திருக்கிறன்...”

“யாரு... முனியம்மாவா...”

“இல்லம்மா... நான் குருவம்மா...”

“நீ பொய் சொல்லாய்...”

“இல்லம்மா...நான் குருவம்மா...”

“ஏன்... முனியம்மா... இத்தனை நாளா எங்கை போயிருந்தா...”

என்னைவிட்டுப்புட்டு எங்கை போயிருந்தா... என்னைக் கூட்டிக்கிட்டுப் போக வந்திருக்கியா ..” கறுப்பாயி சித்தப்பிரமையிலேயே கதைக்கின்றாள்.

“அம்மாயி... நல்லாபாரம்மா... நான் குருவம்மா”

“முனியம்மா...என்னைவிட்டுப்புட்டுப் போக உனக்கு மனசு வந்திடிச்சா...” அவளது கண்கள் முன்பு போல் அரை குறையாக மூடுகின்றது. அவளால் பேசமுடியவில்லை. குருவம்மாவும் திரும்பத்திரும்ப அழைக்கின்றாள்.

அங்கு வந்த நாள் குளுக்கோஸ் வந்து கொண்டிருந்த றப்பர் குழாயைக் கழட்டிவிட்டு- தன் கைக்கடிகாரத்தையும் பார்த்து-குருவம்மாவின் முகத்தையும் பார்க்கின்றாள்.

“இந்தா குருவம்மா... இந்தக் கோப்பியை அம்மாவின்ரை வாயுக்கை விடு...” பக்கத்துக் கட்டில்காரி தன் அனுபவத்தை நாசூக்காக வெளிப்படுத்துகின்றாள்-
கடைசிக் கஞ்சி!

குருவம்மா பக்கத்துக்கட்டில்காரி கொடுத்த கிளாசையும் கரண்டியையும் வாங்குகின்றாள். அவளது கைகள் பதறுகின்றன!

“...உனக்காகத்தான் அந்தச் சீவன் இழுத்துக்கிட்டுக்கிடக்கிறது... கோப்பியைவிடு குருவம்மா...”

குருவம்மா கோப்பியை கரண்டியால் எடுத்து இரண்டோ மூன்று தடவைகள் கறுப்பாயியின் வாய்க்குள் விடுகின்றாள். கறுப்பாயியின் குரல்வளை முடிச்சு மேலேறிக் கீழிறங்க- மார்பு விம்மித்தணிகின்றது...

விக்கல்...!

பூமியின் தொடர்பை முற்றாக அழித்துக் கொள்ளுகின்ற ஒரு மனித ஆத்மாவின் இறுதி ஒலி!

விக்கல்...

“குருவம்மா... கோப்பியை விடு...” பக்கத்துக்கட்டில் காரி கூறுகிறாள்.

குருவம்மா கோப்பியை விடுகின்றாள்; குரல் முடிச்சு
மேலேறி...மார்பு விம்மி...

...திரும்பவும் விக்கல்!

சுழன்று கொண்டிருந்த மின் விசிறியை நர்ஸ் நிறுத்தி
விட்டு- கறுப்பாயியின் போர்வையை இழுத்து அவள்
முகத்தை மூடுகின்றாள்...

கறுப்பாயி இறந்துவிட்டாள்!

குருவம்மா கதறுகின்றாள். அவள் அழகைக் குரலொலி
ஆஸ்பத்திரிக்கட்டிடங்களில் மோதி எதிரொலிக்கின்றது.

“அம்மாயி... என்னைத் தனியா விட்டிட்டியே...தவிக்க
விட்டிட்டியே.. எனக்கார் இருக்கா... அம்மா... இந்த மனி
சங்களைப் போல ஆண்டவனுக்கும் இதயம் இல்லாமல்
போயிடிச்சா... அம்மாயி...என்னையுங் கூட்டிக்கிட்டுப்
போயிடம்மாயி...”

கறுப்பாயி இங்கு கொண்டு வரப்பட்ட நாளையிலிருந்து
அவளது வரலாற்றை அறிந்து கொண்டு அங்கு நின்ற
வர்கள் குருவம்மாவின் அவலத்தைக் கண்டு கண்ணீர் விடு
கின்றனர்!

கறுப்பாயியின் மரணச்செய்தி டாக்டர் மூலம் துரைக்கு
அறிவிக்கப்படுகின்றது— தோட்டத்தவர்கள் வருமுன்—
துரை ஜீப்பில் வந்துவிட்டான்; தோட்ட வானும் வந்துவிட்
டது.

தோட்ட வானுக்குள் பிரேதப் பெட்டியொன்று-அது
வும் துரையின் கணக்குத்தான்.

துரையே முன்னின்று கறுப்பாயியின் பிணத்தைப்பெட்
டியில் வைத்து- வானில் ஏற்றிவிடுகின்றான்.

கறுப்பாயியின் லயத்தில் இரண்டாவது மரணவீடு...
வெய்யிலில் எரிந்த தேயிலைக் கொழுந்து போல் முனியம்மா
கிடந்தாளே... அதே இடத்தில் கறுப்பாயியும் கிடத்தப்பட்
டிருக்கின்றாள்!

பிலாக்கண ஒலி- தோட்டத்தை நிறைக்கின்றது-

இப் பிரதேசத்தில் அவள் கால்படாத இடங்களோ-
கைபடாத தேயிலைச் செடிகளோ இருக்க முடியாது—இலை
களிலிருந்து சிந்துகின்ற பனித்துவிகள்...

கண்ணீரா?...!

பொலிஸ் காவலோடு காளிமுத்துவும் சிலமணி நேரம்
வரை மரண வீட்டில் கலந்துகொள்கிறான்.

இதுவும் துரையின் ஏற்பாடு!—அவனின் சாணக்கிய புத்
தியின் வெளிப்பாடு.

கறுப்பாயியின் பிணமும் அதே சுடுகாட்டில் சுடப்படு
கின்றது.

வாழ்க்கையில் இதயங்களால் சங்கமித்திருந்த இரு
உயிர்கள்— தாயும் மகளும்...இறப்பின் பின் சாம்பலாகிச்
சங்கமிக்கின்றனர்!

இரத்த உறவு வலிமையின் எல்லைக்கோடு...!

கறுப்பாயியின் வாழ்வோடு ஒட்டிப் போயிருந்த முனி
யம்மாவின் மரணச்சம்பவம், கறுப்பாயியின் மரணத்தோடு
திரும்பவும் குறைப்பிரசவமாகி—

சகலராலும் 'மௌனமாக'ப் பேசப்பட்டது! சேகுவன்
தலைமையில் வாலிபர்கள் தனிமையில் கூடிப் பேசிக்கொண்
டாலும், முன்புபோல் அவர்களால் நிதானமாக நிற்க முடி
யவில்லை. தங்களுக்குள்ளேயே பேசி, குமைந்துகொண்
டனர்...!

“என்ன செய்வது...கடவுள் இப்படி நம்மதலையில் எழு
திப்போட்டான்...” வேதனையின் எல்லையில் தங்களுக்கொரு
அமைதியைத் தேடிக்கொள்ள அத் தோட்ட மக்கள் இப்
படித்தான் கூறிக்கொண்டனர்.

சரியான வழிகாட்டலின்றியே தோட்ட மக்கள் அமை
தியாக இருக்கின்றார்கள் என்பதும்— காளிமுத்து வெளிவந்
தால் திரும்பவும் தோட்டத்தில் கலவரம் ஆரம்பமாகும்
என்பதையும் துரை உணர்ந்துகொண்டான்.

காளிமுத்துவைப் பற்றி விசாரிக்கச் சென்ற சேகுவ
னிடம், “காளிமுத்துவின் பிரஜாவுரிமை இரத்துச்செய்யப்

பட்டுள்ளது. அவளை அரசாங்கம் இந்தியாவுக்கு அனுப்ப ஏற்பாடு செய்கின்றது. அதுவரை காளிமுத்து பொலிஸ் பாதுகாப்பில் தான் இருப்பான்” என்ற செய்தியை பொலிஸ் அதிகாரி வெளிப்படுத்திவிட்டான்.

எப்படிப் பிரஜாவுரிமை இரத்துச் செய்யப்பட்டது, யாரால் இரத்துச் செய்யப்பட்டது என்பன போன்ற விஷயங்களைப் பொலிஸ் அதிகாரி கூற மறுத்துவிட்டான்.

சேகுவன் இச் செய்தியைக் குருவம்மாவிடம் கூறிய போது அழுதழுது சிரட்டைபோல் ஆகிவிட்ட கண் குழிகள் கண்ணீர் நிறைந்து தளம்ப—

“எனக்கென்று என்னைவிட, இனி எந்தத் துணையும் லீங்க” என்று மட்டும் கூறிக்கொண்டான்.

“...இதைத் தோரைதான் செய்திருப்பான். நீ போயி தோரைக்கிட்டைக் கேட்டுப்பார்...” சேகுவன், இனி வேறு வழியில்லையென்ற நிலையில் இப்படியொரு வழியைக் கூறுகின்றான். குருவம்மாவும் இணங்குகின்றாள்.

குருவம்மா துரையிடம் சென்று காளிமுத்துவின் பிரஜா உரிமை விஷயமாகக் கதைத்தபொழுது, இது சட்ட ரீதியானதென்றும், இதற்குத் தான் ஒன்றும் செய்யமுடியாமல் இருக்கிறதென்றும் கூறிவிட்டான்; அதோடு அரசாங்கத்துக்கும், தோட்ட நிர்வாகத்துக்கும் முரண்பாடாக நடப்பவர்களுக்கு இந்த நிலைதான் ஏற்படும் என்பதையும் கூறிக் கொள்ள அவன் மறக்கவில்லை.

“நான் கடைசியாக ஒருக்கா காளிமுத்து மாமாவைப் பாக்கணுமொண்ணு தோணுதுங்க...” இறக்கப் போகின்றவனின் இறுதி வேண்டுகோள் போல் கேட்கின்றாள் குருவம்மா.

“...அதுக்கு நான் ஏற்பாடு பண்ணுறன்...” துரை ஆதரவு கொடுக்கிறான்.

காளிமுத்து புறப்படும் நாளும் குறிக்கப்பட்டுவிட்டது. காளிமுத்துவுக்கும் மற்றைய நண்பர்களுக்கும் பேச்சு தொடர்பு ஏற்பட்டால், ஏதாவது கூறிவிடுவான் என்ற

பயத்தில், குருவம்மா காளிமுத்துவைச் சந்திக்கின்ற வாய்ப்பைப் புகையிரத நிலையத்தில் ஏற்படுத்துகின்றான் துரை. வேறு யாரும் சந்திக்க அனுமதிக்கப்படவில்லை.

காளிமுத்துவை புகையிரத நிலையத்துக்கு அரை மணித் தியாலத்துக்கு முன்பாகவே கொண்டுவந்துவிட்டார்கள். அதற்கு முன்பே குருவம்மா வந்துவிட்டாள். துரையும் கூட வந்து பொலிஸ் அதிகாரியிடம் குருவம்மாவை அறிமுகப்படுத்திக்கொள்கிறான்.

“என்ன காளிமுத்து...” துரை காளிமுத்துவிடம் பேச்சுக்கொடுக்கின்றான்.

“என்னங்க...”

“உன்னைப் பற்றி எவ்வளவோ நான் கற்பனை பண்ணி வைச்சிருந்தன்... எல்லாதையும் நீ கெடுத்துப்போட்டாய்... தேவையில்லாத பிரச்சினையளாலை... இப்ப எவ்வளவு கஷ்டம் பாத்தியா...”

“அதனாலே என்னங்க... தலைக்கு மேலை வெள்ளம்போயி டிச்சென்னை... அது சாண் போனாலென்னங்க... முழம்போனாலென்னங்க... தோட்டத்தாக்களின்ரை சீவியம் எப்பவும் தத்தளிப்புத்தாங்க...”

“...உன்ரை வேலை குருவம்மாவை அனாதையாக்கிக்கிட்டிது பாத்தியா...”

“...முனியம்மா என்னை அனாதையாக்கிக்கிட்டுப் போயிட்டா... நான் இப்ப குருவம்மாவை அனாதையாக்கிக்கிட்டுப் போறனுங்க... தோட்டத்தாளுங்க எல்லாருமே அனாதையானுங்களே... இதிலே குருவம்மா என்னங்க, நம்ம ஆளுங்கெல்லாம் வயித்துக்கொடுமையாலை இந்தியாவிலே யிருந்து வாராங்க... இந்த மலைநாட்டு மண்ணோடை தினசரி போராடி அந்த மண்ணிலேயே மடிஞ்சு போயிடிறாங்க... இதிலே ஒரு அங்கந்தாங்க குருவம்மாவும்...”

“.....”

“ஆனா எப்பவோ ஒரு நாளைக்கு இவங்ககை ஒங்கத் தான் போகுதுங்க... அப்போ இவங்களுக்கெல்லாம் நல்ல

வாழ்வு கிடைக்காமல் போகாதுங்க...'' காளிமுத்து இறுதி வரை தன் கொள்கையில் தளம்பாமல் நிற்பதையும், தோட்டத்தில் நடக்கவிருக்கின்ற ஒரு பெரும் மாற்றத்தையும் நாசுக்காகக் கூறுகின்றான்.

''சரி, காளிமுத்து... நான் போறன்; உன் னே னை கதைக்க குருவம்மா வந்திருக்கு... எங்கையாவது நல்லாய் இரு. உன்னை சுகத்தை எழுது...'' துரை காளிமுத்துவிடம் விடை பெறுகின்றான்.

குருவம்மா வருகின்றான்.

அவள் சிரட்டைக் கண்களில் கண்ணீர் நிறைந்து தளம்புகின்றது. காளிமுத்துவும் மௌனமாகவே நிற்கிறான். மாணசீக உறவின் உச்சஸ்தாய நிலை-மௌன மொழிகள் சேவகம் புகின்றன...! சில வினாடி கள்தான் வாய்விட்டுக் கூறிவிட முடியாத வார்த்தைகள்- அளவிட முடியாத உணர்வுகள்!

காளிமுத்துவின் கண்கள் கலங்குகின்றன—

'வெம்பிப் பழுக்காமல்' முத்திப் பழுத்த உணர்வின் கனிவு நிலை!...

இருவரது கண்களிலுமிருந்து கண்ணீர் துளிகள் விடுபட்டு-அக்கடுந்தரையில் விழுந்து சிதறுகின்றன. மாறுபட்ட இரு கண்களின்- கண்ணீர்த் துளிச் சிதறல்கள் அந்தரத்தில் சங்கமித்து- பூமியைத் தழுவுகின்றன!

''என்ன மாமா... போப்போறிங்களா...?'' குருவம்மா கேட்கின்றான். காளிமுத்து தலையை நிமிர்த்தி அவனைப் பார்க்கின்றான்;- வெம்பிச் சுருங்கிய மாங்காய்போல் அவன் நாடி சுருங்கி துடிக்கின்றது...

வேதனையின் கனிவு- கரைவு!

என்ன மாமா... என்னைத் தனியா விட்டிட்டுப் போப் போறீங்களா...''

அவனால் பேச முடியவில்லை. நாடி துடிக்கின்றது.

''...என்ன மாமா நான் கேட்டுக்கிட்டேயிருக்கன்''

“நான் போகத்தானே வேணும் குருவம்மா...”

“.....”

“...இனி நீ என்ன செய்துக்கப்போறே... எனக்கு ஒண்ணுமே தோணயில்லை... உன்னை வாழ்க்கையை எப்படி அமைச்சுக்கப்போறே...”

“எனக்கெண்ணு இனி என்ன வாழ்க்கை மாமா... எல்லாமே முடிஞ்சுப்போச்சங்க... நான் எப்பவோ செத்துப்போயிட்டன். ஒண்ணே ஒண்ணு என் மனசை அரிச்சிக்கிட்டிருக்கு... அதுக்காகத்தான் நான் இன்னமும் இருந்துக்கிட்டிருக்கேன்... அதை நிறைவேத்திப்புட்டனெண்ணு அப்புறமா...” அவள் பேச்சை முடிக்காமல், முடிக்கின்றாள்.

குருவம்மாவின் மனதில் ஏதோவொரு பயங்கர எண்ணம் இருப்பதை காளிமுத்து உணர்ந்துகொள்கிறான்.

“குருவம்மா... உன்னை மனசிலே ஏதோ பயங்கரத்திட்டம் ஒண்ணு இருக்கெண்ணு எனக்குத் தெரியும்... நீ பெண்ணு... உனக்கொரு சறுக்கல் ஏற்பட்டிச்சின்ன உன்னை யாரும் தூக்கிவிடமாட்டாங்க. உன்னை காலால்தான் நீ நடக்கணும்... சறுக்கிச்சின்ன உன்னை கையை உண்டித்தான் நீ எழும்பிக்கணும்...”

“தோட்டத்தாளுங்கலெல்லாம் எப்படியிருந்தாங்க... கடைசி நேரத்திலே... சில ஆளுங்களைத் தவிர, மற்றவங்க வேலைக்குத் திரும்பியிட்டாங்க...”

“அது வேறே குருவம்மா... போராட்டமின்னு இப்படித்தான். எடுத்த எடுப்பிலேயே சரிப்பட்டு வந்திடாது இதுதானே ஆரம்பம். போகப் போகச் சரிப்பட்டுக்கும் நம்மள்ளை பலர் இருக்காங்க, ஒவ்வொருத்தருக்கும் ஒவ்வொரு மனம். ஒரு முடிவுக்கு வாறது சுலபமில்லை. ஆனா தொரை தனி ஆளு...செல்வாக்கு, பணம், முடிவுக்கு வாறதுஞ் சுலபம். செயற்படுத்திக்கிறதும் சுலபம். ஆனா நம்மவங்க மனங்கள் ஒண்ணுபட்டிச்சென்னை, அது பாறாங்கல்லுத்தான். அந்த மோதலுக்குத் தொரை நிண்ணுக்க மாட்டான்.”

“சுப்பிரமணியம் சேருக்குக்கூட அறிவிக்க முடியாமல் போச்சு”

“அதனாலென்ன வந்தா வீணாகக் கவலைப்பட்டுக்குவார்”

“வேறென்ன என்ன மாமா”

“நான் புதுசா என்னத்தைச் சொல்ல. தொரையை நம்பாதே. அவன் தோட்டக் கலவரம் சீராகணும் என்ன துக்காகத்தான் இதெல்லாம் செஞ்சுக்கிறான். அவன் உன்னையும் பாவிச்சுக்கப் பாக்கிறான். கவனமா இருந்துக்கோ”

பேரிரைச்சலுடன் புகையிரதம் மேடைக்கு வருகின்றது. தினசரி கேட்டுப்பழக்கப்பட்ட புகையிரத இரைச்சல், இன்று மட்டும் அந்த இரைச்சல் அவர்கள் இதயத்தில் பூதா காரமாக ஒலித்து, இதயச் சுவர்களை அதிரவைக்கின்றது!

இரு உயிர்களின் பிணைப்பு நிரந்தமாக அறுபட்டுப் போகின்ற அவல நிலைக்கு புகையிரதத்தின் வருகை ஆதார சுருதியாக அமைய, குருவம்மா வாய்விட்டுக் கதறுகின்றாள்.

காளிமுத்து புகையிரதத்தில் ஏற்றப்படுகின்றான். குருவம்மா புகையிரத மேடையிலேயே நிற்கின்றாள்.

சில நிமிடங்கள் மௌனத்தில் கழிகின்றன.

ஸ்ரேசன் மாஸ்ரர் விசீலை ஊதுகின்றார்.

நாதக் கூர்கள்- விஷங்கலந்து- இதயங்களைத் துளைத்து செல்கின்றன.

“மாமா... மாமா...”

“குருவம்மா...” நிதானமா நடந்துக்கோ. எப்பவும் உன்னையே நீ நம்பு...” பேச்சை அவன் முடிக்கவில்லை புகையிரதம் நகர்கிறது!

“மாமா...”

“குருவம்மா...” ஆத்மாவின் குரல்கள்- புகையிரத இரைச்சலுக்குள் அமிழ்ந்து காற்றோடு கலக்கின்றன!

பாசம் றப்பராய் இழுப்படுகின்றது...அது அறுவதில்லை! புகையிரதம் குருவம்மாவின் பார்வையைவிட்டு மறைகின்றது.

9

புகையிரதம் குருவம்மாவின் பார்வையிலிருந்து மறைந்து விட்டாலும்-அவள் புகையிரதம் சென்ற திசையையே பார்த்துக் கொண்டு நிற்கின்றாள்.

புகையிரத நிலைய ஊழியர்களைவிட அனைவரும் போய் விட்டார்கள்.

"குருவம்மா...நிண்டு என்ன செய்யப் போறாய்... மனிசனாய்ப் பிறந்தால் இப்படித்தான்...உன்னை வாழ்க்கையிலே இப்படியொரு பூகம்பம் வருமெண்டு உன்னைப் படைச்சவனே எதிர்பார்த்திருக்கமாட்டான்... இனி என்ன செய்யிறது...வீட்டுக்குப் போ..." அங்கு நின்ற புகையிரத நிலைய ஊழியன் ஆறுதல் கூறுகின்றான்.

குருவம்மா கண்ணீரைத் துடைத்துக் கொண்டு அங்கிருந்து புறப்படுகின்றாள்.

"குருவம்மா...உங்கடை தகப்பன் ஒரு அனாதை...வயித்துக் கொடுமையாலை இலங்கைக்கு வந்தாரு...பாவம்... எல்லா உறவுக்காரங்களையும் இந்தியாவிலே விட்டுப்படுத்தினிச்சு வந்தார்...அதுக்கப்புறமா என்னைச் சந்திச்சாரு... கோவில் பாதிரியார் எங்களைச் சேத்துவைச்சாரு....என்னைக் கல்யாணம் பண்ணிக்கிட்டு... நீங்கெல்லாம் பிறந்ததக்கப்புறந்தான் தன் 'அனாதை' நிலை மாறிடிச்சு என்று சொல்லுவாரு... இப்படி ஒருநாள் கருப்பாயி குருவம்மாவுக்குக் கூறியது இப்போது அவள் மனத்தளத்தில் ஊறிக்காய்கின்றது.

எங்கப்பா அனாதையாய் வந்தாரு...அவற்றை அனாதை நிலையை அம்மாவும் நாங்களும் நீக்கிப்பட்டம்... சொந்த பந்தத்தோடாவர் போயிட்டாரு...இப்ப நான்...?

...அனாதை...!?

...என்னை அனாதைத் தன்மையை யாரு நீக்கப்போரு...!

இயந்திரத்துள் தேயிலைக் கொழுந்து அரைபடுவது போல் அவள் மனம் அரைபடுகின்றது.

அவள் நடந்து கொண்டிருக்கின்றாள்.

குருவம்மாவின்தகப்பன் பழனியாண்டி அனாதையாகத் தான் இலங்கைக்கு வந்தான்.

கிட்டத்தட்ட இருபத்திரண்டு வருடங்களுக்கு முன்பு இந்தியாவில் வறுமை தாங்க முடியாமல் “கள்ளத்தோணிகளாக” ஒரு கூட்டம் பருத்தித்துறைக் கடற்கரைக்கு வந்து சேர்ந்தது. வந்திறங்கியதும் பொலிசாருக்குப் பயந்து கால் போன போக்கில் தங்களைப்பாதுகாத்துக்கொள்ள ஓடினர். இவர்களில் ஒருவன் பழனியாண்டி. குருவம்மாவின்தகப்பன். சேர்ந்து வந்த ஐந்தோ ஆறுபேர்களின் உறவும் பருத்தித்துறைக் கடற்கரையோடு மரிக்கின்றது.

இரவு ஒரு மணியிருக்கும்.

பழனியாண்டி பசிமயக்கத்தோடு ஓடியவன் பருத்தித்துறையிலிருந்து இரண்டரை மைல்களுக்கப்பாலுள்ள “கலிகைச் சந்தி”க்கு வந்துவிட்டான்.

யாரைத் தெரியும்?

எங்கு போவது?

தொடர்ந்து நடந்தான்...பசியால் உடல் வலுக்குன்றி-மயங்கி...விழுந்துவிட்டான்.

தான் ஒரு வீட்டு வாசலில் மயங்கிக் கிடந்ததாகவும் நாய்கள் குலைத்து வீட்டுக்காரர் வந்ததாகவும் தனக்குக் கோப்பி பருக்கியதாகவும்...தன்னைக் காப்பாற்றியவர் மலை நாட்டில் பூண்டிலோயாப் பகுதியில் கடமையாற்றுகின்ற சச்சிதானந்தன் என்ற ஆசிரியர் என்பதையும் பின்புபழனியாண்டி விசாரித்துத் தெரிந்துகொண்டான்.

சச்சிதானந்தன் ஆசிரியர் மனுதாபிமானம் நிறைந்தவர். அவர் “காட்டிக் கொடுப்பு” வேலையைச் செய்யவில்லை. ஆதரவற்ற பழனியாண்டியைத் தனது வீட்டில் பாதுகாப்

பாக வைத்திருந்து பூண்டுலோயாவுக்கு வரும்போது கூட்டி வந்து விட்டார்.

தன்னால் முடிந்ததை நன்றியுணர்வோடு செய்துகொள்வான். நேரத்துக்குச் சாப்பாடு- உடுப்பு- மேலதிக செலவுகளுக்கும் சச்சிதானந்தன் ஆசிரியர் மனங்கோணாமல் பணங்கொடுத்துக்கொள்வார்.

சச்சிதானந்தன் ஆசிரியர் பாடசாலைக்குரிய வீட்டில் தான் தங்கியிருந்தார். பாடசாலைக்கு முன்னால் ஒரு சைவக் கோவில். இதையடுத்துச் சிறிது தூரம் தள்ளி ஒரு கிறிஸ்தவ கோவில். தனக்கு லீவுள்ள போதெல்லாம் மத வேறுபாடின்றி இரு கோவில்களிலும் நின்று கொள்வான்.

இவனது அமைதியான நடத்தையும்-கடமையில் இவன் காட்டுகின்ற புனிதமும் இவனுக்கு ஒரு மதிப்பை ஏற்படுத்தியிருந்தது.

தான் பற்றுவைக்க இன்னொரு உயிர் இல்லாத தனிச்சீவனான பழனியாண்டி கடவுள்மீது தான் தன் பற்றை வைத்துக் கொண்டிருப்பதைச் சச்சிதானந்தன் ஆசிரியர் உணர்ந்து கொண்டார். அவனுடைய சமயத்தொண்டிற்கு அவர் என்றும் தடையாக இருப்பதில்லை.

நாளடைவில் பழனியாண்டி சச்சிதானந்தன் ஆசிரியர் வீட்டிலிருந்து விலகி அந்தக் கிறிஸ்தவ ஆலய பாதிரியாரோடு சேர்ந்து கொண்டான். இதற்குச் சச்சிதானந்தன் ஆசிரியரும் சம்மதித்துக் கொண்டார்.

"...என்ன பழனியாண்டி...நீ சமயம் மாறிவிட்டியா?" என்று பலர் கேட்டதுண்டு. அதற்கு-

"என்னங்க சமயம்...நான் தனிச்சு அனாதையாய் வந்தப்போ சச்சிதானந்தன் சேர் ஆதரவு குடுத்தாருங்க. அவர் சைவ சமயம்...அவர் குடும்பஸ்தனுங்க... அவருக்கு நான் பொறுப்புத்தானுங்களே...வேறே வேலையும் ஒண்ணும் நிரந்தரமாய் கிடைக்கதில்லையுங்க... இப்போ பாதிரியார் என்னைக் கூப்பிட்டாருங்க...அவர் தனிச்சுவர் அவரோடை

நிண்ணுக்கிறன்...ஆண்டவன் ஒண்ணுதாங்க...அதை எப்ப, எந்த ரூபத்திலே வணங்கினுத்தான் என்னங்க..." இப்படித்தான் அவன் கூறிக்கொள்வான்.

"உனக்கு எந்தச் சமயத்திலே அதிகம் நம்பிக்கை பழனியாண்டி..." சைவசமயத்தைச் சேர்ந்த இவன் கிறிஸ்தவப் பாதிரியாரோடிருப்பதால் பலர் இப்படிக்கேட்பதுண்டு.

"சமயத்தைப் பற்றி எனக்கு அதிகம் தெரியாதுங்க... தெரியாததொண்ணைப்பற்றி நான் எப்பிட்யுங்க கூறமுடியும்..சமயத்தைப் பத்தி ஒண்ணுமே தெரியாதவங்களும் சமயத்தைப் பத்திப் பேசுறாங்க...சமயத்தைப் பத்தி அதிகம் தெரிஞ்சவங்களும் சமயத்தைப் பத்திப் பேசுறாங்க... இடையிலே உள்ளவங்க எதுவுமே புரியாமல் தத்தளிக்கிறாங்க..... எனக்கென்னங்க—சமயவாதம்...என்னைப் பத்தியே எனக்கு நிர்ணயிக்க முடியலீங்க... சமயத்தைப் பத்தி எப்பிட்யுங்க நிர்ணயிச்சுக்க முடியும்..." இப்படித்தான் கூறிக்கொள்வான்.

நாளடைவில் பாதிரியாரின்சிபாரிசில் பழனியாண்டிக்கு வட்டக்கொடை தோட்டத்திலே வேலை கிடைச்சது. பகல் நேரம் மற்றைய தொழிலாளர்களோடு சேர்ந்து தேயிலைத் தோட்டத்திற்கு வேலைக்குச் சென்றுவிடுவான். மிகுதி நேரங்களில் பாதிரியாரோடு நிற்பான்.

தோட்டத்தில் வேலையாகி முதற்சம்பளம் பெற்றானே அந்த நாட்தான் இவனது திருமண வாழ்வுக்கு வித்திட்ட முதல் நாள்.

அன்று—

தேவாலயத்தில் கறுப்பாயி மாவீடித்துக் கொண்டு நிற்கின்றான். தேவாலயப் பாவீப்புக்குரிய மாவை கறுப்பாயி தான் இடித்துக் கொடுப்பது வழக்கம்.

கறுப்பாயி—குமர்.

பல தொழிலாளர்களோடு தானும் ஒரு தொழிலாளியாக நின்று கையெழுத்திட்டு முதல் முறையாக அவ்வளவு தொகைப் பணத்தைப் பெறுகின்றான் பழனியாண்டி.

நூற்றியிருபது ரூபா!

மனம் நிறைந்து மயிர்கள் குத்திட்டு நிற்கின்றன. அங்கிருந்து புறப்பட்டவன், சேர்ட்டின் கைமடிப்புக்குள் காசை மறைத்துக் கொள்கிறான்.

ஆலயத்துக்கு வருகின்றான்.

கறுப்பாயி மாவிடித்துக் கொண்டு நிற்கிறான். கறுப்பாயியின் தாய் மாவரித்துக் கொண்டிருக்கின்றான். பாதிரியார் நின்றபடி அவர்களுடன் கதைத்துக் கொண்டிருக்கிறார்...

வந்தவன்—

தன் சேர்ட்டைக் கழட்டி கை மடிப்பைக் குலைத்து அதற்குள்ளிருந்த பணத்தை எடுத்து அந்தப் பணத்தை பாதிரியாரின் கைகளுக்குள் திணித்துவிட்டு பாதிரியாரின் ஆசீர்வாதத்துக்காக முழந்தாளிட்டிருந்தானே!

அந்தப் பணிவு...

பாதிரியாரின் கண்கள்- கறுப்பாயி, தாய் இவர்களின் கண்கள்...அத்தனைக் கண்களிலும் கண்ணீர் பனித்துவிட்டது.

“...பழனி..... மழையிலும் குளிரிலும் மலையேறி கொழுந்து பறித்து உழைத்தவன் நீ...உன்னை எப்பவோ ஆண்டவன் ஆசீர்வதித்துவிட்டார்...” இவ்வாறு கூறிய பாதிரியார் தன் வலது கரத்தை மேலுயர்த்தி ஆசீர்வதிக்கின்றார்.

பழனியாண்டியின் கண்களும் பனித்துவிட்டன.

பாதிரியாரால் அங்கு நிற்க முடியவில்லை. அங்கிருந்து செல்கின்றார்.

“என்னையா போறீங்க...”

“பழனி...உன்னை என் மனம் நிறைஞ்சு போச்சு..... இதை ஆண்டவனிடம் சமர்ப்பிக்கப் போறன்...”

“சரிங்க...” அவர் போகின்றார்.

பழனியாண்டி திரும்பி கறுப்பாயியைப் பார்க்கின்றான். அவளது கண்கள் கலங்கியிருக்கின்றன. பழனியாண்டி தன்னைப் பார்ப்பதை அப்போதுதான் அவள் உணருகின்றாள். பிறங்கையால் கண்ணைத் துடைத்தபடி அவள் நிற்கின்றாள்.

அவளும் பார்க்கின்றாள்.

அவளும் பார்க்கின்றாள்.

புதிய இளம் உள்ளங்கள்-இதுவரை எந்த இளமை உணர்வுகளையும் அசைபோடாத இதயங்கள். அவ்விதயங்கள் புதிய உணர்வால் நிறைகின்றன. அதையும் கோடிட்டுக் காட்டுகின்ற "கோணல் மாணல்" பாஷைகள் கூட அவர்களுக்குத் தெரியவில்லை.

பேசாத காதல்!

முகங்கள் நிலைக் கண்ணாடியாகி - உள்ளங்களைப் பிரதிபலிக்கின்றன.

மனக் குமைச்சல்!

இருவரும் பிரிகின்றனர்,

தினசரி அவனைப் பார்க்க வேண்டும் என்ற ஆவல் அவனுக்கும், அவனைப் பார்க்க வேண்டுமென்ற ஆவல் அவளுக்கும்... எப்படியோ சந்திப்பார்கள்... பேசமாட்டார்கள்..... பார்வையால் தங்கள் இதய தாகத்தைத் தீர்த்துக்கொள்கின்றனர்... இதயங்கள் ததும்பி-கண்களில் பிரவாகிக்கின்ற அந்த உணர்வு...!

காதல் தளத்தில் படிந்திருக்கும் சுவடுகளின் வரலாறுகளை ஜீரணித்த பல உள்ளங்கள் இவர்களை அவதானிக்கத் தவறவில்லை... அவைகள் பேசின... தோட்டத்தில் இவர்கள் காதல் விவகாரம் பேசப்பட்டது.

தாங்கள் பேசாமல் மற்றவர்களை பேசவைத்த தோட்டக்காட்டுக் காதல்...!

பாதிரியாரின் செவிப்பறைவரை இச்செய்தி வளர்ந்து நிற்கின்றது. பாதிரியார் ஒரு நாள் நேரடியாகவே பழனியாண்டியிடம் கேட்கின்றார்.

“பழனி...”

“என்னங்கய்யா...”

“நான் உன்னட்டை ஒண்டு கேக்கப் போறன்...”

“கேளுங்கையா...”

“...நீ அந்தக் கறுப்பாயியை விரும்புறதாய்..... தோட்டத்திலை எல்லாரும் பேசிக் கொள்கிறார்கள்...”

“.....” மௌனமே பதிலானது.

“என்ன பழனி...”

“ஐயா...நான் உங்களைக் கடவுளாட்டம் நம்புறனுங்க...நான் உண்மையைச் சொல்லிப்படுறனுங்க... சத்தியமாச் சொல்லுறனுங்க...நான் கறுப்பாயியோடே இதுவரை பேசினதில்லீங்க...ஆனா...ஏதோ என்றை மனசு... கறுப்பாயியைச் சுத்திச் சுத்தி வருகுதுங்க... அதையும் என்னுடைய தவிர்க்க முடியலீங்க. அது ஏனென்னு எனக்கும் புரியலீங்க. ஐயா...என்னை மன்னிச்சிடுங்க...நான் இனிமே அவை நினைக்கமாட்டனுங்க...” பய உணர்வில் அவன் பேசுகின்றான்.

“நீ அவனை விரும்புறாய்...”

“.....” அவன் பாதுரியாரைப் பார்க்கின்றான். பார்வையில் பய உணர்வின் கலப்பு-தளம்பல்.

“.....என்ன பழனி...”

“...அப்பிடித்தாங்க...”

“உன்னுடைய அவனை வெச்சுக் காப்பாற்ற முடியுமா...?”

“.....”

“என்ன பழனி...”

“என்னங்கையா...நான் என்னத்தையுங்க சொல்றது... என்றை வாழ்க்கை...வருமானம்... எல்லாம் உங்களுக்குத் தெரியுந்தானுங்களே...நான் என்னத்தையுங்க வாழ்றன்...” அவனது வாய் கூறுவதைவிட, அவன் முக உணர்வு அதிக

மாகக் கூறுகின்றது. இதைப் பாதிரியார் உணராமலில்லை. பாதிரியார் மௌனமாகவே இருக்கின்றார்.

“.....ஐயா...நான் கஞ்சிதாங்க குடிக்கிறன்... அதிலே பாதியை அவவுக்குக் குடுத்துப்படுவனுங்க...” ஆழம் காண முடியாத காதலாழம்-சுழியடிக்கின்றது!

“...அப்ப நீ அவளைக் கலியாணம் செய்து கொள்...”

“.....அது எப்பிடியுங்க...”

“ஏன்...”

“நடக்குங்களா?... ”

“...ஏன்...”

“நான் அனாதையுங்க...என்னட்டை என்னங்க இருக்கு. கையை விரிச்சா...ரேகைதாங்க...தெரியும். இந்தச் சிறப்பிலை...யாராச்சும் பொண்ணு தருவாங்களா...?”

“யாரும் துணையோடையோ- பொருளோடையோ..... பிறக்கிறதில்லை. பிறந்தாப் பிறகுதான் எல்லாம்...பிறப்பிலை எல்லாரும் ஓண்டுதான்...”

“அது சரிங்க...பிறப்பிலை எல்லாரும் அனாதைதாங்க... ஆன...நான்...இப்பவும் அனாதைதானுங்களே.....ஏதோ சச்சிதானந்தன் சேரு கடவுளாட்டம் என்னைக் காப்பாத்தினுரு...அதுக்கப்புறமா நீங்க...என்னை எப்பிடியிங்க மாப்பிளையாய் ஏத்துக்குவாங்க...” அவன் பேச்சு, அவனது இதயத்திற்கு உரைகல்லாகுகின்றது.

“அதுசரி பழனி.....அனாதைகள், எப்பவும் அனாதைகளாய் இருக்க வேணும் எண்டில்லைத்தானே...”

“அது சரிங்க சாமி...”

“அப்ப நீயும் ஒரு துணையைத் தேடிக் கொள்ளலாந்தானே...”

“...நீங்க சொல்லிப்புட்டிங்க ஐயா. அவங்க சம்மதிக் கணுமே...”

“நான் அவங்களைச் சம்மதிக்க வைக்கிறன்...”

பாதிரியாரை பழனியாண்டி பூரணமாக நம்பினாலும், தன்னைப் பற்றிய தாழ்வான எண்ணம்-அவனைச் சந்தேகப்பட வைக்கின்றது. ஆனால், எப்படியும் இத்திருமணம் நடந்துவிட வேண்டுமென அவன் இதயம் ஆவலாதிப்படுகின்றது. அதை அவனால் கூறவும் முடியவில்லை.

நாசுக்காகக் கூறிவிடலாம்.

அதுவும் முடியவில்லை.

காதல் அனுபவத்தின் 'இரத்தக் குறைவு'... பலவீனம்!

"நீ ஒண்டையும் யோசிக்காதை- நான் எல்லாத்தையும் பேசி முடிக்கிறேன்..."

"சரிங்கையா..."

பாதிரியார் போகின்றார்.

ஆலய வாசலில் நின்ற பழனி-வாசலுக் கூடாக பலிபீடத்தைப் பார்க்கின்றான்.

சிலுவையில் அறையப்பட்ட யேசுவின் சிலை.....தெளிவாகத் தெரிகின்றது.

"...யேசுவே...அனாதை ரட்சகன் எண்ணு உன்னைச் சொல்லுங்க...நான் அனாதை...எனக்கு உறவெண்ணு சொல்லிக்க...உன்னைவிட யாருமில்லை...என்னையும் கறுப்பாயியையும் எப்படியும் சேர்த்து வைச்சுப்படு...உன்னைத்தான் மனையாட்டம் நம்புறன். யேசுவே..."மனம் வேண்டிக் கொள்கின்றது.

சில மாதங்களில்-வட்டக்கொடைத் தோட்டத்தில்-

பாதிரியாரின் தலைமையில் பழனியாண்டி- கறுப்பாயி திருமணம் நடக்கின்றது. அதுவும் சைவ முறைப்படியே நடக்கின்றது. பழனியாண்டிக்கும் வட்டக் கொடைத் தோட்டத்தில் வேலை கிடைக்கிறது.

உலகத்து நாடித்துடிப்புகளின் இயக்கத்தை அறியாத இரு இதயங்கள்-உறவு கொள்ள ஏங்கிய அவர்கள் உணர்வுகளுக்கு அனுமதி...!

இந்த உலகத்தை வென்றுவிட்ட உணர்வு!

உயிர்கள் கலந்தன...

முதல் வருடம் முனியம்மா பிறந்தாள். மூன்றாம் வருடம் குருவம்மா பிறந்தாள்.

காலத்தின் சுழற்சி இம்மியும் தவறவில்லை. குருவம்மாவுக்கு மூன்று வயது நடந்து கொண்டிருந்தது.

அப்போதுதான் பல உயிர்களை ஏப்பமிட்ட அந்தக் கோர நிகழ்ச்சி நடந்தது!

இனக்கலவரம்—!

அப்போது இருந்த துரை-ஒரு தமிழன்- இப்போது இருக்கின்ற ஜனகன் துரையின் தகப்பன் திலீபன் துரை அப்போதிருந்தான். இவர்கள் வடபகுதியைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்டவர்கள்.

தோட்டத்தின் அயலில் இருந்த சிங்களச் சமூகத்தவர்களுக்குத் திலீபன் துரைமீது ஏதோ வெறுப்புணர்விருந்தது. இனக்கலவரத்தைப் பயன்படுத்தி திலீபன் துரையைக் கொலைசெய்ய எண்ணினர்.

இப்போதிருக்கின்ற ஜனகன் துரை-அப்போது சிறுவன். அன்று—

திலீபன் துரை ஜீப்பில் வந்து கொண்டிருக்கும் போது சிங்கள சமூகத்தவர் வழிமறித்துத் தாக்கினர். துரை இத்தாக்குதலை எதிர்பார்க்கவில்லை.

துரை இறந்து போயிருக்கலாம்.

எப்படியோ அந்த இடத்துக்கு பழனியாண்டியும்வந்து விட்டான். அவனோடு கூட சிறுமிகளாக முனியம்மாவும், குருவம்மாவும் நின்றனர்.

திலீபன் துரை-தமிழன்!

தாக்குபவர்கள்-சிங்களவர்கள்!

பழனியாண்டி-இந்தியத் தமிழன்!

மனிதாபிமானமற்ற செயலில், மனிதாபிமானத்துக் காக பழனியாண்டி நின்றான். திலீபன் துரையைப் பாது காக்கப் போராடினான்.

பலத்த மோதல்—

முடிவில் எப்படியோ பலத்த காயங்களுடன் திலீபன் துரை தப்பிவிட-பழனியாண்டிமட்டும் தாக்குதலுக்குள்ளானான்.

முனியம்மாவும்குருவம்மாவும்கு விபரம் புரியாமல்கதறினார்.

பழனியாண்டி கொல்லப்பட்டான்.

வழக்கு, விசாரணைகள்...“மிகக் கவனமாக” நடந்தன. பழனியாண்டியின் பிணை ஊர்வலத்தை இதுவரை அந்தத் தோட்டம் சுண்டிராத- காணமுடியாதவகையில் திலீபன் துரை நடாத்தி வைத்தான்.

வெட்டப்பட்ட விரலுக்கு வைரமோதிரம் போடுவது போல், இறந்துபோன அவனுக்கு “ராசமரியாதை”யளிக்கப்பட்டது.

ஆனால், குருவிச்சைபோல் அவளை ஒட்டியிருந்த மூன்று சீவன்களின் நிலை...? “துரையின் உயிரைக் காத்தவனின் குடும்பத்தினர்” என்ற பட்டயத்தைவிட வேறொன்றும் கிடைக்கவில்லை.

ஒட்டுறவற்ற உறவோடு- அனாதையான கறுப்பாயி-புனிதமான அனாதையான பழனியாண்டியை உயிராய்காதலித்து மணம் முடித்து...சிலகாலம்“பெருவாழ்வு”வாழ்ந்து இரு பெண் குழந்தைகளுக்குத் தாயாகி.....சுமைதாங்கியாகி திரும்பவும் அனாதையாக நின்றார்.

“கோழியும் குஞ்சும்”என்பார்களே... அதுதான் கறுப்பாயியும் பிள்ளைகளும்...தினசரி குடிக்கின்ற கஞ்சி...அதுக்கே பஞ்சம்!

கடன் வாங்கிச் சீவிக்கக் கூடிய இடமா?... எந்த லயக் கதவைத் திறந்தாலும்-பசியால் விடப்படுகின்ற கொட

டாவி நெடில் தான்.....! அந்தக் கொட்டாவி நெடில் இல்லை யென்றால்..... உள்ளிருப்பவர்கள் பசியால் மயங்கிப் போயிருப்பார்கள்...வயிற்றுத்தோல் முண்ணை எலும்போடு 'வைச்சிர' ஓட்டு, ஓட்டியிருக்கும்.

வறுமைக்கு இலக்கணம் வகுத்து வாழ்பவர்கள்! இந்தப் பட்டியலில் கறுப்பாயியும் பிள்ளைகளும் இறுதியாக நின்று கொண்டிருந்தனர்.

தினசரி கறுப்பாயியின் கையசைந்தால் தான் அடுப்பில் புகைவரும். இந்த நிலையில் கறுப்பாயி எப்படியோ முனியம்மாவையும், குருவம்மாவையும் வளர்த்துவிட்டாள். அவர்களும் வளர்ந்து-பருவமடைந்துவிட்டனர்.

இப்போது கறுப்பாயியிக்கு கன்னிச்சுமை!

தட்டிக் கழிக்க முடியுமா?...சர்வசாதாரணமாக இறக்கி விட முடியுமா?...

ஏதோ...பழைய உறவுகளை மலையாக்கி- முனியம்மாவுக்கு காளிமுத்துவைப் பேசி முடிவாக்கிவிட்டாள்... அதன் முடிவு...?

முனியம்மா அரைகுறைத் தாயாகி தற்கொலை செய்து கொண்டாள்....

அதே ஏக்கத்தில் தாய்-கறுப்பாயி இறந்து போனாள்...

இவர்களுக்காக நீதிகேட்ட காளிமுத்து இறுதியாக இருந்த ஒரே ஒரு உறவு- அந்த உறவையும் சில நிமிடங்களுக்கு முன் இந்தப் புகையிரத நிலையத்தில் நிரந்தரமாகப் பிரிந்துவிட்டாள்....

காளிமுத்துவைப் பிரிந்து- குருவம்மா புகையிரத நிலையத்திலிருந்து தனது லயத்தை நோக்கி நடந்து கொண்டிருக்கின்றாள்.

நடை-ஆமை வேகம்.

10

புகையிரத நிலையத்திலிருந்து லயத்திற்கு வந்த குருவம்மா படுத்தவள்தான், இரண்டு நாட்களாக எழுந்திருக்கவில்லை.

அவளது கன்னிமையெல்லாம் வடிந்து— கன்னிமைக்குள் ஒரு முதுமை பிரதிபலித்துக் கொண்டிருந்தது. அவளால் எழுந்திருக்க முடியவில்லை. பக்கத்து லயக்காரர்களின் உதவியால்—குருவம்மா ஆஸ்பத்திரியில் சேர்க்கப் பட்டாள்.

இவளும் இறந்து விட்டால் தன்னைப் பற்றிய அபிப்பிராயம் விஸ்வரூபம் எடுக்கலாம் என்றெண்ணிய துரை—மறைமுகமாகவும், குருவம்மாவுக்குத் தெரியக்கூடிய வகையிலும் பல உதவிகளைச் செய்தான்.

டாக்டரின் விசேஷ கவனிப்பு—

இரத்தம்—குளுக்கோஸ்.....

சத்து நிறைந்த சாப்பாடுகள்.....

நசிக்கப்பட்ட தகரப் பேணி—தட்டி நிமிர்த்திய பின்பள்ளம் பிட்டிகளுடன் ஒரு புதிய உருவம் பெறுவது போல்—எலும்போடு ஒட்டிய தோல்கள் விடுபட்டு—குருவம்மா ஓரளவு தெம்பு பெற்றிருந்தாள்.

அவள் வெளியே இருந்தால் கவலையில் பெலவீனமாகிவிடுவாள்—காண்பவர்களின் இதயங்களைக் குத்திப்பழைய சம்பவங்களைக் கிளறுகின்ற முள்ளாகி விடுவாள் என்பதை ஊகித்துக் கொண்ட துரை—மற்றவர்களின் பார்வையிலிருந்து இவளை விலக்கி வைப்பதற்காக தனது பங்களாவில் அவளுக்கு வேலை கொடுக்கின்றான்.

குருவம்மாவும் அதை ஏற்றுக் கொண்டுவிட்டாள்.

ஆஸ்பத்திரியால் லயத்திற்கு வந்த குருவம்மா

சில தினங்களில் பங்களாவுக்கு போய்விட்டாள். பங்களாவில்—

தினசரி பூச்சாடிகள் பூவை மாற்றி வைத்து அலங்கரிப்பது, மீன் தொட்டிகளுக்கு நீர் விடுவது, அழகுக்காக வளர்க்கப்படும் குருவிகளுக்கு உணவிடுவது, பூந்தோட்டத்துக்கு தண்ணீர் விடுவது, கூட்டுவது இவ்வளவுதான்.

சமையல்காரியோடு தங்குவதற்கும் ஏற்பாடு செய்யப்பட்டிருந்தது. சில வேளை தங்குவாள்—லயத்திலும் தங்கிக் கொள்வாள்.

நேரத்துக்கு சாப்பாடு—

கை நிறையச் சம்பளம்.

குருவம்மா துரை வீட்டுக்கு வந்ததும், துரையோடு இவ்வளவு ஐக்கியமாக இருப்பதும் தோட்டத்தில் பலருக்கு ஆச்சரியத்தையும், சிலருக்கு ஆத்திரத்தையும் ஏற்படுத்தியிருந்தது.

இதில் முதன்மையானவன் சேகுவன். இவளின் குடும்பத்துக்காக துரையோடு பகைத்துக் கொண்டு இன்னமும் இதே தோட்டத்தில் வாழ்ந்துகொண்டிருப்பவர்களில் முக்கியமானவன்.

இதையும் குருவம்மா அறியாமலில்லை. இவர்களை யெல்லாம் காணும் போது- அவள் பேசிக் கொள்ள நினைப்பாள். ஆனால் அவர்கள் பேசுவதில்லை.

“தொரை நல்லவனுங்க..... முனியம்மா வலியப் போய்- பெரிய இடத்து உற வெண்ணு நடந்து கொண்டா.....அதுக்கு தொரை என்ன செய்வான்..... கட்டுப்பாடா இருக்க வேண்டியவ..... கட்டுப்பாடில்லாம வீடு தேடிச் சென்றா..... யாரு விடுவா..... தொரை நல்லவண்டா...” இப்படி குருவம்மாவின் காதில் விழ வேண்டுமென்பதற்காக சிலர் பேசிக் கொண்டதும் உண்டு.

மலைக்கல்லில் மழைத்துளி விழுந்து சிதறுவது போல்- இவைகள் மரத்துப் போன குருவம்மாவின் இதயத்தில் விழுந்து சிதறும். அது அவளுக்கு எந்த வேதனையையும் கொடுப்பதில்லை. 'தெரியாமல் கதைக்கிறார்களே' என்ற ஒரு எண்ணம் மட்டும் அந்த நேரங்களில் தோன்றி மறையும்.

அன்று குருவம்மா பங்களாவிலிருந்து வந்து கொண்டிருந்தாள். லயத்து வாசலில் சேகுவன் காத்திருந்தான். சேகுவன் தனக்காகத்தான் காத்திருக்கிறான் என்பதையும்- என்ன கதைக்கப் போகிறான் என்பதையும் குருவம்மா நிதானித்துக் கொண்டாள்.

“குருவம்மா.....”

“என்னண்ணா”.....

“பங்களாவில் இருந்து வாறியா.....”

“ஆமண்ணா.....”

“இது உனக்கு நல்லாயிருக்கா.....”

“எதுங்க.....”

“நீ இப்பிடிப் பங்களாவிலே வேலைக்குப் போறது...”

“ஏதோவொரு வேலை வேணுந்தானுங்களே.....”

“தண்ணியில்லை யெங்கிறதுக்காக சாக்கடையைக் குடிச்சிக்கலாமா.....”

“என்னண்ணா சொல்றீங்க.....”

“என்ன குருவம்மா நீ புதிசாக்க கதைச்சுக்கிரா. முனியம்மாவுக்காக நாம தொரையைப் பகைச்சுக்கிட்டம். நீயுந்தான் எங்களோடை நிண்ணுக்கிட்டா... இப்ப நீயும் தொரையும் உறவாயிட்டீங்க... நம்ம நிலை என்ன... நம்மோடை நிண்ணவங்க என்ன நினைப்பாங்க... நீ செஞ்சிக்கிறது நியாயமில்லைக் குருவம்மா..... உன்னோடை பேசுக்கவே நான் பிரியப்படயில்லை..... ஆனா, உன்னை நான் தொரையோடை பகைச்சுக்கிட்டவன்...அந்த வேதனையிலைதான் பேசிக்கிறன்.....”

“நீங்கல்லாம் என்றை அக்காளுக்காக நீதிகேட்டங்க... சரியா முயற்சிபண்ணினீங்க...ஆனா, சுப்பிரமணியஞ்சேரும் காளிமுத்துமாமாவும் போனதக்கப்புறமா எல்லாருமே சோர்ந்து போயிட்டங்க. இனிமே தொரைக்கெதிரா இந்தத் தோட்டத்திலே எதுவுமே நடக்காதண்ணா.....”

“அப்பிடயின்னா..... நாமெல்லாம் பலமில்லாதவங்களா”

“அப்பிடயில்லீங்க..... இப்ப என்னா உள்ளக் கொதியை அடக்கிக்க இந்தத் தோட்டத்திலே எதுவுமே நடக்கா தெண்ணுதான் சொல்றனுங்க.....”

“இப்ப பங்களாவிலே உன்றை உள்ளக் கொதுப்பு அடங்கிடிச்சா.....”

“இப்ப அடங்கிக் காட்டியும் அடக்கிக்க வழியிருக்கிங்க.....”

“எப்படி.....”

“எப்படியின்னு இப்ப புரிஞ்சிக்கமாட்டங்க..... போகப் போகத் தெரிஞ்சுக்குவீங்க.....”

“குருவம்மா நான் என்னத்தைச் சொல்லிக்கிறேன் எண்ணு புரிஞ்சிக்கிறியா.....”

“என்னண்ணா.....”

“முனியம்மா இருந்து தொரையைத் தேடிப் போய் புடிச்சிக்கிட்டு..... புள்ளை வயித்தோடை தூக்குப் போட்டுக் கிட்டா..... இப்ப குருவம்மா போளு..... அவ எப்ப புள்ளை வயித்தோடை தூக்குப் போட்டுக்கிவாவோ..... இந்தப் பொண்ணுங்க சேட்டையனைப் புரிஞ்சிக்காமை நாம வீணத் தொரையோடை பகைச்சுக்கிட்டம் எண்ணு தானே பேசிக்கிறாங்க.....”

“அவங்கபோகட்டும்..... அண்ணாச்சி.. நீங்க என்னைப் பத்தி என்ன எண்ணிறீங்க.....” அவள் நேரடியாக அபிப்பிராயத்தைக் கேட்கின்றாள்.

“என்ன குருவம்மா ... நீ என்னைச் சோதிச்சுக்கிறியா... நானும் அவங்களோடை பாதிக்கப்பட்டவன் தானே.....”

எனக்கு மட்டும் அந்தக் கொதிப்பு இல்லாமல் போயிடுமா....." வார்த்தைகள் வறுபட்டு வருகின்றன.

"அண்ணாச்சி..... இதிலே யாருக்கிடையும் தவறில்லீங்க... அவங்க அப்படித்தான் பேசிக்குவாங்க... உங்களுக்குக்கூட என்றை நிலையை விளக்க முடியலீங்க... நான் ஏன் இப்படி நடந்திக்கிறேன் எண்டதை..... சொல்லிப்புடலாமுங்க... ஆனா, அதை இப்ப நான் சொல்லவிரும்பலீங்க... எப்பவோ ஒருநாளைக்கு நான் ஏன் இப்படி நடந்திக்கிட்டேன் எண்டது தோட்டத்தாளுக்கும் புரியுமுங்க..."

"அப்படி என்ன இரகசியத்தை வைச்சிக்கிறாய்... அப்பிடியின்னா... எங்கள்னை நம்பிக்கையில்லையென்னு தானே அர்த்தம்....."

"அப்படியில்லீங்க..... நான் நினைக்கிறதை நான் செஞ்சிக்கிட்டாத்தாங்க..... எனக்கு நிம்மதி....."

"ஏதோ குருவம்மா..... நீ என்னத்தை நினைச்சுக்குறாய் என்று எனக்குப் புரியல..... ஆனா... நீ தோட்டத்தாளுங்களைப் பகைச்சுக்கிட்டு தொரையோடை உறவாடுறதை நானும் விரும்பல..... இனிமே என்ன நடந்தாலும் யாரும் உங்கிட்டே இரக்கப்பட்டுக்கிடமாட்டாங்க..... நீ தனிச்சவளாய்த்தான் நிக்க வேண்டியிருக்கும்..... அவங்களை பகைச்சுக்கிட்டு நான் கூட உனக்கு உதவி பண்ணிக்க முடியாம இருக்கு..... ஏதோ யோசிச்சு நடந்துக்கோ..... தொரை நல்லவனில்லை..... தொரை தன் எதிரிங்க யார் எண்டதைத் தெரிஞ்சிக்கிட்டும் மௌனமாக இருந்திக்கிறான்..... புலி பதுங்கிக்கிறது பாயுறத்துக்காகத்தான்..... தொரை புலி... அவன் பதுங்கிக்கிறதைப் பார்த்தா..... அவன் எதையோ மனசிலே வைச்சிக்கிறது தெளிவாய்த் தோனுது....."

"அண்ணாச்சி..... தொரை புலிங்கிறது எனக்குத் தெரியும்..... சிங்கத்தை ஏமாத்திக் கொன்ற முயலினர்கதையைச் சின்ன வகுப்பில் நான் படிச்சிருக்கிறனுங்க..."

“அது மாதிரி.....” சேகுவன் தன் இமைகளை வளைத்து கேள்விக் குறியாகப் பார்க்கின்றான்.

“தொரை ப்லியின்னா..... என்னை முயலின்னு வைச்சுக்குங்களன்.....”

“நீ என்னா பேசிக்கிடு.....”

“நான் என்னத்தைப் பேசிக்கிறன்..... ஏன் பேசிக்கிறனின்னது..... எனக்குத் தானண்ணா புரியும்..... அது எப்பவோ ஒரு நாளைக்கு உங்களுக்குப் புரிஞ்சுக்கும்...” தூண்டிலில் மீன் கடிக்கின்ற அருட்டல் மிதப்பில் தெரிவது போல- அவளது பேச்சின் உள்ளார்த்தமாக ஏதோவொரு நோக்கமிருப்பதை- சேகுவன் புரிந்து கொள்கிறான். அந்த நோக்கம் என்னவாக இருக்குமென்பதை அவனால் விடுவித்துக் கொள்ள முடியவில்லை. பிரச்சினையை விடுவித்துக் கொள்ள முடியாத நிலையில், குருவம் மாமீது அவனுக்கு ஒரு தவறான எண்ணமே தோன்றுகின்றது.

“ஏதோ குருவம்மா..... நீ எங்களை மனுசனா மதிச்சிக்கல்லே..... எது வந்தாலும் நீயே அனுபவிச்சிக்க... நீ முனியம்மா மாதிரி மரத்திலை தொங்கினா..... உன்னைப் பார்த்துக்கூட ஒருத்தரும் வர மாட்டாங்க...”

“.....”

“நான் போறன்.....” சேகுவன் கோபத்தோடு அங்கிருந்து செல்கின்றான். குருவம்மாள் அவன் செல்கின்ற திக்கையே பார்த்தபடி நிற்கின்றாள்.

தான் குடும்பத்திலும், சமூகத்திலும் தனிமையாகி விட்டதை நன்குணர்ந்து கொண்டு விட்டாள்.

சேகுவன் தனது பார்வையில் மறைய- பாலை வனத்து நிலவான அவள் பார்வை- எதேச்சையாக அந்த மரத்தோடு- முனியம்மா தூக்கு போட்டுக்கிட்டாளே- அந்த மரத்தோடு ஒட்டுகின்றது.

மரத்துப் போன அவள் இதயத்தில் சிறு கனிவு—
கண்கள் கலங்குகின்றன—

முனியம்மா மரத்தில் தொங்கி அவதிப் படுவதை
மானசீகமாக அவள் காண்கின்றாள்.

அந்தக் காட்சி மனப் பாளத்துள் அமிழ— சிந்தனைக்
குமிழ்கள் மனப்பாளத்திலிருந்து புறப்பட்டு— மனத்
தளத்தில் வெடித்துச் சிதறுகின்றன.

அவளது மனம் புலம்புகின்றது.

அக்கா..... புள்ளையை ஏந்த வேண்டிய கையாலை
தானே உன்ரை கழுத்துக்குக் கயித்தைபோட்டுக்கிட்டா...
நீ எவ்வளவு துடிச்சுக்கிட்டிருப்பா..... நீ எந்தச் சுகத்
தையும் அனுபவிச்சுக்காமப் போட்டியே அக்கா.....
இதுக்கெல்லாம் காரணம் தோரை..... அவன் இன்னும்
சிவிச்சுக்கிட்டுத்தான் இருக்கானக்கா..... ஆனா, அவன்ரை
பிணத்தைப் பாத்ததுக்கப்புறந்தான் நான் பிணமாவ
னக்கா.....

பெண்ணைப் பிறக்குறது குத்தம்..... அதிலையும்
ஏழைங்களாய் பிறந்திடிச்சா..... கவலைதான்.....

அக்கா..... உன்னை அந்தத் தோரை..... மரங்கொத்திக்
குருவியாட்டம்..... கொத்திப்புட்டானக்கா..... தோட்டத்
தாளுங்களும் என்னை ஒதுக்கிப்புட்டாங்கக்கா.....

அவளது மனம் புலம்பிக் கொள்ள, உணர்வு
மேலீட்டால், அவளது பற்கள் ஒன்றோடொன்று மோதிக்
கொள்கின்றன.

முனியம்மா தூங்கிய மரத்தில் நங்கூரம் பாய்ச்சி
நின்ற அவளின் பார்வை— அதிலிருந்து விடுபட
லயத்தைத் திறந்து, பல கீலமாகப் போயிருந்த பாயை
விரித்துப் படுக்கின்றாள்.

சிறிது நேரம் கோழியுறக்கம்.

இரவு ஏழு மணியிருக்கும்.

படுக்கையை விட்டெழுந்து, லயத்தைச் சாத்தி
விட்டு அங்கிருந்து பங்களாவை நோக்கி நடக்கின்றாள்—
பங்களாவுக்கு இப்போது போகவேண்டிய அவசியமில்லை.
இருந்தாலும் போகின்றாள்.

புண்பட்ட மனங்களுக்கு ஏகாந்தம் ஒரு தாலாட்டு!

அவள் அதை நாடித்தான் செல்கின்றாள்.

தில்லையம்பலத்தின் கடை—தில்லையம்பலம் கடை வாசலில் நிற்கின்றான். ஒருவருமே இல்லை.

“எங்கை தங்கச்சி..... பங்களாவுக்குப் போரூப் போல இருக்கு.....”

“ஆமாங்க.....”

“தங்கச்சி நான் சொல்றன் என்னு வருத்தப் பட்டுக்காதை..... நீ ஏன் அங்கையே ஒட்டிக்கிட்டிருக்க... தோட்ட வேலையைப் பாத்துக்கிட்டு லயத்திலே இருந்துக்கயன்... உன்னைப்பத்தியெல்லாம் எவ்வளவு கேவலமாய் பேசிக்கிறாங்க தெரியுமா..... தங்கச்சி..... பெத்தவங்களோட இருந்திக்குற பொண்ணுங்களே நல்ல பெயரை எடுத்துக்குறதில்ல... நீ தனிச்சவ... நல்ல பெயரை எடுத்துக்க வேணுமா..... நீ வாழவேணுமா...” தில்லையம்பலம் புனிதமர்ன மனத்துடன் எவ்வளவோ அர்த்தபுஷ்டியாகக் கூறுகின்றான்— குருவம்மா சர்வசாதாரணமாக அவனைப் பார்க்கின்றாள்.

உதடுகள் வெடிக்காமல் ஒரு ஊமைச் சிரிப்பு!

அதைத் தொடர்ந்து ஒரு நெட்டுயிர்ப்பு!

அவள் நடக்கின்றாள்— பங்களாவை நோக்கித்தான் நடக்கின்றாள்.

தில்லையம்பலம் புரியாதவனாக நிற்கின்றான்.

சீமாட்டி போரூ..... முனியம்மா தூக்குப் போட்டுக்கிட்டு..... எங்கனையும் துரையையும் பகைப்புடிச்சா..... இவ எப்ப தூக்குப் போட்டுக்கிட்டு எங்கனையும் துரையையும் பகைப்புடிச்சிக்க வைக்கிறாவோ..... பங்களாச் சுகத்தை கண்டவ..... இந்த லயத்துக்குள்ளே இருந்துக்க முடியுமா... குருவம்மா வருவதைக் கண்ட ஒரு வாலிபர் கூட்டத்திலிருந்து இப்பேச்சு வருகின்றது.

குருவம்மாவின் இதயம்— எருமைத் தோல்— செவிப்பறையைத் தாக்குகின்ற வார்த்தைகள்— உணர்வு நரம்பு

களால் சென்று, இதயத்தின் மேற்பரப்பில் மரிக்கின்றன...
உள்ளூணர்வுகள் மரத்துவிட்டன!

பங்களாவுக்கு வந்த அவள், சமையல்காரியின்
அறையை நோக்கிவருகின்றாள்— பங்களாவின் பின்புறத்தி-
லுள்ள கோழிக் கூட்டைச் சுற்றி துரையும் பங்களா வேலை-
யாட்களும் நிற்கின்றனர்...

அவளும் அங்கு செல்கின்றாள்...

கோழிக் கூட்டுக்குள் ஒரு நாகபாம்பு கோழிகளைக்
கொத்துகின்றது; ஒருவன் தடியோடு ஓடிவருகின்றான்.
துரை அவனைத் தடை செய்துவிட்டு, கோழிகள் பாம்பைக்
கொத்துவதையும்— பாம்பு கோழிகளைக் கொத்துவதையும்
பார்த்துக் கொண்டு நிற்கின்றார்...

இரண்டு கோழிகள் மரணத்தறுவாயில் துடிக்கின்றன.

“ஐயா... கோழிங்க பாவம்... பாம்பை அடிச்சுப்-
புடுவம்.....” அந்த வேலையாள் கூறுகின்றாள்.

“இல்லடா... கோழி செத்தால் காசு குடுத்து வாங்க-
லாம்; ஆனால், இப்படியொரு காட்சியைக் காணலாது...
கொஞ்ச நேரம் பாப்பம்.....”

“இந்தக் கொடுமையை என்னங்கையா பாத்துக்கிறது.
கோழிங்க பாவம்.....”

“பாம்பு எவ்வளவு துணிவா கொத்துது பாத்தியா...”
அந்த வேலையாள் கூறியதன் விளக்கத்தைத் துரை கேட்டுக்
கொள்ளாமல், தான் ரசனையை வெளிப்படுத்திக் கொள்-
கிறான்.

“பாம்புக்கு கொத்திப் பழக்கமுங்க. விஷமுங்க... ஒருக்கா
கொத்திடிச்சாலும் போதுமுங்க..... கோழிங்க..... என்ன
பண்ணுமுங்க.....”

குருவம்மா கோழிகளையும், பாம்பையும்..... துரையை
யும் மாறி மாறிப் பார்க்கிறாள்.

பங்களா, முனியம்மா,..... துரை.....?

அவள் மனவேகம் ஒரு தரிப்பில் நின்று— பின்னோக்கி
விரைகின்றது.....

“டேய்..... கமரூவைக் கொண்டரச் சொல்லு.....”
துரை கூறுகின்றான்: வேலைக்காரன் பங்களாவுக்குச் சென்று
கமரூவை எடுத்துவருகின்றான்.

பல கோணங்களில் நின்று அவன் படம் பிடித்துக்
கொள்கிறான்.

“டேய் எனி பாம்பை அடி.....”

“பாம்பு கோப்பப்பட்டிருக்குதுங்க..... நம்பனையும் கடிச்
சுப் போடுமுங்க.....”

“பங்களாவிலே போய் துவக்கை எடுத்திட்டுவா.....”

“பெரிய துவக்குங்களா..... சின்னக் கைத் துவக்
குங்களா.....”

“கைத்துவக்கு.....”

சிறிய கைத்துவக்கு கொண்டுவரப்படுகின்றது... பகல்
போல் ஒளிபரப்பும் அந்த மின்சார வெளிச்சத்தில் குறி
தவறாமல் பாம்பைச் சுடுகின்றான் துரை.

பாம்பின் விரித்தபடம் சிதறுகின்றது—

இரண்டு கோழிகளும் இறந்துவிட்டன— மிகுதிக்
கோழிகள் வெருண்டு— நிற்கின்றன—

பாம்பு இறந்து கிடக்கின்றது.

வேலையாள் தன் கையிலிருந்த தடியால் கூட்டுக்குள்
இறந்து கிடந்த பாம்பை வெளியில் எடுக்கின்றான்—
கோழிகளையும் எடுக்கின்றான்.

கோழிகளின் உயிரைக் குடிச்சது பாம்பு.....

பாம்பின் உயிரைக் குடிச்சது..... துப்பாக்கிக்குண்டு
கள்.....?

காட்சியைப் பார்த்தமனத் திருப்தியோடு துரை செல்
கின்றான்..... நடந்த காட்சி அங்கு நின்ற வேலைக்காரர்கள்
மனதிலும்— குருவம்மாவின மனத்திலும் பெருந்தாக்க
கத்தை ஏற்படுத்திக் கொண்டிருக்கின்றது.....

அதே காட்சியின் பிரதி துரையின் கமரூவுக்குள்ளும்
கிடக்கின்றது— எந்தத் தாக்க முயின்றி.....?

“டேய் தொரை போட்டாரடா..... உந்தப்பாம்பை
அடியடா.....” மனவேசத்தின் பிரதிபலிப்பு!

“செத்த பாம்படா.....”

“அதுக்கென்ன..... ஆத்திரம் தீரணுமே...”

அவன் ஓங்கி ஓங்கி பாம்பை அடிக்கின்றான்.

அங்கு நின்றவர்களில் மனங்களில் பெருஞ் சாந்தி.

11

கோழிக் கூட்டுச் சம்பவத்தை மனதில் தாங்கிய

குருவம்மா- அன்றிரவு சமையல் காரியுடன் தங்கினாள்.

அந்த இரவும், மற்றநாள் பகலும் ஒன்றையொன்று துரத்தி- கரைகின்றன.

இரவு ஏழுமணிக்கு மேல்-

பங்களாவிவிருந்து குருவம்மா லயத்தை தோக்கி வந்து கொண்டிருந்தாள். தோட்ட வைத்திய சாலையை வணவால் திரும்பி...சிறிது நேராக நடந்து, சைவக் கோவில் வளைவை நெருங்கிய போது...

மின்சார வெளிச்சமற்ற இருள்-பனிப்புக்கார்...ஆளையாள் இனங்கண்டு கொள்ளமுடியாது...

இளந்தெரியாத சிலர்...

அவளது சட்டைகளையும் கிழித்து- அவளது கூந்தலையும் பிடரி எல்லையோடு வெட்டிவிட்டனர்...

“டேய் இவளைக் கொண்ணு போட்டால் என்னடா...”

“இல்லடா... இவளைத் தொரை பாக்கணுமடா...”

“தோட்டத்தாளுங்களெல்லாம் பாக்கணுமடா...”

“அவளை விட்டா...”

“தொரை வீட்டுச் சுகம் உனக்குப் பெரிசாப் போச்சு என்னடி... போ...போய்த் தொரைக்கிட்டைச் சொல்லு... அவன்தான் பாக்கணும்...”

இப்படிப் பேசிக் கொண்டனர்.

எல்லோரும் போய்விட்டனர். பேச்சுக்குரல்களிலி

ருந்து வந்தவர்களைக் குருவம்மா இனங்கண்டு கொண்டாள்.

பாவாடையும், சட்டையும் கிழிந்து- அரை நிர்வாண மாய்...தலைமுடியும் வெட்டப்பட்டு அசிங்கமாய்...

அந்த வளைவிலேயே குருவம்மா அனாதரவாக நின்றாள்.

வேதனை உள்ளாக்குள்ளேயே குமைய- மார்பு விம்மித் தணிகின்றது.

முடிந்தவரை உடலின் சில பகுதிகளை மறைத்துக் கொண்டு லயத்தை நோக்கி நடக்கின்றாள்.

பார்ப்பவர் பார்க்கட்டும், பேசுவோர் பேசட்டும்... என்ற வழமையான மனோநிலைதான்.

சினிமாப்பட விளம்பரக் கார்... மிகப் பெருமளவிலான வர்ணப் படங்களுடன் வீதியால் போகின்ற நிலை.

குருவம்மா வைக் கண்டவர்கள் நிலையை விளங்கிக் கொண்டுவிடுகின்றனர்.

இரவோடிரவாக குருவம்மா பற்றிய செய்தி வளர்கின்றது. பக்கத்து லயக்காரர் குருவம்மாவின் லயத்தை நிறைத்து நீங்குகின்றனர். குருவம்மா அந்த கந்தல்பாயில், இறந்துபோன அவள் அக்காள்- முனியம்மாவின் பாவாடையையும் சட்டையையும் போட்டுக் கொண்டு- சுவரோடு சாய்ந்திருக்கின்றாள்.

“எப்ப குருவம்மா என்ன நடந்திச்சு..”

“எங்கை குருவம்மா நடந்திச்சு...”

“யாரு செய்தாங்க...”

“பொலிகலை சொல்லிப்புடு...”

“ஒரு குமர் பொண்ணை இப்படிச் செய்துக்கலாமா... தொரைக்கிட்டைச் சொல்லிப்புடு...”

“யாரு செய்தாங்க...”

“யாரு செய்தாங்க...”

குருவம்மா எதுவுமே பேசவில்லை.

விடிகிறது- இரவு அதிக நேரம் விழித்திருந்தவள்- இன்னமும் எழும்பவில்லை.

ஆனால், குருவம்மாவின் செய்தி- காட்டுத்தீயின் பரவலைத் தோற்கடித்து-பரவி நிற்கின்றது.

துரையின் காதுவரை எட்டிவிட்டது செய்தி. துரையின் நா புரளுகின்றது...

பத்துமணியளவில் குருவம்மாவின் லயத்திற்குப் பொலிசார் வருகின்றனர்--விசாரணை...

“எங்கை நடந்தது...”

“சைவக் கோவில் வளைவீலையுங்க...”

“எத்தினை மணி...”

“ஏழுமணிக்கு மேலையுங்க...”

“யார் செய்தவங்க...”

“தெரியாதுங்க...”

“உனக்குத் தெரியாமல் போகாது...”

“எனக்குத் தெரியாதுங்க...”

“நீ பொய் சொல்லாய்...”

“எனக்குத் தெரியாதுங்க...” அவள் தனக்குத் தெரிந்த உண்மையை முழுதாக மறைக்கின்றாள்.

“உனக்கு ஆர் மேலையாவது சந்தேகமா...”

“இல்லீங்க...”

பொலிசாரால் எதுவும் செய்ய முடியவில்லை. குருவம்மா யாரையுமே சொல்லவில்லை.

சில தினங்களாக குருவம்மா பங்களாவுக்குச் செல்லவில்லை. லயத்துக்குள்ளேயே படுத்துக் கொண்டாள். பங்களாவிலிருந்து வேலைக்காரி சாப்பாடு கொண்டு வருவாள்.

இதுவரை சேகுவனோ, அவனது நண்பர்களோ அவளை வந்து பார்க்கவில்லை.

“இருளில் தனியே வந்த கன்னியின் கூந்தல் வெட்டப்பட்டது”.. இத்தலைப்புடன் குருவம்மாவின் விஷயம் பத்திரிகைகளில் பிரசுரமாகியிருந்தது. இந்தச் செய்தியின் விபரத்தைப் பார்த்த சுப்பிரமணியம் மாஸ்ரர், மன்றாலிலிருந்து, வட்டக்கொடைத் தோட்டத்திற்கு வந்திருந்தார்.

வட்டக்கொடைப் புகையிரத நிலையத்தில் சுப்பிரமணிய மாஸ்ரரைச் சந்தித்துப் பேசிய சேகுவன், குருவம்

மாவின் லயத்திற்கு வர மறுத்துவிட்டான். அதற்குரிய காரணத்தைக் கேட்டபோது-

“குருவம்மா முற்றாக மாறிவிட்டாள்... பங்களா வில் தான் அவளின் சீவியம்... என்றே ஒரு நாளைக்குக் குருவம்மாவும் மரத்திலே தொங்குவாள்.. நன்றி கெட்டவள்” என்று மட்டும் கூறிக்கொண்டான்.

சுப்பிரமணியமாஸ்ரர் சேகுவனை வற்புறுத்தவில்லை. அவர் தனியாகவே குருவம்மாவின் லயத்துக்குச் சென்றார். உலர்ந்து நீர்ப்பிடிப்பற்ற தேயிலைக் கொழுத்துபோல் லயத்துள் படுத்திருந்தாள் குருவம்மா. சுப்பிரமணியமாஸ்ரரைக் கண்டதும் எழுந்து உட்கார்ந்து கொண்டாள். சுப்பிரமணியமாஸ்ரர் அங்கேயிருந்த ஒரு பெட்டிமீது அமர்ந்து கொண்டார்.

தூசிவலைகள் படிந்திருக்கும் அடுப்புக்கற்களையும், குப்பைகள் நிறைந்திருக்கும் உட்பகுதியையும் பார்த்ததும் இந்தலயத்தில் குருவம்மா எப்படி வாழ்கிறாள் என்பதை உணர்ந்துகொண்டார்.

“இப்பதானுங்க வாரீங்களா”

“ஆமா...”

“யாராச்சும் கடதாசி எழுதினாங்களா...”

“இல்லை... பேப்பரிலே பார்த்தன்.”

“பேப்பரிலேயும் வந்திடிச்சா...!”

“ஆமா...”

“சேர் என்றை தலைமுடியைப் பார்த்தீங்களா...” கவ்வாந்து வெட்டப்பட்டு மொட்டையான தேயிலைச் செடி போல், அவளின் தலைமுடி பிடரிப்பக்கத்தோடு வெட்டப்பட்டு அழகிழந்துபோய்க் கிடக்கின்றது.

சுப்பிரமணியமாஸ்ரர் முன்பே அதைப் பார்த்து விட்டதால் இப்போது தலையைத் தாழ்த்திக் கொள்கிறார்.

“நான் தனிச்சவளாப் போயிட்டேனுங்க...”

“குருவம்மா என்னை உனக்கு நல்லாத் தெரியும். என்னிலை உனக்கு நம்பிக்கை இருக்குத்தானே... இந்தத் தோட்டத்தாக்கள் எல்லாரும் வெறுக்கின்ற ஒரு காரியத்தை நீ ஏன் செய்யிறாய்... பங்களாவுக்கு ஏன் அடிக்கடி போய் வாராய்... தோட்டத்து ஆட்களைவிட, துரை ஒருத்தன் உனக்கு உதவுவான் என்று நினைக்கிறியா? அவங்களெல்லாம் பெரியாக்கள் குருவம்மா... அவங்கள் ஏதாவது நன்மை கருதித்தான் எதையும் செய்வாங்கள்...”

“அதுதான் போகட்டும், முனியம்மா செத்தபோது, கறுப்பாயி செத்தபோது தோட்டத்தாக்கள் எவ்வளவு உதவி செய்தவை... அதையெல்லாம் நீ மறந்திட்டியா...?”

“நான்தான் கேக்கிறன் குருவம்மா... நீ ஏன் பங்களா விலை போய்க்கிடக்கிறாய்...”

குருவம்மா சொல்லப்போவதை - இதுவரையாருக்கும் சொல்லாத ‘பரம இரகசியத்தை’ கேட்டுவிட சுப்பிரமணிய மாஸ்ரர் தன் கவனத்தைக் கூர்மையாக்கிக் கொள்கிறார்.

குருவம்மா தலை குனிந்து நிலத்தையே பார்த்தபடி இருக்கிறாள். கண்ணீர்த் துளிகள் நிலத்தில் விழுந்து சிதறுகின்றன.

அவள் வாங்கிற்றுந்து பேசவில்லை!

அவளது கண்ணீர்த் துளிகள் - சுப்பிரமணியமாஸ்ரரின் இதயத்தில் பல சிந்தனை ரேகைகளைப் படரவைக்கின்றன, ஊமைமொழி - அவரால் தெளிவு படுத்திக் கொள்ள முடியவில்லை.

“ஏன் குருவம்மா... ஏன் இப்படி நடக்கிறாய்.”

அதே மௌனம் - அதே கண்ணீர்த் துளிகள்.

சுப்பிரமணியமாஸ்ரர் குருவம்மா வைப் படிப்பித்தவர். அதுமட்டுமல்ல தினசரி எத்தனையோ இதயங்களோடு உறவாடுபவர். குருவம்மாவை நன்கு கவனிக்கின்றார்... ஏதோவொன்று இருப்பதை உணர்ந்துகொள்கிறார். அது அமுதமா விஷமா என்பதில், விஷமல்ல என்பதைத் தெளிவு

படுத்திக்கொண்டாலும், அந்த அமுதத்தைப் பாகுபடுத்த அவரால் முடியவில்லை.

சில நிமிடங்கள் அவர்கள் மௌனமாக இருக்கின்றனர். தனது செயலுக்குரிய காரணத்தைக் குருவம்மா கூற மாட்டாள் என்பதை சுப்பிரமணியமாஸ்ரர் முடிவு செய்து கொள்கிறார்.

“ஏன் குருவம்மா...”

“என்னங்க...”

“காளிமுத்துவின்ரை சொந்தக்காரங்க வேறு யாரும் இருக்கிறார்களா?”

“இருக்காங்க...”

“நீ அவையோடை போய் இருந்தாலென்ன...”

“ஒரு சுமையை யாராச்சும் ஏத்துக்குவாங்களா? அப்பிடி ஒரு எண்ணம் இருந்தா யாராச்சும் வந்திருப்பாங்க.”

“அப்பிடி ஆரும்வந்தா நீ போவியா?” தான் அப்படி ஒரு சூழ்நிலையை ஏற்படுத்தி, இந்தப் பிரச்சினைக்குத் தீர்வு காண நினைக்கிறார் சுப்பிரமணிய மாஸ்ரர்.

அவள் எதுவும் பேசவில்லை -

இதிலும் அவரால் ஒரு முடிவுக்கு வரமுடியவில்லை. சிலநிமிட மௌனம்..

“குருவம்மா... கடைசியா நான் ஒண்டு கேக்கிறேன் அதுக்காவது பதில் சொல்லு.”

“என்னங்க...”

“நீ கலியாணஞ் செய்து கொண்டாலென்ன.” சுப்பிரமணியமாஸ்ரர் ஒரு பெரிய விஷயத்தைக் கேட்கின்றார். ஆனால், குருவம்மா சர்வசாதாரணமாக அதைக் கேட்டுக் கொண்டு மௌனமாக இருக்கிறாள்.

“என்ன குருவம்மா...”

“.....”

அவள் எதுவுமே கூறவில்லை!

“உன்ரை நோக்கந்தான் என்ன குருவம்மா... அதையா வது சொல்லு...”

“நான் எப்பவோ செத்துப்போயிட்டனுங்க. இப்ப சும்மா பிணமா இருந்துக்கிறனுங்க. எனக்கு ஒரே ஒரு ஆசையுங்க... அதையும் பாத்திட்டனெண்ணு இந்த உயிரையும் நான் போக்கிக்குவனுங்க.”

“அது என்ன ஆசை?” குருவம்மாவின் பார்வை சில வினாடிகள் சுப்பிரமணியமாஸ்ரரின் பார்வையோடு நேர் எதிராக மோதி, ஏதோ சொல்ல முனைகிறாள்... முடிவு...?

அவள் சொல்லவில்லை — தலையைத் தாழ்த்திக் கொள்கிறாள்.

‘வாழ்க்கையை முற்றாகத் துறந்துவிட்ட நிலைக்கு வந்த இவளுக்கு... என்ன ஆசை இருக்கமுடியும்—?’ சுப்பிரமணியமாஸ்ரரின் சிந்தனைத் திரிகை வேகமாகச் சுழல்கின்றது.

“குருவம்மா நான் இண்டைக்கு இரவுக்கே மன்னாருக்கு போறன்...”

...நீ ஏதோவொரு இரகசியத்தை என்னட்டைமட்டுமல்ல இந்தச் சமூகத்துக்கே மறைக்கிறாய்... உனக்குமட்டும் தெரிஞ்சிருக்கவேண்டிய அந்த இரகசியம் என்ன? அதை என்னுடைய தெரிஞ்சுகொள்ள முடியவில்லை... நீ சகல உறவுகளையுந்துறந்து துரையின்றை பங்களாவிடைய மட்டும் உறவை வைச்சிருக்கிறாய் துரை நல்லவனில்லை....

...எனக்கு மாற்றம் போடுவிச்சது, காளிமுத்துவை நாடு கடத்த ஏற்பாடு செய்தது எல்லாந் துரைதான். இது உனக்கே தெரியும்...

...எல்லாம் தெரிஞ்சு கொண்டதான் நீ இப்படி நடக்கிறாய். இதாலே வாறவினைவுகளை நீதான் அனுபவிக்கவேணும். காளிமுத்து கடிதம் எழுதியிருந்தான். அதிலே முக்கால் பங்கும் உண்ணப்பற்றியே எழுதியிருந்தான். அவனுக்கு என்னபதில் எழுதுவதெண்டு தெரியவில்லை. நீவயதுவந்தவ, யோசிக்கக்கூடியவ, பிரச்சினைகளிலே பெரும்பகுதியை அனுபவிச்சவ. ஏதோ செய்துமுடி...

...தோட்டத்தாக்களின்றை உதவி தேவையெண்டால் உன்றை அபிப்பிராயத்தை அவர்களோடு சேர்ந்து

யோசிச்சு முடிவுக்குவா. இதைவிட என்னத்தை நான் சொல்ல. அப்ப நான் இஞ்சை நிண்டன். அடிக்கடி சந்திப்பன். இப்ப அப்பிடிச் சந்திக்கேலாது...

...நீ நம்ப வேண்டியவங்களை நம்பாமல் நம்பக்கூடாதவனை நம்புறாய்... அவையும் நீ தெரிஞ்சுதான் செய்கிறாய்... யோசிச்சு நடந்துகொள்.' சுப்பிரமணியமாஸ்தர் கூறி முடிக்கின்றார்.

குருவம்மா எதுவுமே பேசவில்லை.

சுப்பிரமணியம் மாஸ்தர் அங்கிருந்து புறப்படுகின்றார்.

நீட்டப்பட்ட நாய்வால் - விட்டதும் சுருள்வதுபோல் சுப்பிரமணியமாஸ்தர் போக அவள் திரும்பவும் படுத்துக் கொள்கிறாள்.

துரை ஆளை அனுப்பிக் குருவம்மாவைக் கூப்பிடுகிறான். குருவம்மா சம்பவத்தின் பின் முதல் முறையாகப் பங்களாவுக்குப்போகிறாள்.

தோட்டத்தில் சில வாலிபர்களைப் பழிவாங்க வேண்டுமென்பது துரையின் எண்ணம். அதைக் காரணமில்லாமல் செய்துகொண்டால் தோட்டத்தில் கலவரம்கூடலாம் என்று துரை பயப்பட்டான். இது அவனுக்குச் சந்தர்ப்பமாக அமைகின்றது. தனது எண்ணத்தைக்குருவம்மாவின் பெயரால் நடத்திவிட அவள் முயற்சிக்கின்றாள்.

தனக்கு ஏற்பட்ட அவமானமாகக் கருதுவதாக அவள் கூறுகின்றாள்; ஆனால், குருவம்மா தன்னை அவமானப்படுத்திய எவரையுமே தெரியாதென்று முடிவாகக் கூறி விட்டாள். துரை எவ்வளவோ கண்டிப்பாகக் கேட்டும் குருவம்மா யாரையும் காட்டிக்கொடுக்கவில்லை.

குருவம்மாவின் மனம்தனிமையைத்தான் விரும்பியது. பங்களாவில் நிற்காமல் அங்கிருந்து புறப்படுகின்றாள்.

வழியில் சேகுவன் சந்திக்கிறான்.

சம்பவத்தின்பின் இப்போதுதான் சேகுவன் குருவம்மாவைச் சந்திக்கின்றான். சம்பவத்தை உள்ளடக்கி அவன் பார்வை தெறிக்கின்றது.

குழிவிழுத்து பஞ்சடைந்த கண்கள் - தசைப்பிடிப் பின்றி எலும்போடு ஒட்டிய தோல், பாகவதர் காலத்தை நினைவுபடுத்துகின்ற - வெட்டப்பட்ட சுருண்ட கூந்தல், சருகாகிநிற்கின்றான் அவள்—

“குருவம்மா...”

“என்னங்க”

“பங்களாவுக்குப் போயிட்டு வாறியா.”

“ஆமாங்க...”

“உனக்கு நடந்த சம்பவத்தைக் கேள்விப்பட்டன். நீ இருக்கிறதைவிட உன்னை அக்காளைப்போல தூக்குப்போட்டுக்கலாம்.”

இப்போதுதான் குருவம்மா மனம்விட்டழுகிறாள்.

“ஏனண்ண அப்படிச் சொல்றீங்க...”

“இல்லை. இருந்துக்கிட்டு எல்லாரிட்டையும் பொறணியும் ஏச்சும் வாங்கிக்கிறதைவிட செத்துப் போகலாம்.”

“அது சரிதாங்க...”

“குருவம்மா உன்னை அவமானப்படுத்தியது நான்தான். என்னண்ண தோட்டத்தானுங்க பேசிக்கிறாங்க. எனக்குரொம்ப பக்கேவலமாயிருக்கு. நான் செஞ்சிருப்பனென்னு நீ நம்புறியா?”

“இல்லண்ண”

“அப்ப செஞ்சவங்களை உனக்குத் தெரியுமா?”

“தெரியுமண்ண”

“யாரு?”

“நம்ம லட்சுமணனும், இராமானுஜமும், தாமோதரமும் தாங்க...”

“இதை வேறு யாருக்கும் சொல்லியிருக்கியா?”

“இல்லண்ண... நான் சொல்லிக்கிறவளென்னு அன்னைக்கே சொல்லியிருப்பன், பொலிகக்காரங்க எவ்வளவோ கேட்டாங்க. தொரை எவ்வளவோ கேட்டாரு. நம்ம சுப்பிரமணியம்சேருக்குக் கூட நான் சொல்லலை. இப்பதான் உங்களுக்குச் சொல்றன். நீங்க யாருக்கும் சொல்லிப்புடா

தையுங்கோ, அவங்க என்மேல ஆத்திரப்பட்டுக்கிறதினை நியாயம் இருக்கிறப்போ நாம ஏனண்ண அவங்களைக் காட்டிக்குக்கணும், இனிமேலும் நான் காட்டிக் குடுத்திக்க மாட்டன்..."

"தோட்டத்தவங்க நான்தான் இதைச்செஞ்சனென்னு பேசிக்கிறாங்க."

"அதுக்கு நானென்னங்க செஞ்சுக்கலாம்."

"அது சரி...."

"உன்னை எனக்குப் புரிஞ்சுக்க முடியலைக் குருவம்மா"

"அண்ண நான் ஏன் இப்படி நடந்துக்கிறன் எண்ணதைச் சீக்கிரம் புரிஞ்சுக்குவீங்க."

"இருந்துதான் பாப்ப்மே."

சிலநிமிடப் பேச்சோடு இருவரும் பிரிகின்றனர்.

குருவம்மா பங்களாவுக்குச் சென்று திரும்பியதும், துரை 'குருவம்மா தன்னிடம் நடந்த சம்பவத்தை விளக்கி உதவி கேட்டதாகவும், செய்தவர்களைத் தனக்குத் தெரியுமென்றும், அவர்கள் தன்னிடம் மன்னிப்புக் கேட்காவிட்டால் சட்ட நடவடிக்கை எடுப்பதாகவும், குருவம்மாவின் வேண்டு கோளின்படியே தான் துரையென்ற முறையில் இதைச்செய்வதாகவும்' ஒருவதந்தியைப் பரப்பிவிட்டான்.

இது வெறும் பொய்யானவதந்தி என்பதைத்தெரிஞ்சு கொண்ட சேகுவன், சம்பவம் சம்பந்தமான வாலிபர்களிடம் உண்மையைக் கூறிவிடுகிறான்.

துரையிடம் யாருமே போகவில்லை! இதுவும் துரைக்குத் தோல்வியாக முடிகின்றது; ஆனால்,

துரை தான் இலக்குவைத்ததுபோல்- குருவம்மாவைத் தனிமைப்படுத்தி- தோட்டமக்களின் பெரும்வெறுப்புக்குள் ளாக்கிவிட்டான். இனிமேல் முனியம்மாவின்மரணசம்பந்தமாக எந்தப் பிரச்சினையும் எழாது என்ற நம்பிக்கை அவனுக்கு ஏற்பட்டுவிட்டது. அப்படியேற்பட்டிருந்தாலும் குருவம்மா இருக்கும்வரை இந்தப்பிரச்சினை வாழ்ந்து கொண்டேயிருக்கும் என்பதையும் அவனறிவான்.

முனியம்மா கூறியதாக சில வாலிபர்களின் பெயரைச் சுட்டி பொலிசில் புகார் செய்தான்.

பொலிசார் வலைவிரித்தனர்.

வாலிபர்கள் கைதுசெய்யப்பட்டு விசாரிக்கப்பட்டனர். விசாரணையில் குருவம்மா யாரையும் காட்டிக்கொடுக்கவில்லை. ஆனால், குருவம்மாதான் இதைச் செய்விக்கின்றான் என்று வாலிபர்களும், தோட்டத்தாக்களும் நம்பினர்.

பக்கத்து லயக்காரர்களோ குருவம்மாவோடு பேசிக் கொள்வதில்லை -

அடிக்கடி பொலிசார் குருவம்மாவின் லயத்திற்குவந்து போய்க்கொண்டிருந்தனர்,

'குருவம்மா சொல்லாட்டி பொலிசுக்காறங்க ஏன் வாறங்க. அவள் ஒரு மாய்மாலக்காரி' இப்படித்தான் எல்லோரும் பேசிக்கொண்டனர்.

குருவம்மா எதையுமே சட்டை செய்யவில்லை. அறநனைந்த நிலை- லயத்திற்கும் பங்களாவுக்கும் சென்று வந்து கொண்டிருந்தாள்.

சில தினங்களுக்குப்பின் -

ஓர் இரவு—

தனியே வந்து கொண்டிருந்த சேகுவன் இனந்தெரியாதவர்களால் தாக்கப்பட்டு ஜீப்பால் மோதப்பட்டான்.

இறந்து விடுவான் என்றெண்ணுமளவிற்கு படுமோசமான தாக்குதல்.

துரையின் சாணக்கியம்!

குருவம்மாவுக்கும், தோட்டக்காரர்களுக்குமிடையில் பகை நன்றாக வளர்ந்து, வரைகோடு வரையப்பட்டு விட்டது.

துரைக்கு இதிலும் வெற்றி.

சேகுவனுக்கு ஆஸ்பத்திரியில் விஷேச சிகிச்சை. இதுவும் துரையின் ஏற்பாடு!

12

சே குவன் தாக்கப்பட்ட சில தினங்களாகத் தோட்டத்தில் பெரும் பரபரப்பாக இருந்தது.

துரைதான் இதைச் செய்வித்திருப்பான் என்பதை எல்லோரும் புரிந்துகொண்டாலும், குருவம்மா மீதுள்ள கோவம் அவளையே இச்செயலின் முழுச் சூத்திரதாரியாகப் படம் பிடித்துக்காட்டியது.

துரை தனது பெயரைக் காப்பாற்றிக்கொள்ள, சேகுவினைத் தாக்கியவர்களைப் பிடிக்க விசேஷ பொலிஸ் ஏற்பாடு செய்திருந்தான். சிலதினங்களாகத்தோட்டத்தில் பொலிஸ்வாகனங்களின் இரைச்சலே கேட்டுக்கொண்டிருந்தது.

லயத்திலே சில தினங்களாக அடைபட்டுக்கிடந்த குருவம்மா, தனிமையின் தாக்குதலைச் சமாளிக்க முடியாமல் பங்களாவுக்கு வந்துவிட்டாள்.

மன விரக்தியின் கூர்களை ஏகாந்தக்கல்லில்தீட்டிமொட்டையாக்கிக்கொண்டு - அமைதி கண்டவள் இப்போது, அதே மனவிரக்திக் கூர்கள் ஏகாந்தக்கல்லில் தீட்டப்பட்டு கூர்மை செப்பனிடப்பட்டுக் கொண்டிருந்தது. அதன் குத்தல்களை அவளால் சமாளிக்கமுடியவில்லை.

சமையல்காரியின் அறையில் குருவம்மா குந்தி அமர்ந்திருக்கிறாள். சமையல்முடிந்து சமையல்காரி அறைக்கு வருகின்றாள். அவள் கூட ஆரம்பத்தில் இவளை வெறுப்புணர்வோடு பார்த்துக் கொண்டாலும், குருவம்மாவின் தோற்றம்- பரிதாபகரமானநிலை, அவளை இரங்க வைக்கின்றது. சில நிமிடங்கள் மௌனமாகவே நின்ற சமையல்காரி, தனது மனத்தை மாற்றிக்கொண்டு பேச்சுக் கொடுக்கிறாள்.

“என்... குருவம்மா பேசாமல் இருக்கா.”

“ஒண்ணுமில்லைக்கா”

“இண்ணைக்கு பங்களாவிலே ஒருத்தரும் இல்லை...இரவுச் சாப்பாட்டுக்குத்தான் வருவாங்க.”

“எங்கை போயிட்டாங்க?”

“பக்கத்து எடவேட்சன் தோட்டத் துரையின்ரை மவளுக்கு இண்ணைக்கு கலியாணமாம்.”

“சரிங்க”

“அதாலை இண்ணைக்கு பங்களா வேலையாளுங்களுக்கு மட்டுந்தான் சமையல்... ஏன் குருவம்மா சாப்பிட்டியா”

“சாப்பிட்டனுங்க”

“என்ன சாப்பிட்டா”

“பாண் வாங்கிச்சாப்பிட்டனுங்க.”

“ஏன் குருவம்மா... ஏதோ நடந்தது நடந்துபோச்சு... அதையே எண்ணிக்கிட்டிருந்தா எப்படி. சொவரு இருந்தாத்தானே சித்திரம்... நீ உப்பிடியே தினசரி தேஞ்சுக்கிட்டே போலல், நீ என்னண்ணு வாழப்போறாய்.”

“.....”

“தோட்டத்தாளுங்க ஏதோஉன்மீதுநெருப்பாய்க்காயிருங்க. நீ ஏன் இப்படியெல்லாம் அவங்களைப் பகைச்சுக்கிற ஏதோ... மலைத்தண்ணி பள்ளம்பாத்துப் பாயிருப்போலை... சந்தர்ப்ப சூழ்நிலையை அனுசரிச்சிக்கிட்டு நடந்துக்கிட்டா எந்தப் பிரச்சினையும் தோணாது.”

“.....” குருவம்மா பேசவில்லை.

“குருவம்மா... நீ எனக்கு மவ மாதிரி. அதோடை என்றை இனத்தவ... எனக்கிப்போ வயது ஐம்பதுக்குமேலாகிது... நான் இஞ்சை சமையல்காரியா வந்து இருபது வருஷங்களுக்கு மேலாகுது. இந்த பங்களாவில் உள்ளவங்களைப் பத்திய முழு விபரங்களும் தெரிஞ்சு வைச்சுக்கிட்டிருக்கன். உன்ரை அக்காள் முனியம்மாவுக்கு என்ன நடந்திச்சுது...! இதைத் தெரிஞ்சிக்கிட்டு நீ ஏன் இஞ்சை வந்து தங்கிக்கிறாய்... எங்கையாச்சும் போய் பிழைச்சுக்க”

“என்னங்கக்கா, எங்க அக்காளை தொரை என்ன பண்ணினான்...” குருவம்மா இதைக்கூட ஆவனாதிப்பட்டுக் கேட்டுக் கொள்ளவில்லை. விரக்தி நிலையில் நின்றே கேட்கின்றாள்.

“முனியம்மா இஞ்சை வந்திதே... அதுக்கு ஒருகிழமைக்கு முன்னாலே ஒருநாள் இரவு தொரைசாப்பிடறப்போ முனியம்மாவின்றைபெயரு தெரியாமல் ஆள் குறிப்பையும் வயக்குறிப்பையுஞ் சொல்லிக் கதைச்சுக்கிட்டாரு... நான் புரிஞ்சுக்கிட்டன். அப்போ கங்காணி ஐயாதான் முனியம்மாவின்றைபெயரைச் சொல்லி அறிமுகப் படுத்தினாரு... அண்ணைக்கே எனக்குத் தெரியும்.”

“பிறகு...”

“முனியம்மா இஞ்சை வந்தண்ணைக்கு பங்களாவிலே ஒருத்தரும் இல்லை. அண்ணைக்கு எல்லாருமா நுவரெலியாவுக்குப்போனவங்க. தொரைமட்டுந்தான் திரும்பினாரு... அந்த நாளை பயன்படுத்திக்கிட்டாங்க. முனியம்மா குழந்தைப்புள்ளையாட்டம் முளிச்சுக்கிட்டு வந்ததையும் உருக்குலைஞ்சு போனதையும் நான் பார்த்துக்கிட்டுத்தான் நிண்ணன்...”

மெழுகுவர்த்தி எரிந்து உருகுவதைப்போல் வேதனையில் குருவம்மாவின் மனம் உருகி கண்ணீர் வடிகின்றது.

“குருவம்மா, நீ இதுக்கு அழுதுக்கிற இப்படி எத்தனை சம்பவங்களின்னு உனக்குத் தெரியுமா? இந்தப் பங்களாச் சம்பவங்கள், நான் மௌனமா இருந்திக்கிததால்தான் என்னைத் தொரை வெச்சுக்கிட்டிருக்காரு.”

“.....”

“குருவம்மா, என்னைப் பாத்துக்க. என்னிலே என்னகிடக்கு...” சமையல்காரியின் முகம் கறுத்து - வெளுறுகின்றது. அவள்மனம் ஏதோவொரு சம்பவத்தை வேகமாக அசைபோட்டுக் கொள்கின்றது.

“நீங்க என்னங்கக்கா சொல்றீங்க.”

“எதைச் சொல்லக்குருவம்மா...பங்களாவிலே தொரையின்றை பெண்சாதி புள்ளையிங்க அடிக்கடி வெளியிலே போயிடுவாங்க. அப்படி அவங்கபோயிடிச்சா இரவென்னபகலென்ன.. தொரை குடிப்பாரு. குடிச்சிட்டுக் கத்திக்குராரு என்றைபெரைச்சொல்லித்தான் கத்திக்கிவாரு.என்ன

செஞ்சிக்கிறது. போய்த்தான் தீரணும்... நிர்வாணமாய் நிண்ணுக்கணும். இல்லீன்னு கோவிச்சுக்குவாரு.

முதல்நாளண்ணைக்கு பயமா, அச்சமாத்தான் இருந்திச்சிது. அப்புறமா பழகிப்போச்சு..."

"அதுக்கப்புறமா நீங்க ஏனுங்கக்கா இஞ்சை இந்துக்கீங்க..."

"நானும் உன்னைப்போல்தான்... எனக்கெண்ணு யார் இருக்கா. என்னை யார் ஆதரிச்சுக்குவா. போய் என்ன பண்ணுவன். இந்தத் தொரையோடை பகைச்சுக்கிட்டு வேரை தோட்டங்களளை வேலை புடிச்சுக்க முடியுமா? நாம சாகப் பொறந்தவங்க. எப்பசெத்துக்கிட்டாலென்ன எண்ணுக்கிட்டு இருந்திக்கிறன்." சமையல்காரி தன் வாழ்க்கையில் ஒட்டி வருகின்ற மனதைக்குடைகின்ற சம்பவத்தை தோலுரித்துக் காட்டுகின்றாள்.

குருவம்மாவின் மூகத்தில் ஆச்சரியமும், நம்பமுடியாத உணர்வும் மாறிமாறி இழையோடுகின்றன.

"குருவம்மா... அந்தா யன்ன லுக்கூடாகத் தெரியுதே அந்தப் பாறைக்கு என்ன பேர் தெரியுமா?"

"குமரிமலைன்னு சொல்லுவாங்க."

"அந்தப்பேர் எப்படி வந்திடிச்சின்னு தெரியுமா?"

"இல்லக்கா"

"உன்ரை அக்காளைப்போலத்தான் ஒரு பொண்ணு. மலர் எண்ணு பேரு. எங்கையோ ஒருதோட்டத்திலே இருந்தவ... பார்க்க லட்சணமா மூக்கும்முழியுமா இருப்பா. அந்தப்பொண்ணை வேலை தந்திக்கலாம் எண்ணு சொல்லிக் கூட்டிக்கிட்டு வந்தாங்க, இந்தப் பங்களாவிலே எழுத்துக் கணக்குப் பாத்துக்கிட்டிருந்தா. ஒருநாள் தொரையின்ர பெண்டாட்டி புள்ளைங்க வெளியிலே போயிட்டாங்க. அண்ணைக்கு தொரை தன்ரை கைவரிசையை அந்தமலர்கிட்டை காட்டிப்பட்டான். மலர் ஒரு கோவக்காறி இந்த விஷயத்தைத் தான் பொலிசுக்கிட்டை சொல்லிப்படுவதாகக் கூறிப்பட்டா...தொரை அவளை கார்செட்டுக்குள்ளே சோறு தண்ணி இல்லாமக் கட்டிப் போட்டிட்டான். சரியா மூணு

நானா அந்தப்பொண்ணுக்கு ஒண்ணுமே இல்லை. அவவும் பிடிவாதம் பிடிச்சவ. கொஞ்சமும் பணிஞ்சுக்களை நாலாம் நாள் இரவு... தொரை அவளை அடிச்சுக் கொண்டிட்டு, காரிலை எடுத்துக்கிட்டுப் போனாரு. காரு அந்த மலைக்குச் சம்பமா நிண்ணுபோச்சு. தொரையாலை ஒண்ணுமே பண்ணிக்க முடியாமப்போச்சு. அந்தப் பொணத்தைத் தூக்கி அந்த மலைக்கல்லுக்கை எறிஞ்சுப்புட்டு வந்திட்டாரு. அதுக்கப்புறமா அந்தப் பொணத்தை எடுத்துக்க தொரையாலை முடியாமப் போச்சு...

விடிஞ்சிது...

தோட்டத்தானாங்கபொணத்தைக்கண்டாங்க. தொரை போனாரு. பொலிசும் வந்திது அப்புறம் என்ன, அந்தப் பொண்ணின்ரை ஆக்கள் வந்தாங்க. என்னத்தைப் பண்ணிக்கலாம். இது யாரோ செஞ்ச சதியின்னு முடிச்சுக்கிட்டாங்க...

பொணத்தின்ரை உடம்பிலை அடிகாயங்கள் இருந்ததா பார்த்தவங்க பேசிக்கிட்டாங்க...

செத்த அன்றிரவும் தன்னோடஒண்ணுயிருந்து அந்தப் பொண்ணு சாப்பிட்டதா தொரை சாட்சி சொன்னாரு... எல்லாம் ஒண்ணுக்கை ஒண்ணு...

அதுக்கப்புறமாத்தான் நம்ம ஆளுங்க அந்த மலையை 'குமரிமலை'யின்னு அழைக்கத் தொடங்கினாங்க...

அந்தப் பொண்ணு மலரை நினைக்கிறப்போ... என்றை ஈரலே கருகிப் போயிடும். பாவம் வாழவேண்டிய சின்னஞ்சிறிசு. அதிலேயும் மெத்தப்படிச்சவ. தொரையோட நேரடியாக இங்கிலீசு பேசிக்குவா.. ஆனா, வறுமை...'' வேலைக்காரி நீண்ட கதையை முடிக்கின்றாள்.

குருவம்மா சமைந்துபோய் இருக்கிறாள்.

''குருவம்மா... நீ இருந்துக்கோ, நான்சமையல் அறைக்குப்போயிட்டு வாறன்.'' வேலைக்காரி சமையல் அறைக்குப் பாகின்றாள்; தனியாக இருந்த குருவம்மா என்றைக்குமில்

லாமல் இன்று பங்களாவுக்குள் செல்கின்றாள். ஏதோ ஒரு மன உந்தல்...

இரவு ஏழுமணியிருக்கும்—

துரையின் ஜீப் வருகின்றது—

சமையல்காரி போகின்றாள் துரைமட்டும் இருக்கிறாள்.

“ஐயா”...

“என்ன...?”

“அம்மா, பிள்ளையுங்க”

“அவங்கள் நாளைக்குத்தான் வருவாங்க...”

“என்ன சாப்பாடுங்க செஞ்சிக்கிறது...”

“இடியப்பம்”

“சரிங்க...”

“ஏன்... குருவம்மா வந்தாளா?”

“வந்தவங்க... என்றை அறையிலே இருக்கா...”

“சரி...”

சமையல்காரி செல்கின்றாள்... சிறிதுதூரம் சென்ற அவளைத் துரை கூப்பிடுகின்றாள். வேலைக்காரியின் சிந்தனை பின்னோக்கிச் சிறகடித்து - தன் அனுபவங்களை ஒவ்வொன்றாகக் கொத்திக் கிழிக்கின்றது!

அனுபவங்களின் தொகுப்பு - கற்பனை...

வேலைக்காரியின் மனம் குருவம்மாவுக்கு நடக்கப்போவதைக் கற்பனை செய்து கொள்கின்றது.

வேலைக்காரி திரும்பி வருகின்றாள்.

“ஐயா...”

“குருவம்மா என்ன சொல்லு?”

“ஒண்ணுமில்லீங்க.”

“இண்டைக்கு குருவம்மாவை லயத்துக்குப் போக வேண்டாமெண்டு சொல்லு.”

“சரிங்க...”

“இண்டைக்கு என்னோடை சாப்பாட்டுக்கு வரச் சொல்லு.”

“சரிங்க...”

வேலைக்காரி போகின்றாள்.

மரங்கொத்திக் குருவியின் சொண்டுகள் தீட்டப்படுகின்றன. வேலைக்காரி புரிந்து கொள்கிறாள்.

துரை வெளியே செல்கிறான்.

சமையல்காரியின் அறை — குருவம்மா பங்களாவைச் சுத்திப்பார்த்துவிட்டு வந்திருக்கிறாள்.

“குருவம்மா!”

“என்னங்கக்கா?”

வேலைக்காரியின் முகம்- உணர்வுகள் சமர் புரிகின்றன. மரிப்போடு பிறப்பும் நிகழ்கின்றது. அவள் மௌனமாக நிற்கின்றாள்.

“என்னங்கக்கா திகைச்சுப்போயி நிக்கிறீங்க?”

“என்னத்தைச் சொல்லிக்க..”

“ஏனுங்க?”

“தொரையின்ர பொண்டாட்டி புள்ளைங்க இண்ணைக்கு நுவரெவியாவிலை தங்கிக்கிட்டாங்களாம். நாளைக்குத்தான் வருவாங்களாம்.”

“அதுக்கென்னங்க..”

“.....” மௌனம் ஓலமிடுகின்றது.

“என்னங்க?”

“உன்னை இண்ணைக்கு நிக்கணுமாம்.”

குருவம்மாவின் முகத்திலுள்ள உணர்வுகள் தீமரென மரித்து, சிலவினாடிகளில் புதிய உணர்வுகள் பிரகாசித்து- வெள்ளோட்டம் நிகழ்த்துகின்றன.

“என்ன குருவம்மா... நான் என்னசொல்றன்னண்ணு புரிஞ்சுக்கிதா?”

வாயின் இடதுபக்க ஓரத்தில் சிறுபிளவு - சிரிப்பு - உணர்வுகளின் வெள்ளோட்டம்!

“உன்னை இண்ணைக்கு தன்னோடை சாப்பிட வரணுமாம்.”

“அப்படியுங்களா!” குருவம்மா சர்வசாதாரணமாகக் கேட்கின்றாள்; வேலைக்காரியின் மனம் புலம்புகிறது.

“ஏன் குருவம்மா? நான் சொல்லுப்போ செஞ்சுக் கிறியா?”

“என்னங்க?” அவளின் பேச்சில் கெஞ்சல் கலந்திருக்கின்றது.

“நீ லயத்துக்குப் போயிடு. நான் உனக்குச் சுகமில்லை யெண்ணு சொல்லிப்படுறன்,”

“ஏனுங்க?”

“நீ என்ன குருவம்மா புரிஞ்சுக்காதவளா இருக்கா..”

“நான் புரிஞ்சுக்கிட்டன்..”

“அப்ப நீ சம்மதிச்சுக்கிறியா?”

உதட்டோரத்தில் வெடிப்பு - சிரிப்பு - சர்வசாதாரணமான பார்வை - பார்வையில் ஒரு மந்தம். இந்த வேதனைகள் எல்லாவற்றையும் கடந்து நிற்கின்ற ஒரு இறுமாப்பு!

கவ்வாத்து வெட்டிய கை, ஒரு சுள்ளிக்கம்பைவெட்டுகின்றபோது ஏற்படுகின்ற உணர்வு!

“என்ன குருவம்மா?” வேலைக்காரி அவதிப்படுகிறாள். அனுபவ வெக்கை!

“என்னங்கக்கா?”

“நீ போயிடு.., நாளைக்கு ஏதாச்சும் நடந்திச்சின்னா?”

“அப்பிடியின்னா!”

“வாயிலை வயித்திலை...”

“அப்பிடி நடந்திச்சாலும் பரவாயில்லீங்க..”

“ஏன்...?”

“அது பிறந்திக்க பத்துமாதம் செல்லும். அதுவரை நான் உயிரோடை இருந்திக்கமாட்டன்..”

“அப்ப நீ சம்மதிச்சுக்கிறியா?”

“அக்கா... இண்ணைக்கு மட்டும் நான் தப்பிக்கிறதாலே என்னங்க வந்திடப்போவுது.. பெரியவாழ்க்கையா வாழப்போறன். இல்லையின்னா கண்ணகியாகிவிடுவனுங்களா?”

“.....”

“இதுக்குப்புறவு என்னங்க பாதுகாப்பு...”

“.....”

“இண்ணைக்குமட்டும் நான் யோக்கியத்தைக் காப்பாத்திக்கிட்டாப்போலே என்னை மத்தவங்க சுத்தமானவ எண்ணு ஏத்துக்குவாங்களா? நாலு சுவத்துக்கை நடக்கிற துங்களெல்லாம் வெளிவராதுங்க. இதுக்கு நான் மறுத்துக்கிட்டு தொரையைப் பகைச்சுக்கிட்டா... என்னை வேசை எண்ணுவாங்க. மனமே வேதனையிலே வெந்து அவிஞ்சு பிஞ்சுக்கிட்டிருக்குங்க... உடம்பென்னங்க... கண்ணையே முளிச்சிக்கிட்டிருக்கிறப்போ தோண்டிக்கிட்டாங்க... அதுக்கப்பறமா நிலைக்கண்ணாடி எதுக்குங்க?”

வேலைக்காரி திகைத்து நிற்கின்றாள்.

“நீ என்ன குருவம்மா பேசுகிறா... ஒரு பொண்ணுக்கு அதிலையும் நீ குமர்... கற்பு...”

“அக்கா நீங்க உங்களைமறந்து பேசுறீங்களே. நீங்கள் ஏன் இன்னமும் இஞ்சையே ஒட்டிக்கிட்டிருக்கீங்க” வேலைக்காரி இப்போதுதான் தன்னை உணருகிறாள்.

“உண்மைதான்...”

“அக்கா... எங்களைப் போன்றவங்க உயிரைக் குடுத்திடிச்சு கற்பைக் காப்பாத்திக்கிட்டாலும் அந்தக் கற்புக்கு மதிப்பில்லீங்க அப்பிடித்தான் அந்தக் கற்பைக் காப்பாத்திக்கிட்டாலும் அதாலே நமக்கு என்னங்க பிரயோசனம்.”

“.....”

“அதுக்காக கற்பை வலிஞ்சு விலைபேசிக்கிறது சரியெண்ணு சொல்லலீங்க.”

“நான் பிழைவிட்டவ எண்டதுக்காக அந்தப்பிழை சரியாயிடுமா தங்கச்சி.”

“நீங்க என்ன சொல்றீங்க?”

“சுயமானம் வேணும்”

“உடலும், மனமும் நெருப்பாக் கொதிக்கிறப்போ... சுயமானம் எந்த மூலையைக் குளிர வைக்கப் போகுதுங்க.”

“நாமெல்லாம் தவறிப்போறதுதான் சரியெண்ணு சொல்லலீங்க... நம்மைப் போன்றவங்க தவறாம இருக்க முடியாதுங்க... அப்படி இருந்திட்டாலும், அதுக்கு மதிப்

பில்லிங்க... நிர்வாணமா நிக்கிறவங்க நாங்க... நமக்கென்
னங்க கற்பு வேண்டிக்கிடக்கு..."

இதுவரை குருவம்மாவிடம் காணாத கருத்துக் கூர்
மையை வேலைக்காரி இப்போது காண்கிறாள்.

"பாத்தா அப்பாவியாட்டம் இருக்கே, இவ்வளவு
பேசிறியே குருவம்மா..."

"எல்லாம் தினசரி பட்ட வேதனையிலே கிடைத்த அனு
பவங்கள் தான்..."

"உண்மைதான்...!"

"நான் எப்பவோ செத்திட்டனக்கா...கொஞ்ச உயிரை
பீடிச்ச வெச்சுக்கிட்டிருக்கன்... அதுவும் ஒரு நோக்கத்துக்
காக... அது முடிஞ்சிதென்ன... அந்தச் சொற்ப உயிரும்
போயிடும்... அதுவரையிலே எது நடந்தாலும் நடந்துக்கட்
டும்... அதாலே வாற எந்தப் பாதிப்பும் என்னைத் தைச்சுக்
காது..." ஒரு மலையைத்தாண்டியவன் - இன்னொருமலையை
தாண்டுகின்ற முயற்சியில் சிறு குன்றுகளைக் கடக்கின்ற மன
உணர்வு!

குருவம்மாவின் மனம், அவள் கொண்டிருக்கும் இலக்
கில் வச்சிரமாய் ஒட்டிநிற்கிறது!

13

பங்களாவுக்கு வந்த துரையின் கண்கள் இளஞ்
சிவப்பாகிப் போயிருந்தன. அவன் குடித்திருந்தான், கண்
கள் மட்டும் சிவந்திருந்தனவே தவிர, அவனது போக்கில்
எந்த மாற்றமும் இல்லை. சாதாரணமாகவே இருந்தான்.

பழக்கம் தந்த பயிற்சியோ-என்னவோ!

சமைல்காரியின் அறையில், சமையல்காரி சரிந்துபடுத்
திருக்கின்றாள். குருவம்மா கண்களை மூடியபடி சுவரில்
சாய்ந்திருக்கின்றாள்.

சீரழிந்த இரு ஓவியங்கள்...?..?..?

ஒன்று பழையது-காலத்தால் முந்தியது!

ஒன்று புதியது-காலத்தால் பிந்தியது!

ஒரே தளத்தில் தூரிகையின் மயிரிடை தவறாத தொழிற்பாடு-காலத்தால் வேறுபட்டு முடிவால் இணைந்தவைகள்!

ஜீப்பின் இரைச்சலை அழைப்பொலியாகக் கொண்டு சமையல்காரி எழுந்து போகின்றாள். சாப்பாட்டறையில் சாப்பாடுகள் வைக்கப்படுகின்றன.

ஒரு மூலையில் சமையல்காரி நிற்கின்றாள்.

ஆண்டனனின் கட்டளையை நோக்கி நிற்கும் அடியவனின் அடக்க நிலை!

சில நிமிடங்கள் சென்றிருக்கும். துரை வருகின்றான். துரையின் கண்கள் மேலோட்டமாய் அறைக்குள் மிதக்கின்றது. அவன் எதிர்பார்ப்பில் சிறு ஏமாற்றம்.

குருவம்மா- இன்றைய தீனி..” அங்கில்லை!

“குருவம்மா எங்கை..”

“அறையிலே இருக்காங்க..”

“வரச் சொல்லு..”

கட்டளை பிரசவிக்கின்றது. சமையல்காரி செல்கின்றாள்; நேர்த்திக்காக விடப்பட்ட ஆட்டுக்கடாவை, பலிக்களத்திற்கு அழைத்து வரச் செல்கின்ற மன உணர்வு.

பெண்மையை பெண்ணாக இருந்து உணர்ந்தவள் அதே பெண்மையைப் பவியிட ஒத்தாசையாய் இருக்கிறேனே என்ற மனக்கருக்கல்!

குருவம்மாவும், வேலைக்காரியும் வருகின்றனர்; குருவம்மா சாதாரண நிலையிலேயே வருகின்றாள்.

தலைதாழ்த்தி-நிலம்பார்த்து-இடையே கள்ளத்தனமாக மணமகனைப் பார்க்கவேண்டிய கன்னி..! கட்டளையை ஏற்று-களப்பலியாக வந்து நிற்கின்றாள்.

இளமை உணர்வுகளால் ததும்பவேண்டிய அவள் இதயத்தில் முன்பிருந்த உணர்வுகளும் காய்ந்து,

பொருக்கு வெடித்து, சீலங்கீலமாகி-வெறுமையாகிப் போய்க்கிடக்கின்றது.

“குருவம்மா.. சாப்பிட்டியா..?”

“இல்லீங்க..”

“சாப்பிடு..!”

சமையல்காரி ஒரு தட்டை எடுத்து சாப்பாட்டைப் போட்டு குருவம்மாவிடம் கொடுக்கின்றாள்; குருவம்மா சுவர்க் கரையோடு அமர்கின்றாள்; கைகள் மட்டும் சாப் பாட்டைப் பிசைகின்றன!

“நான் சாப்பிடுகிறன்... நீ போ..” சமையல்காரிக்கு விடுதலை வழங்கப்படுகிறது. அவள் செல்கிறாள்.

துரை கதிரையிலி இருந்து சாப்பிடுகின்றான். துரைக்கு வலது பக்கமாக உள்ள சுவர்க் கரையோடு குருவம்மா இருக்கின்றாள். துரைக்கு நேர் எதிராகவுள்ள சுவரில் ஒரு படம்.

மிகப் பெருமளவிலான காந்தியின்படம்.

அந்தப்படத்தைக் குருவம்மா பார்க்கின்றாள். காந்தியின் படத்தோடு பிறேம் போடப்பட்டிருக்கும் கண்ணாடியில் துரையின் நிழல் தெரிகின்றது. அதுவும், அந்த மின் சார வெளிச்சத்தில் அந்த நிழல் தெளிவாகத்தெரிவின்றது.

இரு முனைகள் ஒரே பார்வையில்!

“என்ன குருவம்மா.. தோட்டத்தாளுங்க என்ன பேசிக்கொங்க..”

“யாரும் என்னோடை பேசிக்கிறதில்லீங்க..”

“சேகுவனுக்கு எப்பிடியாம்..”

“தெரியலீங்க.. ஆன.. சேகுவனை அடிப்பிச்சது நானாகத்தான் இருக்கணும் எண்ணு தோட்டத்தாளுங்க நினைக்கிறதாய் தோணுதுங்க...”

“ஊராருக்குப் பயந்து வாழமுடியுமா..”

“உன்ரை அக்காள் முனியம்மா.. ஊருக்குப் பயந்து தானே தூக்குப் போட்டாள்.. முனியம்மா புத்திகெட்ட

வள்.. இதெல்லாம் ஊர் உலகத்திலே நடக்காததா.. முன்னேற்பாடா என்னட்டைச் சொல்லியிருந்தா.. எல்லாத் தையும் சமாளிச்சிருக்கலாம்.. அவ பயந்திட்டா..”

“.....”

“இப்ப நீயிருக்கா.. நான் சொல்றபடி நடந்துகொள்ளிரும்.. உனக்கு ஏதாவது நடந்திட்டால் நான் விட்டிடுவனா..” துரை தன் செயலுக்குப் பேச்சால் முத்தாய்ப்பு வைக்கின்றான்.

குருவம்மாவின் கை இடியப்பத்தைப் பிசைந்து கொண்டிருக்கின்றது. செவிகள் பட்டும் படாமலும் துரையின் பேச்சைக் கிரகித்துக் கொண்டிருக்கின்றன.. கண்பார்வை மட்டும் அந்தக் காந்திப்படத்தில் நிலைத்து நிற்கின்றது.

எத்தனையோ உயிர்கள் வாழ்ணும் எண்டதுக்காகப் பாடுபட்டவர் காந்தி.

எத்தனையோ உயிர்களை வதைச்சுக்கிட்டு வாழ்ந்துக் கிட்டிருப்பவன் துரை..

இரு முனைகளின் பிரதிகள் ஒன்றையொன்று தழுவி நிற்கின்ற காட்சி!

“என்ன குருவம்மா காந்திப்படத்திலே அப்பிடி என்ன கிடக்கு..”

“ஒண்ணுமில்லீங்க..”

“காந்தி இந்திய மக்களின் வாழ்வுக்காய் சாத்வீகப் போராட்டம் நடத்தினவர்.. எனக்குத் தமிழ்ப்பற்றதிகம்.. அதால்தான் காந்திப்படத்தை வைச்சிருக்கிறன்.. “துரை தன் மொழிப்பற்றை விளம்பரப்படுத்திக்கொள்கிறான். குருவம்மா மௌனமாக இருக்கின்றாள்.

றிச்சோவண்டில்-

எலும்புக் கூடாகி ஒருவன் அந்த றிச்சோ வண்டிலே இழுக்க அந்த வண்டியில் பிரயாணம் செய்கின்ற “வண்டி தொந்திக்காரன்.” ஜீவகாருணியம் பற்றிப் பேசுவது போல் அமைகின்றது துரையின்-மொழிப்பற்று...!

அந்த மொழியை வளர்க்கின்ற மனிதனிடமுள்ள பற்று..

“எனக்கு மொழியெண்டால் உயிர் குருவம்மா..”
துரை தன் மொழிப்பற்றைக் கோடிட்டு தெளிவுபடுத்துகிறான்.

குருவம்மா மௌனமாகவே இருக்கின்றாள்.

வெறுமையான இரப்பையின் வரட்சியைத் தீர்ப்பதில் தினசரி போராட்டம் நடத்தி வந்த குருவம்மாவுக்கு- மொழியைப் பற்றிச் சிந்திக்கவோ- அதற்காக வரிந்து கட்டிப் போராடவோ நினைப்பு வந்திருக்குமா- அல்லது நேரந்தான் வந்திருக்குமா.

துரை வயிறு நிறைஞ்ச ஏப்பம் விடுபவன். அவன் மொழியைப் பற்றிப் பேசிக்கொள்கிறான்.

ஆயிரக்கணக்கான தொழிலாளர்கள் இருக்கின்ற இத் தோட்டத்தில்- துரை மட்டுந்தான் மொழிக்காக வாதாடுகின்றான். ஏனென்றால் தினசரி அவன் வயிறு பூரணமாக நிறைகின்றது.

“குருவம்மா, அந்தப்படத்தைப் பாத்தியா,” குருவம்மா சாய்ந்திருந்த சுவரில்- குருவம்மாவின் தலைக்கு மேலாகத் தொங்கிக்கொண்டிருந்த அந்தப்படத்தைச் சுட்டிக்காட்டுகிறான் துரை.

குருவம்மா தலையை நிமிர்த்தி- முன்சரிந்து அந்தப்படத்தைப் பார்க்கின்றாள்- அவளால் அந்தப்படத்திலுள்ளவரை இனங்கண்டு கொள்ளமுடியவில்லை.

“உது ஆரண்டு தெரியுமா...”

“இல்லீங்க...”

“என்ரை அப்பா...”

“அப்பிடியிங்களா...”

“அப்பா துரையா இருந்த காலத்தில் இத் தோட்டத்திலே வேலை செய்தவங்க மிகப் பக்தியுள்ளவங்க... ஏனெண்டால்... ஒருமுறை... இலங்கையில் தமிழனுக்கும், சிங்களவனுக்கும் போராட்டம் நடந்தது, அப்ப இந்தத் தோட்

டத்துக்கு வெளியாலை இருக்கிற சிங்களவர் என்றை அப்பாவைக் கொலை செய்யப் பாத்தாங்கள்... அப்ப இந்தத் தோட்டத்திலே வேலை செய்த பழனியாண்டி எண்ட கூலி தான் எங்கப்பாவைக் காப்பாத்தினது... அதிலே என்னெண்டால்- தன்ரை உயிரையும் மதிக்காமல் எங்கப்பாவின்றை உயிரைக் காப்பாத்தியிருக்கான்... பாவம்... அந்த இடத்திலேயே செத்துப் போனான்... அண்டைக்கு அவன் இல்லையெண்டால் அப்பா இறந்துபோயிருப்பார்... அந்தப் பழனியின்றை பெண்சாதி புள்ளைகள் இப்பவும் இந்தத் தோட்டத்திலே தான் இருக்கினம்.”

குருவம்மாவின் மனம் பிள்ளைக்கிச் சிறகடிக்கின்றது.

“உங்கப்பா... இந்தத் தோட்டத்துரையைக் காப்பாத்திக்கத் தன் உயிரையே தியாகஞ் செஞ்சவர்...” என்று ஆரம்பித்து தன் கணவனின் மரணக் கதையை அடிக்கடி கறுப்பாயி கூறிக்கொள்வாள்.

பிள்ளைக்கிச் சிறகடித்த குருவம்மாவின் மனப்பறவை-இச் சம்பவத்தோடு ஓட்டி நிற்கின்றது.

அப்படியென்றால்... இந்தத் தொரையின் அப்பனைத் தான் நம்ம ஐயா காப்பாத்தியிருக்காரு...

குருவம்மா தீர்மானித்துக்கொள்கிறாள்.

“ஏனுங்க.. அந்தப் பழனியின்றை பொண்டாட்டி புள்ளையுங்க இந்தத் தோட்டத்திலே தான் இருக்காங்களா...”

“ஆமா...”

“அவங்களைப் பாத்திருக்கீங்களா...”

“இல்லை...”

உங்களாலை கெடுக்கப்பட்ட முனியம்மாவும்... அந்த ஏக்கத்திலே இறந்துபோன கறுப்பாயியும்... நானுந்தான்.. அந்தத் தியாகியுடைய ஆளுங்க..

இப்படி அவள் உள்மனம் கூறிக்கொள்கிறது- வார்த்தைகள் வெளிவரவில்லை.

நீ உசிரைக் கொடுத்துக் காப்பாத்தினவன்றை மவன். உன்றை புள்ளைக்களின்றை உசிரைக் குடிச்சுக்கிட்டிருக்கான் பாத்தியா...

நீ ஏனையா 'இவங்களைப் போய் காப்பாத்தினு....
அவள் மனம் ஓலமிட- அவள் கண்கள் கலங்குகின்றன.

“ஏன் குருவம்மா கண்கலங்குகிறு...”

“ஒண்ணுமில்லீங்க...”

துரை தன் சாப்பாட்டை முடித்துக்கொள்கிறான். குரு
வம்மாவும் தன் சாப்பாட்டை முடித்துக்கொள்கிறாள்.

“குருவம்மா...” புதிய உணர்வின் சாயல்.

“என்னங்க...”

“இண்டைக்கு பங்களாவிலே ஒருத்தரும் இல்லை... சமையல்காரி சொல்லயில்லையா... துரை குருவம்மாவின் முகத்தை அவதானிக்கின்றான். தூண்டில் சுயிற்றின் துடிப்பை உள்ளங்கை ஸ்பரிசத்தில் உணர்ந்து கொள்வது போல்- அனுபவ முதிர்ச்சி!

“சொன்னாளுங்க...”

சில நிமிடங்கள் துரை மௌனமாக இருக்கின்றான். குருவம்மாவும் மௌனமாக இருக்கின்றாள். தலைதாழ்த்தியிருந்த அவள்- நிமிர்ந்து அந்தப் படத்தை- காந்திப் படத்தைப் பார்கின்றாள்.

துரையின் நிழல் இப்போதும் அந்தக் காந்திப் படத்தில் தெரிகின்றது.

தெளிவாகத் தெரிகின்றது.

இரு முனைகள்...?...!

“என்ன குருவம்மா... திரும்பவும் அந்தக் காந்திப் படத்தைப் பாத்துக்கொண்டிருக்கிறாய். உனக்கும் மொழிப் பற்று...”

“எங்களுக்கென்னங்க மொழிப்பற்று...”

“ஏன்...”

“தினசரி வயித்தோடையும், மனத்தோடையும் போராடிக்கிட்டிருக்கம்... அதிலே விடிவில்லீங்க...” அவள் வேண்டா வெறுப்புடன் பேசிக்கொள்கின்றாள்.

“என்ன குருவம்மா...” புதிய உணர்வின் சாயல் துடிக்கின்றது.

“எண்ணங்க...”

“நீ இண்டைக்கு பங்களாவிலை தங்கிறியா...”

குருவம்மா பேசவில்லை!

மௌனம்-

வேதனையின் எல்லையில் பர்ணமித்த மௌன நிலை-சம்மதத்தின் அறிகுறியாய் பிரதிபலிக்கின்றது.

உள்ளடக்கம் ஒன்று-

பார்வைத்தளங்களால் நிகழ்கின்ற கற்பிதங்கள் வேறு...!

துரை இருக்கையைவிட்டெழுந்து- உடுப்பு மாற்றிக் கொள்ள அறைக்குள் செல்கிறான். குருவம்மா அப்படியே இருக்கின்றாள். சாப்பாட்டறையை அடுத்துள்ள படுக்கையறை மின்சார விளங்குகள் எரிகின்றன. திறக்கப்பட்டிருக்கும் கதவினூடாக அவர் பார்வைக் கோடுகள் உட்செல்லுகின்றன.

பற்றற்ற பார்வைத்தான்!

கட்டிலுக்கு பக்கத்துச் சுவரில் மூன்று படங்கள்- வாணி, இலக்குமி, காளி...

மூன்று படங்களுக்கும் முன்பாக மங்கலான ஒளி பரப்புகின்ற மூன்று சிறிய பல்புகள்- ஒளிபரப்பிக்கொண்டிருக்கின்றன...!

தெய்வமாகிவிட்ட காந்தி- சாப்பாட்டறையில்-

தெய்வமான- வாணி, இலக்குமி, காளி படுக்கையறையில்- பெண்மையின் அவலங்களுக்குச் சாட்சியங்கள் தெய்வங்களா?...! தெய்வம் பேசுவதில்லை- அதனால் தானே என்னவோ!...

இத் தெய்வங்களுக்கு மட்டும் பேசும் சக்தி வந்துவிட்டால்... ஓயும்வரை கண்ணீர் கதைகளாகவே பேசிக் கொண்டிருக்கும்... ஆனால், அவைகள் என்றுமே பேசாது!

“குருவம்மா...” படுக்கையறைக்கு வந்த துரை குருவம்மாவை அழைக்கின்றான். குருவம்மா உள்ளே செல்கின்

ரூள். இப்போது அவள் பார்வை படுக்கையறை முழுவதையும் சுற்றி வருகின்றது.

குறிக்கோள் நிறைந்த பார்வை!

அறைத் திறப்புக் கோர்வை- சிகரட் பக்கந்-லைற்றர்-இன்னுஞ் சில பொருட்கள் மேசையில் கிடக்கின்றன.

திறப்பு கோர்வை...

“வா குருவம்மா”

குருவம்மாவின் அக்கா, முனியம்மாவின் கற்புக் கரைக் கப்பட்ட இடம்!... இப்போது குருவம்மாவின் கற்பு...

எள்வளவு துணிவு!...?

வினாடிகள்... நிமிடங்களாக...

மின்சார விளக்குகள் அணைக்கப்பட்டு, தெய்வங்களுக்கு ஏற்றப்பட்டிருக்கும் அந்த மந்தமான ஒளியில்...

பெண்மையின் ஆத்மார்த்த ராகங்கள் மரித்து- ஆண்மையின் துடிப்பில்... தள்ளி இயங்கவைத்த காரைப்போல... மரித்த உணர்வுகள் இயங்கி... பெரும் அவலக் துடிப்பில்...

இக் குளிரிலும் அவர்கள் உடல்கள் வியர்த்துவிட்டன!...?

14

துரையும், குருவம்மாவும் படுக்கையறையில் சில அங்குல இடைவெளி வித்தியாசத்தில் படுத்திருக்கின்றனர்.

இருவரது உடைகளும் நடந்து முடிந்த சம்பவத்திற்கு முத்திரை குத்தி- அலங்கோலமாகக்கிடக்கின்றன. நிர்வாணமற்ற பாலுணர்வின் தாகத்தை வெளிப்படுத்தும் அலங்கோல நிலை!

குருவம்மாவின் விம்மல் ஒலி- அந்த அமைதியில் பொட்டிட்டாப் போல் ஒலிக்கின்றது.

துரை மௌனமாகவே படுத்திருக்கின்றான்.

ரெலிபோன் மணி அடிக்கின்றது.

துரை எழுந்து செல்கின்றான்.

படுத்திருந்த குருவம்மாவின மனதில் ஏதோ புதிய உணர்வு- எழுந்து கட்டிலில் இருக்கின்றாள். அவள் பார்வை மேசை மீது படருகின்றது-அவள் எதையோ தேடுகின்றாள். அந்தத் திறப்புக் கோர்வை!

அந்தத் திறப்புக் கோர்வையை எடுத்து யன்ன லுக்கருகிலுள்ள மேசையில் போட்டுவிட்டு- யன்னல் கதவுக் கொழுக்கிகளைக் கழட்டிவிடுகிறாள். வெளியில் நின்று திறக்கக்கூடிய வகையில் யன்னல் கதவு கிடக்கின்றது.

ரெலிபோன் பேசச் சென்ற துரை வருகின்றான்.

“குருவம்மா நீ போய் படு...” குருவம்மா எழுந்து வருகின்றாள்.

“...ஏனுங்க... கதவைச் சாத்திக்கவா...” அவள் கேட்கின்றாள். துரை கதவுத் திறப்புக்கோர்வையைத் தேடுகின்றான். அது யன்னல் பக்கமாகவுள்ள மேசையில் கிடக்கின்றது. அவனுக்கு மன நிறைவு- தானாக எழும்பி வந்து குருவம்மா வை வெளியே விட்டு கதவை அடித்துப் பூட்டுகின்றாள்.

தற்கால நாகரீகத்துக்கேற்ப அமைக்கப்பட்ட ஒரே கதவு, திறப்பினால் மட்டும் திறந்துகொள்ளலாம்.

துரை படுத்துக்கொள்கிறான். குருவம்மா அங்கிருந்து சமையல்காரியின் அறைக்கு வருகின்றாள். சமையல்காரி குருவம்மாவுக்காக விழித்துக் காத்தபடியிருக்கின்றாள்.

பாம்பின் காலிப் பாம்பறியும்என்பார்கள். சமையல்காரி வாழ்ந்து அனுபவித்த- அனுபவங்களால் நிறைந்திருப்பவள். அளவுகோல்கொண்டு அளப்பதுபோல்- குருவம்மாவை ஏற இறங்கப் பார்க்கின்றாள்.

அவளது அனுபவத் தொகுப்பில் சில பளிச்சிடுகின்றன... ஒப்பிட்டுணர்வு... சமையல்காரி நிலத்தைப் பார்க்கின்றாள்.

“...இந்தா குருவம்மா... இதைக் குடி...” வெற்றுச் சாராயப் போத்தலுக்குள் கடதாசி சுருளால் மூடி அவள் வைத்திருந்த கோப்பியை குருவம்மாவிடம் நீட்டுகின்றாள்.

முகத்தை மறைத்திருந்த கட்டைக் கூந்தலைப் புறங்கையால் தடவி- ஒழுங்குபடுத்தி- கடதாசி அடைப்பை எடுத்துவிட்டு, போத்தலோடு கோப்பியைக் குடிக்கின்றாள். கோப்பித்தண்ணீர் கருமையாக கடைவாயால் வழிகின்றது.

கண்களிலிருந்து கண்ணீர் வழிகின்றது.

“...தலை நிறைந்த பூவும், நெத்தி நிறைஞ்ச பொட்டுமா... பட்டாடையுடுத்திக்கிட்டு... கணவண்ணு கையாலை பாழும் பழமுமா குடிக்கவேண்டிய... பொண்ணு...என்றைகையாலை இரகசியமா... கோப்பித்தண்ணியைக்குடிச்சிக்கிறா...எல்லாந்தலைவிதி...”

அனுபவம் பேசுகின்றது-

அந்த அனுபவம் மனத்துள் அவிந்து- பெருமூச்சாக வெளிவருகின்றது.

“...உந்தச்சாக்கிலை படுத்துக்கோ..... குருவம்மா.....” சாக்கில் குருவம்மா சமீந்து படுக்கின்றாள்.

“...போத்துக்க ஒரு சாக்குத் தரட்டா...”

“வேணாமக்கா...”

“...உடுப்பு மாத்திக்கிறதினனா... என்றை சீலை ஒண்டு சிடக்கு... மாத்திக்கோ...”

“...வேணாமக்கா...”

“...நீ கவலைப்பட்டுக்காதை குருவம்மா... இப்படி எத்தனையோ பொண்ணுங்கோ... நம்ம தோட்டத்தவங்க இப்படி ஆறலுறப்பட்டு இஞ்சை வந்து தங்கிப்போயிருக்காங்க. நான் யாருக்கிட்டையும் சொல்லிப்புடமாட்டன்...”

“...குருவம்மா...நான் கேட்டுக்கிறனெண்டு குறை நினைச்சுக்காதை.உன்றை அக்காள் முனியம்மாவாட்டம் வாயிலை வவுத்தலை... ஏதாவதாயிட்டிதென்னா... என்னம்மா செஞ்சுக்குவா.....”

“என்னத்தைச் செஞ்சிக்கிறது...” எது நடந்தாலும் சரிதான் என்ற மனப்பாங்கில் குருவம்மா கூறுகின்றாள்.

“...ஏன் குருவம்மா...”

“...என்னங்கக்கா...”

“...நம்ம தொரையின்ரை கார் றைவர் இருக்கானே... அவனுக்கு இதெல்லாம் நல்லாய் புரிஞ்சுக்கும்... அவனிடம் டைச் சொல்லி ஏதாச்சும் மருந்து வாங்கித் தந்துக்கவா”

“...வேணமக்கா... நான் அழிஞ்சுக்கிட்டிருக்கன் எனக்குள்ளே இன்டுனாரு உசரு தோணவா போவுது...” அவள் அதையும் மறுத்துவிடுகின்றாள்.

“நீ என்ன குருவம்மா... ஒண்ணுக்குமே சம்மதிச்சுக்கிரயில்லை...” நீ எப்படிப்பட்டவன்னு புரிஞ்சுக்க முடியாமை இருக்கு.

...“நீ எனக்கு மவமாதிரி... உன்ரை மனசிலை என்ன நீ வைச்சுக்கிட்டிருக்கா... அதையாவது சொல்லிப்புடு..... அதுக்குமாதிரியா நான் ஒதவிபண்ணிப்புடுறேன்...”

“எல்லாம் போகப் போகப் புரிஞ்சுக்கு வீங்கக்கா...”

சில நிமிடநேரம் இருவரும் மௌனமாகப் படுத்திருக்கின்றனர். பனித்துளிகள் தகரக்கூரையில் விழுகின்ற ஒலி மட்டும் மந்தமாகக் கேட்டுக்கொண்டிருக்கின்றது.

இப்போது சமையல்காரி அழுகின்றாள்-

குருவம்மாவின் மனதை ஆச்சரியம் குடைகின்றது.

அவள் எழுந்து அமர்கின்றாள்; சமையல்காரி சாக்கில் முகத்தைப் புதைத்தவண்ணம் அழுகின்றாள்.

“...என்னங்கக்கா... ஏன் அழுதுகிறீங்க...”

“...குருவம்மா ஒனக்கு மலரைத் தெரியுமா...”

“...உங்க மவ... என்னங்க மலரைத் தெரியாதா..... தான் படிச்சுக்கிட்டிருக்கிறப்போ... எனக்கு மேல்வகுப்பில் படிச்சுக்கிட்டிருந்தவ... அவதான் வருந்தம்வந்து செத்துப் போயிட்டாவே...”

“...ஆமா குருவம்மா...”

“அதை அவ்வை நினைச்சுக்கிட்டீங்களா...”

“...ஆமா அவ வருத்தம் வந்து...செத்துப்போயிருந்தா... நான் கவலைப்பட்டுக்கமாட்டன்...”

“என்னங்கக்கா சொல்றீங்க...”

“என்னத்தைச் சொல்லிக்க... அவவும் இப்பிடித்தான் ...என்றை புருஷன் சின்னனிலை நெருப்புக்காச்சல்வந்து மண்டையைப் போட்டுக்கிட்டார். அப்ப... மலரு சின்னப் பொண்ணு .. என்னலை ஒண்ணுந் செஞ்சிக்க முடியல... நம்மாக்களென்ன வசதியானவங்களா... ஒழைப்பில்லாம இருக்க சாப்பாடு தந்திக்கிறதுக்கு...”

...அப்போ எனக்கு வாதம் வந்து சரியா நடக்க முடியாம இருந்தன்— எத்தனைநாளைக்கின்னுதான் வயித்தை ஏமாத்திக்கிறது. மலர் சின்னப்பொண்ணு— பசியாலை அழுதுக்குவா...

...எனக்கு ஒண்ணும் செஞ்சிக்க முடியலை...

...நான் அப்ப செத்துப்போயிருக்கலாம்... அப்படித்தான் இப்பதோணுது...

ஒருநாள் தொரைக்கிட்டை வந்தன்... இந்தத் தொரைதான்... என்றை நிலையைச் சொன்னன்... என்னை ஏற இறக்கப்பாத்துக்கிட்டு சிரிச்சான்...

...பசி மயக்கத்திலே கிண்ணிக்கிட்டிருந்த என்னலை அந்தச் சிரிப்பைப் புரிஞ்சிக்கமுடியாமல் போயிடிச்சு...

...எனக்கும் வயது சொற்பம்... இளசு... இப்ப நான் உடைஞ்சுபோயிட்டன்... அப்ப என்னை நீ பாத்துக்கணும்... மூக்கும் முளியுமா அழகா இருப்பன்... என்றை புருஷனே என்றை வீடு தேடிவந்துதான் என்னை முடிச்சுக்கிட்டார்...

எனக்கு என்ன குறையை வைச்சார்...

என்னை ஏற இறங்கப்பாத்துக்கிட்ட, தொரை எனக்கு அன்னைக்கே சமையல் வேலைதந்தான்... சம்பளம் இல்வீனாலும் தொரை வீட்டிலே சமையல்பண்ணிக்க கொடுத்து வைச்சுக்கணும் எண்ணு தோட்டத்தாளுங்க சொல்லுவாங்க...

...வயிரூரத் தின்னுக்கலாம்.

பங்களாவிலேயே தங்கிக்கணும் எண்ணு தோரை சொல்லிப்புட்டான். எனக்கென்ன... நானும் மலரும் இங்கையே தங்கிக்கிட்டம்...

அண்ணைக்கு... முதல்நாள்... இன்னைக்குப்போலத்தான். பங்களாவிலே ஒருத்தரும் இல்லை, தோரை மட்டும் இருந்திச்சான். என்னைக் கூப்பிட்டான்.

இரவு பத்துமணிக்கு மேலை—

மலர் தூங்கிக்கிட்டிருந்தாள்—

நான் போனதக்கப்புறமாத்தான் நான் புரிஞ்சுக்கிட்டன். நான் பயந்துக்கிட்டு அழுதன்.

என்னையும் மவள் மலரையும் எந்தத்தோட்டத்திலேயும் வாழவிடாமல் பண்ணிப்புடுவன்... நீ சம்மதிச்சா- சாகிற வரையிலே இஞ்சையே தங்கிக்கலாம் ஒரு குறையும் வராது எண்ணு வெருட்டிக்கிட்டான்... எனக்காக இல்லாட்டிப் போனாலும்...

...பச்சை மண்... மவ மலர்...

...சம்மதிச்சுக்கிட்டன்...

...அடிக்கடி கூப்பிட்டுக்குவான்... ஏதேதோ மருந்துகளைக் குடுத்துக்குவான்...நானும் பயந்துகிட்டு குடிச்சுக்குவன்... கார் ஹைவர்தான் கொண்டந்து தந்துக்குவான்.....

...மலர் வளர்ந்தா... பக்குவப்பட்டா... சரியா முனியம்மாவாட்டம்... குறுகுறுத்த கண்... ரொம்ப அழகா இருப்பா...

...ஒரு நாள் பங்களாவிலே எல்லாரும் சினிமாவுக்குப் போனாங்க... தோரையின்ரை கைக்குழந்தையைப் பாத்துக்கிறதுக்காக என்னையும் கூட்டிக்கிட்டுப் போனாங்க...சினிமா நடந்திக்கிட்டிருக்க தோரை இஞ்சைவந்து...

பாவி... நான்தான் சொல்லிவிட்டதா... மலருக்கிட்டச் சொல்லி...

கெடுத்துப்புட்டான்!

இது முடிஞ்ச சில தினங்களினை இந்தத் தொரை ஏதோ காரியமுண்ணு வெளிநாடு போயிட்டான்... அதுக்குள்ளே மலர் 'முழுகாம...' இருந்தா...!...? நான் என்ன செஞ்சுக்குவன்... கார்றைவர்கிட்டை எனக் கெண்ணு சொன்னன்... அவன் ஏதோ மருந்துகளைக் கொடுத்தான்... மலர் குடிச்சா...

...வயிறு அவிஞ்ச... இரத்தம் போயீ... பெலனீனமாகி செத்துப்போயிட்டா...

சமையல்காரி வாய்விட்டமுகின்றாள் - குருவம்மா பேசாமல் படுத்திருக்கின்றாள்—

...அதுக்கப்புறமும்... நீங்க இஞ்சை இருக்கீங்களா... பரிதாபமாக குருவம்மா கேட்கின்றாள்.

“...நான் எங்கை போவன்... யாரு இருக்கா... ஆல இவனை நஞ்சுக் குடுத்தெண்ணுலும் கொன்னுக்கவேணும் எண்ட எண்ணம் என்றை மனசிலை இருந்திச்சு... துணிவும் இல்லை... வசதியும் இல்லை... நாளாவட்டத்திலை அந்த எண்ணம் மறைஞ்சு... கொலைபண்ணிக்கிட்டதுக்கப்புறம் நான் என்ன பண்ணிக்கிறது... எண்ட எண்ணத்திலை அந்த எண்ணத்தை விட்டுப்புட்டு இருக்கிறன்...” சமையல்காரி தன்கருப்பையில் இரத்தம் சொட்டிய கதையைக் கூறிமுடிக்கின்றாள்.

“...இந்தத் தொரைமாருங்க எல்லாருமே இப்படித் தாணுங்களா”

“...பணமுள்ளவங்க எதையும் செஞ்சிக்கலாம்... யார் கேக்கப்போறா... அப்படிக்கேட்டுக்கிட்டா காசைக் குடுத்து எல்லாத்தையும் மூடி மறைச்சிடுவாங்க... நாம எண்ணத்தைப் பண்ணிறது...”

“...அப்படியில்லீங்க...”

“...நீ என்னத்தைப் பண்ணிக்கப்போறா... குருவம்மா...”

“...நான் என்னத்தைப் பண்ணிக்கப்போறா... அக்கா... நீ இருந்து பாரீ... என்றை அக்காள் முனியம்மா... புள்ளை வயித்தோடை தூக்கிலை துடிச்சாலே... அதை யாரும்

பாக்கயில்லை... ஆஹ... நான் அதைப் பாக்காமல் சாவ மாட்டன்...”

“...நீ என்னத்தைச் சொல்லிக்கிறாய்...”

“உனக்கிப்ப புரியாது...”

அமைதி தொடர்கின்றது— சமையல்காரி மன அலுப்பில் தூங்கிவிட்டாள்.

குருவம்மா மன அரிப்பில் விழித்திருக்கின்றாள்.

15

தேயிலைத் தோட்டத் தொழிற்சாலைக் காவல் காரன் தண்டவாளத் துண்டில் பன்னிரண்டு முறை அடக்கின்றான்.

இரவு பன்னிரண்டு மணி!

சமையல்காரி நன்றாகத் தூங்கிவிட்டாள்.

குருவம்மா விழித்தபடி படுத்திருக்கின்றாள். அவள் மனம் வேகமாகச் சுழல்கிறது...

படுக்கையை விட்டெழுந்தவள்-வெளியே எட்டிப்பார்க்கின்றாள். காவல்காரன் நன்றாகத் தூங்கிக்கொண்டிருக்கிறான்.

பனிப்பு கார்... குளிர்... அமைதி.

அங்கிருந்து புறப்படுகின்றாள். உள்ளத்தோடு சேர்ந்து உடலும் அவளுக்கு விறைத்துவிட்டது! அடிமேல் அடி வைத்து நடக்கின்றாள்—

துரை படுத்திருக்கின்ற அறை—

துரை படுத்திருக்கின்றான். கண்ணாடி யன்னலுக்கூடாக தெரிகின்றது- கதவு பூட்டப்பட்டுக் கிடக்கின்றது.

திறப்பு...?

யன்னல் கதவுக்குப் பக்கத்து மேசையில் கிடக்கின்றது. யன்னல் பக்கம் வருகின்றாள்; கதவை இழுக்கின்றாள். கதவு திறக்கப்படுகின்றது- திறப்புக் கோர்வையை எடுக்கின்றாள்.

நோக்கத்தில் ஒரு படி முன்னேறிவிட்டாள்.

உணர்வு வேகம்... இதயவடிப்பு அதிகரித்து...அத்தனை நரம்புகளும் புடைத்துப்போய் நிற்கின்றன. யன்னலுக் கூடாகத் துரையைப் பார்க்கின்றாள்.

...பஞ்சனை மெத்தை, கம்பளப் போர்வை, கட்டிலுக் கடியில் சூடேற்றும் இயந்திரம்... நான்கு பக்கமும் குளிர் புகாத சுவர்... எவ்வளவு பாதுகாப்பு...

உந்தப் பஞ்சனையிலை...சமையல்காசி மலர்...முனியம்மா... நான் .. இப்பிடி எத்தனை பெண்கள்... அவளது உள்ளம் மீண்டும், மீண்டும் விறைக்கின்றது.

திறப்புக் கோர்வையைப் பார்க்கின்றாள்-

கையில் ஆயுதம் ஏந்திய போராளியின் உணர்வு!

அங்கிருந்து குருவம்மா புறப்படுகின்றாள்.

கடுங்குளிர்- பனித் துளிகள் அவள் உடலில் பட்டு ஆவியாகுகின்ற மன- உடற்கூடு- சர்வசாதாரணமாக நடக்கின்றாள்.

கழிவு தேயிலை கொட்டப்படும் குப்பைமேட்டை நோக்கித்தான் அவள் நடக்கின்றாள்—இரண்டாவது ஆயுதத்தைப் பற்றிவிட கைகள் துடிக்கின்றன...

துரையின் கார் செட்டுக்குள் திருடிய மூன்று போத்தல் பெற்றோல் நிறைந்த தகரம்- அதற்குள்தான் ஒளித்து வைத்தாள்.

தான் வைத்த குறிப்புப்படி பெற்றோல் தகரத்தை எடுக்கின்றாள்- இரண்டாவது ஆயுதத்தைக் கரங்கள் ஏந்திவிட்டன.

மலையைப் பறிக்கின்ற மனவலிமை அவளுக்கு! அவளுக்கே தெரியாமல்- அவளுள்ளத்தில் எங்குதான் உறைந்து கிடந்ததோ- விஸ்வரூபம் பெற்று நிற்கின்றது.

பெற்றோல் தகரத்துடன் அங்கிருந்து புறப்பட்டு பங்களா விரூந்தைக்கு வருகின்றாள்-

தீப்பெட்டி...

இல்லை என்ன செய்வது?... மனப்பட்டம் தரையில் குத்தி மீள்கிறது...

சமையல்காரியின் அறைக்கு வருகின்றாள். லேட் போட்டால் அவள் விழித்துக்கொள்வாள். விழித்துக்கொண்டால் தன் காரியம் கெட்டுவிடும் .. நடுச்சாமம்... யாரிடம் கேட்பது? ..

சிந்தனைத் திரிகை அசுர வேகத்தில் சுழல்கிறது...

அவளது லயம்... சுவரில் ஒரு தீப்பெட்டி வைத்த ஒரு நினைப்பு- அவள் இதயத்தைக் குத்துகின்றது.

குரோட்டன் செடிக்குள் பெற்றோல் தகரத்தையும், திறப்புக் கோர்வையையும் வைத்துவிட்டு அங்கிருந்து நடக்கின்றாள்-

வேகமாகச் செல்கின்ற கார் சக்கரங்களின் சுழற்சி வேகம்- அவள் காவில்...

லயத்திற்கு வந்தவள்- பக்கத்து லயக்காரர்கள் விழித்துக்கொள்வார்கள் என்ற பயம், லயத்தைத்திறந்து கையால் தடவுகின்றாள்.

வெளியில் நாய்கள் குலைக்கின்றன!

தீப்பெட்டியை எடுத்துவிட்டாள்.

மூன்றாவது ஆயுதத்தைக் கரங்கள் ஏந்திவிட்டன.

அங்கிருந்து புறப்படுகின்றாள்.

பங்களா—

குரோட்டன் செடிக்குள் வைத்த பெற்றோல் தகரத்தையும், திறப்புக் கோர்வையையும் எடுக்கின்றாள்.

துரையின் படுக்கையறை—

ஒவ்வொரு திறப்பாகப் போடுகின்றாள்- கதவு திறபடுகின்றது.

மார்பு விம்மித் தணிகின்றது- ஒட்டியுலர்ந்த அவள் உடல் நரம்புகளில் புதிய இரத்தம் வேகமாகப் பரவுகின்றது.

வினாடிக்கணக்கில் இடைவெளிகள்-

அறைவாசலில் இருந்த கால் துடைப்பத்தின் மீது பெற்றோல் ஊற்றி காலால் தள்ளிக்கொண்டு வந்து, கட்டிலுக்கடியில் விடுகின்றாள்- கதவுச் சீலை, யன்னல் சீலை...

இவைகளைக் கழட்டுகின்றாள். மெல்லிய துணிகள்... சீக்கிரமாக எரிந்துமுடிந்துவிடும்... சிந்திக்கின்றாள். துரையின் உடுப்புகள் உள்ள அறையைத் திறக்கின்றாள்... எத்தனையோ வகையான துணிகள்... தடித்த துணிகளை எடுக்கின்றாள். பெற்றோலை ஊற்றி கட்டிலைச் சுற்றிப் போடுகின்றாள்.

...சில வேளை அவன் தப்பிவிட்டால்...

அவள் மனம் கொள்ளவில்லை!

சில வினாடிகள்...

சாப்பாட்டறை மேசை...மேசையை மூடி விரிக்கப்பட்டிருக்கும் நீண்ட துணி...பொருட்களை எடுத்து கீழேவைத்து விட்டு அந்தத் துணியை எடுத்து பெற்றோலை ஊற்றி துரையின் படுக்கையைச் சுற்றிப் போடுகின்றாள்.

கதவைத் திறந்துவிட்டால்...

மிகுதியாயிருந்த பெற்றோலைக் கதவுக்கு ஊற்றுக்கிராள்.

ஒரு நீண்ட துணியை கதவோடு இணைக்கின்றாள்.

அவள் மனம் இன்னமும் திருப்திப்பட்டுக்கொள்ளவில்லை. அங்கிருந்து சமையல் அறைக்கு வருகின்றாள். பழக்கப்பட்ட இடம். அடுப்புப் பற்றவைப்பதற்காக பாவிக்கின்ற மண்ணெண்ணெய்த் தகரத்தைத் தேடுகின்றாள்—

அதையும் எடுத்துக்கொண்டு வருகின்றாள். நிலமெங்கும் ஊற்றுகின்றாள்.

மன நிறைவு—

திறப்பை இடுப்பில் செருகிக்கொள்கிறாள்- ஓடுவதற்கு இலகுவாக பாவாடையை இழுத்து இடையில் செருகிக்கொள்கிறாள்... சரி...

தீப்பெட்டியை எடுத்து- நெருப்புக் குச்சியை எடுத்துத் தட்டுகின்றாள்- நெருப்பெரிகின்றது- அந்தச் சிதிய ஒளியில் அவள் முகம் சிவந்துபோயிருப்பது தெளிவாகத் தெரிகின்றது!

பல்லும் பல்லும் தேய்ப்படுகின்ற சத்தம்-

நெருப்பை வைக்கின்றாள்- மறு வினாடி

கதவு சாத்தப்படுகின்றது-

அவள் வெளியே நிற்கின்றாள்-

அறை தீப்பற்றி எரிகின்றது! யன்னல் கண்ணாடிக்கூடா கத் தெரிகின்றது.

துரை துடிக்கின்றான்...அலறல்...மரண அவஸ்தை...கத வுப் பக்கம் ஓடுகிறான்...விழுந்து புரண்டு...உடையெல்லாம் எரிந்து நிர்வாணமாய்...துடித்து...

அவளுக்கு- கண்கொள்ளாக் காட்சி...

குருவம்மாவின் இதய பாரம் கரைகின்றது!...?

துணிவின் எல்லைக் கோடு... சில வினாடி களில்,... பெண்மை...பயம்...படர்கிறது.

பங்களா பரபரப்பு... புகை எங்கும் பரவுகின்றது- ஆட் கள் ஓடி வருகின்ற அரவம்...

என்ன செய்வது...?

எங்கே ஓடுவது...? துரையைக் கொலை செய்வதையே தனது குறிக்கோளாகக் கொண்டவள்- தண்ணீர்ப்பற்றி எண்ணிக்கொள்ளவில்லை...

கால் போன போக்கில் ஓடுகின்றாள்.

துரையின் அறை—

அரைமணி நேரம் வரை வேலையாட்களின் முயற்சியின் பின் கதவுகள் உடைக்கப்படுகின்றன. துரையின் உடல் வெளியே கொண்டுவரப்படுகின்றது...

எரிந்து கருகி- அணைந்த கொள்ளிக்கட்டை எப்படி இருக்குமோ- அதே போன்று கொள்ளிக்கட்டையாய் துரை கிடக்கின்றாள்.

அவன் இறந்துவிட்டான்.

அறை எரிந்து- சுறுத்து- குகைபோல் கிடக்கின்றது.

அணைத்தும் சில நிமிடத்தில் ஏற்பட்ட மாற்றம்!

சதி நிகழ்ச்சியா?

தற்செயல் நிகழ்ச்சியா?

சம்பவத்தின் உள்ளடக்கத்தைப் புரிந்துகொள்ள வந்த வர்களின் மனங்கள் பல மைல் வேகத்தில் இயங்குகின்றன.

சமையல்காரியும் நிற்கின்றாள்... அவள் மனமும் வேகமாக இயங்குகின்றது.

குருவம்மா... அவளின் பேச்சு... செயல்...

அவள் இப்போது... என்கே...?

அவளின் மனோவேக முட்கம்பி சைவர் பாகைக்கு வருகின்றது...

'...சாது மிரண்டால் காடு கொள்ளாது...' அவள் மனம் கூறிக்கொள்கின்றது.

பொலிசார்...டாக்டர்...அதிகாரிகள்... வி சா ர ணை... யாரைச் சந்தேகிப்பது?...

குருவம்மாவைப் பற்றி யாருமே எண்ணிக்கொள்ளவில்லை. இடையே வேலைக்காரி குருவம்மாவின் லயத்துக்குச் சென்று வந்துவிட்டாள். அவள் அங்கில்லை.

வேளிப்படையாகத் தேடவும் முடியவில்லை.

விடிகிறது-

மலையடிவாரத்தில்- கீறல் காயங்களுடன் மயக்கமாகக் கிடந்த குருவம்மா பொலிசாரால் கைது செய்யப்பட்டாள். அவள் இடுப்பில் துரையின் அறைச்சாவிக்கொத்து...கையில் உடையில், காவில்...பெற்றோல், மண்ணெண்ணெய் நெடில் இன்னொரு சாட்சி.

குருவம்மா ஆஸ்பத்திரியில் கண் விழித்தாள்.

"...நான்தாங்க தொரையைப் பத்தவைச்சுக் கொண்ணனுங்க..." கண் திறந்து, இதை மட்டுந்தான் அவள் சொன்னாள்.

"குருவம்மா... மனசிலை வெச்சு தீத்துக்கிட்டாவடா... அவ அதாலைதான் மெளனமாக திரிஞ்சா... பாவம்... நாம அவளை தவறா எண்ணிக்கிட்டம்... அவ துணிச்சல் காரி தாண்டா..." இப்படித்தான் தோட்டத்தாக்கள் பேசிக் கொண்டனர்.

16

‘பத்து வருடச் சிறை.....’

குருவம்மாவுக்குத் தீர்ப்பு வழங்கப்பட்டு விட்டது.

இன்று காலை இறுதி விசாரணை நடந்து, குருவம்மா தனது குற்றத்தை ஒப்புக் கொண்டதால் சுலபமாகத் தீர்ப்பு வழங்கப்பட்டுவிட்டது.

கடைசி வரை குருவம்மா தன் குற்றத்தை மறைத்துக் கொள்ளவில்லை.

எத்தனையோ கேள்விகள் கேட்கப்பட்டன.

“நீ ஏன் கொலை செய்தாய்.....”

“உனக்கும் துரைக்கும் உள்ள கோவம் என்ன.....”

“உனக்குத் துணையாக யாரும் நின்றார்களா.....”

“நீ எப்படி கொலை செய்தாய்.....”

“நீ உன்னைப் பற்றிக் கூறினால்..... சில வேளை கோடு இரங்கி... உன் தீர்ப்பைக் குறைக்கலாம்.....”

இப்படி கேள்விக்கு மேல் கேள்விகள் கேட்கப்பட்டன.

“நான் தானுங்க கொலை செஞ்சன்.....” இதை மட்டுந்தான் குருவம்மா கூறிக் கொண்டாள். இவளுக்காக வாதாட ஒரு வழக்கறிஞரை வைப்பதற்குத் தோட்டத்தாக்கள் எவ்வளவோ முயற்சி செய்தும் குருவம்மா சம்மதித்துக் கொள்ளவில்லை.

இன்று காலை பத்து மணியளவில் தீர்ப்பு வழங்கப்பட்டு, இது வரை கோர்ட்டிலுள்ள பாதுகாப்பறையில் வைக்கப்பட்டு, இப்போது சிறைச்சாலைக்குக் கொண்டு போவதற்காக புகையிரத நிலையத்திற்குக் கொண்டு வரப்பட்டுள்ளாள்.

“உனக்கு பத்து வருடங்கள் சிறை வாழ்வு.....” இப்படி நீதிபதி கூறியபோது கூட குருவம்மாவின் முகத்தில் எந்த மாறுதலும் ஏற்படவில்லை.

“நீ இறுதியாக ஏதாவது கூற விரும்புகிறாயா.....”
 தீர்ப்பின் பின் நீதிபதி இப்படிக்கேட்டுக் கொண்டார்.
 இதற்குக் கூட குருவம்மா எதுவுமே கூறிக் கொள்ள
 வில்லை. எந்தவித உணர்வு மாற்றமும் காணப்பட
 வில்லை- முதல் நாள் விசாரணை முடிந்து- வட்டக்கொடை
 புகையிரதத்தில் நின்றாளே- அதே முக பாவத்தோடுதான்
 நிற்கின்றாள்.

இப்போது நாலு மணி- நாலரை மணிக்குப் புகை
 யிரதம் வந்துவிடும்.

விடிந்தால் பத்து வருட சிறை வாழ்வின் முதல்
 நாள்.

சுப்பிரமணிய மாஸ்ரரும் வந்திருந்தார். அவர் உட்
 பட ஏராளமான தோட்டத்தவர்கள் நிற்கின்றனர். குரு
 வம்மாவின் பாதுகாப்பிற்காக வந்த காவலாளிகள் நல்ல
 வர்களாக இருக்க வேண்டும். அவர்கள் யாரையும்
 தடைசெய்யவில்லை. தங்கள் பாதுகாப்பின் கீழ் சகலரை
 யும் பேச அனுமதித்து நிற்கின்றனர்.

ஆனால் யாருமே பேசவில்லை.....

சுப்பிரமணிய மாஸ்ரர் உட்பட!

கோபமோ வெறுப்போ காரணமல்ல- என்ன பேசு
 வதென்று தெரியாத இதயக் குமைவு நிலை.

தலையைத் தாழ்த்தியிருந்த குருவம்மா, தலையை
 நிமிர்த்தி அந்த மலை உச்சியைப் பார்க்கின்றாள்.

முனியம்மா தூக்குப் போட்டுக் கொண்ட மரம்.....

சுடுகாடு.....

இப்போது கூட அவள் அழவில்லை...

இந்த உலகத்தையே சுட்டெரிப்பது போன்ற தொரு
 நெட்டுயிர்ப்பு வெளிவருகின்றது.

அவள் யாரையும் பார்க்கவில்லை.

“இந்தா குருவம்மா கோப்பி..... குடிச்சுக்க.....”
 வட்டக்கொடை புகையிரத நிலையத்திற்கு அருகேயுள்ள
 கடைக்கிழவி கோப்பியைக் கொடுக்கின்றாள். குருவம்மா

கோப்பியையும், அந்தக் கிழவியையும் பார்த்து விட்டு மௌனமாக நிற்கின்றாள்.

“என்ன குருவம்மா..... வருத்தப்பட்டுக்கொ..... நீ செஞ்சது சாதாரண காரியமா..... நாங்கதான் உன்னைப் பார்த்து வெக்கப்பட்டுக்கணும்..... தலை முடியை வெட்டினாங்க..... சட்டையைக் கிளிச்சாங்க..... பேசாத நக்கலெல்லாம் பேசினாங்க..... ஒதுக்கி வைச்சாங்க..... ஆனா... நீ மனசில நினைச்சதைச் செஞ்ச முடிச்சுக்கிட்டா..... இப்பதான் உன்னைப் புரிஞ்சுக்கிட்டம்..... நாமெல்லாம் கோழைங்க குருவம்மா..... நமக்கெல்லாம் ஆண்டவன் ரோச நரம்பை வெச்சுக்கல்ல.....” கடைக்காரக் கிழவி உணர்ச்சி வசப்பட்டு கதைக்கின்றாள். குருவம்மா எதுவுமே பேசவில்லை. அப்படியே நிற்கின்றாள். கிழவியின் பேச்சுக்களை அவள் கிரகிக்கின்றாள் என்பதை மட்டும் அவளது நிலை தெளிவு படுத்துகின்றது.

“குருவம்மா... உன்னை நாங்க சரிவர புரிஞ்சிக்காமை... எவ்வளவோ கேவலமா பேசிப்புட்டம்..... நாம எப்படித்தான் கேவலமா பேசிக்கிட்டாலும், நீ அதையெல்லாம் பெரிசு பண்ணிக்காமை... நீ நினைச்சதை செஞ்சி முடிச்சிட்டா... எங்களை மன்னிச்சுக்கோ...” அந்தக் கூட்டத்தில் நின்ற ஒரு வாலிபன்- தன்னையுணர்ந்த நிலையில்- தன்னை மறந்து கூறுகின்றான்.

குருவம்மா எதுவும் பேசவில்லை.

“ஆனா குருவம்மா..... ஒன்னை மட்டும் நீ நமக்கு தெளிவு படுத்திப்புட்டாய்... நீதி கோடல் நடக்கிறவங்க தானாகவும் திருந்திக்க மாட்டாங்க... கடவுளும் தண்டிச்சுக்க மாட்டார்... சட்டங்கூட தண்டிச்சுக்காது... நாமதான் தண்டிச்சுக்க வேணும்... நீ உன்னை அழிச்சிக்கிட்டாலும்... நமக்கெல்லாம் துரோகம் பண்ணிக்கிட்டிருந்த ஒருத்தனை அழிச்சுப் பிட்டாய்... சாம்பிராணிக் குச்சி மாதிரி...” கவ்வாது வெட்டாமல் செழிச்சு அடர்ந்திருக்கும் தேயிலைத் தோட்டக் கரும் பச்சை போல்- அவளது பேச்சில் அமைதிகலந்த கனதி பளிச்சிடுகின்றது.

குருவம்மா பேசவில்லை.

“குருவம்மா... நீ போயிட்டு வா... பத்து வருஷம், பத்து நாள் மாதிரி போயிடும்... நீ திரும்பி வா... உனக்காக நாம காத்துக்கிட்டிருப்பம்... நம்மளுக்கு இதுதான் விதி எண்ணிட்டு சகலத்தையும் சகிச்சுக்கிட்டிருந்தம்..... எதுவுமே மனசிலை பட்டுக்கலை ஆனா இப்பதான் எல்லாம் நெருப்புத் தணலா கொதிக்க ஆரம்பிச்சிருக்கு... எரிமலை மாதிரி... கொதிச்சுக்கிற எரிமலை வெடிக்காமல் போகாது...” இன்னொரு வாலிபன் நிகழ் கால மையத்திலிருந்து- தீர்க்க தரிசனம் செய்கின்றான். வார்த்தைகள் உரமேறிப் போயிருந்தாலும்- கண்கள் கலங்கிவிட்டன!

குருவம்மா பேசவில்லை.

தலையை நிமிர்த்தி அந்த வாலிபனைப் பார்க்கின்றான்- உதட்டோரத்தில் மயிரிடை வெடிப்பு-சிரிப்பு!

சுப்பிரமணிய மாஸ்டர் சகலதையும் அவதானித்துக் கொண்டு மௌனமாக நிற்கின்றார். சம்பவங்களின் உள்ளடக்கங்கள் வைச்சிரமாய் அவரது இதயத்தில் ஓட்டிக் கொள்வதை அவர் முகம் துலாம்பரப்படுத்துகின்றது.

குருவம்மா பேசவில்லை.

“என்ன குருவம்மா... இவ்வளவு நாளும் நினைச்சதை செய்யிறதுக்காக ஊமையைப் போலத் திரிஞ்சா... நினைச்சதை செய்துப் போட்டாய்... இனி பேசலாந்தானே... பேசன்... இவ்வளவு பேரும் உன்னைப் பார்க்கத்தானே வந்திருக்கினம்...” சுப்பிரமணிய மாஸ்டர் கூறினார்.

குருவம்மா சுப்பிரமணிய மாஸ்டரைப் பார்க்கின்றான். அவள் முகத்தில் புதிய ரேகைக்கோடுகள்.....?

“என்ன குருவம்மா...”

“ஒன்னுமில்லீங்க”

“ஏதாவது சொல்லப் போறியா...”

“நான் என்னத்தையுங்க சொல்ல...”

“ஏன்...”

“நான் சாகணுமுங்க...”

“ஏன் குருவம்மா அப்படிச் சொல்லாய்...”

“அப்படித்தாங்க...”

“நீ என்ன குருவம்மா... நீ செய்தது சட்டப் படி பிழையாக இருக்கலாம்... மனச்சாட்சிப் படி நீ செய்தது சரி... முள்ளை முள்ளாலை தான் எடுக்க வேணும்...”

“அது சரிங்க... நான் ஒரு ஆணை இருந்தா பத்து வருஷம் களிச்சதுக்கப்பறம் வந்தும் எப்படியோ வாழ்ந்துக்கலாமுங்க... நான்... இப்பவ செத்தவளாய்ப் போயிட்டனுங்க... இனிமே பத்து வருஷம் களிச்சு வந்து... வாழ்ந்துக்கப் போறனுங்களா... நான் நினைச்ச திலே ஒண்ணு முடிஞ்சதுங்க... இன்னொண்ணு... அதையும் முடிச்சுக்குவனுங்க...”

“அதென்ன குருவம்மா...”

“நான் சாகணுமுங்க...”

“என்ன குருவம்மா.....” சுப்பிரமணிய மாஸ்ரர் குருவம்மாவைத் தேறுதல் செய்வதற்காக அவளிடம் பேச்சுக் கொடுக்கின்றார்.

“எனக்கு ஒண்ணும் புரியலீங்க..... நான் இன்னும் கனநேரம் இருக்கமாட்டனுங்க... நான் செத்ததுக்கப்பறம் என்றை அக்காளை எரிச்ச இடத்திலை என்னையும் எரிச்சுப் புடுங்க..... அதுதாங்க என்றை ஆசை.....” அவள் கண்கள் கலங்குகின்றன.

“நீ ஏன் குருவம்மா சாகிறதைப்பற்றியே கதைக்கிராய்.....”

“இனிமே என்றை முடிவு அதுதாங்க.....” குருவம்மா தன் முடிவில் நிதானமாக நிற்பது அவள் பேச்சில் பளிச்சிடுகின்றது.

அவளைப் பாதுகாத்து நின்ற காவலாளர்களால் எதையும் புரிஞ்சு கொள்ள முடியவில்லை. ஆனையாள் பார்க்கின்றனர்.

அங்கு நின்ற சனங்களை விலக்கிக் கொண்டு ஒரு கிழவன் வருகின்றான்; வாழ்க்கையின் பெரும்பகுதியை முடித்து— எல்லைக் கோட்டில் நிற்கின்ற வயது நடக்கமுடியாத நிலை!

“குருவம்மா.....”

“நீங்க..... ஏன் வந்தீங்கநடந்திக்க மாட்டீங்களே.....”

“குருவம்மா..... ஏ தோ உன்னைப் பாத்துக்கணும் போலே தோணிச்சிது..... வந்திட்டன்..... என்னைப்பார். என்றைவயதென்ன..... என்றை கைபடாத ஒரு தேயிலைச் செடி கூட இந்த மலையிலே நின்னுக்காது..... இ ந த த் தொரைமார் பண்ணிக்கிற அநியாயங்களை ஒவ்வொண்ணு அனுபவிச்சவன் நான்..... ஆஹ..... இதுவரையிலே அவங்க ளோடை நேருக்கு நேர் நிண்ணு ஒரு வார்த்தை பேசிக்க துணிவில்லாமைப் போச்சு ஆஹ..... நீ துணிஞ்சு நிண்ணு இந்தக் காரியத்தைச் செஞ்சிட்டா..... நான் செத்திட்டா என்றை பேரை என் மவனே சொல்லிக்க மாட்டான்..... ஆஹ..... உன்ரை பேரை..... இ ந த த் தோட்டம் என்னைக்கும் மறந்துக்காது..... நீ..... போயிட்டு வா குருவம்மா.....”

“தாத்தா..... நான்..... திரும்பமாட்டனுங்க.....”

“ஏன் குருவம்மா.....”

“நான் இன்னைக்குப் போறது..... திரும்பிக்க முடியாத உலகமுங்க.....”

“அப்பிடியின்னா.....”

“அப்பிடித்தாங்க.....”

புகையிரதம் மேடையை நோக்கி வந்து கொண்டிருக்கின்றது.

காவலர்கள் குருவம்மாவைப் பிடித்துக் கொள்ளுகின்றனர்.

புகையிரதம் மேடையை அண்மிக்கின்றது.

நின்றவர்களின் மனங்களில் துயரத்தின் எல்லைக்கோடு உடைகின்றது.

குருவம்மா காவலர்களை விலக்கிக் கொண்டு புகையிரதத்தின் முன் பாய்கின்றாள்!

குருவம்மாவின் உடல், புகையிரத சங்கரங்களால் அரைபடுகின்றது!

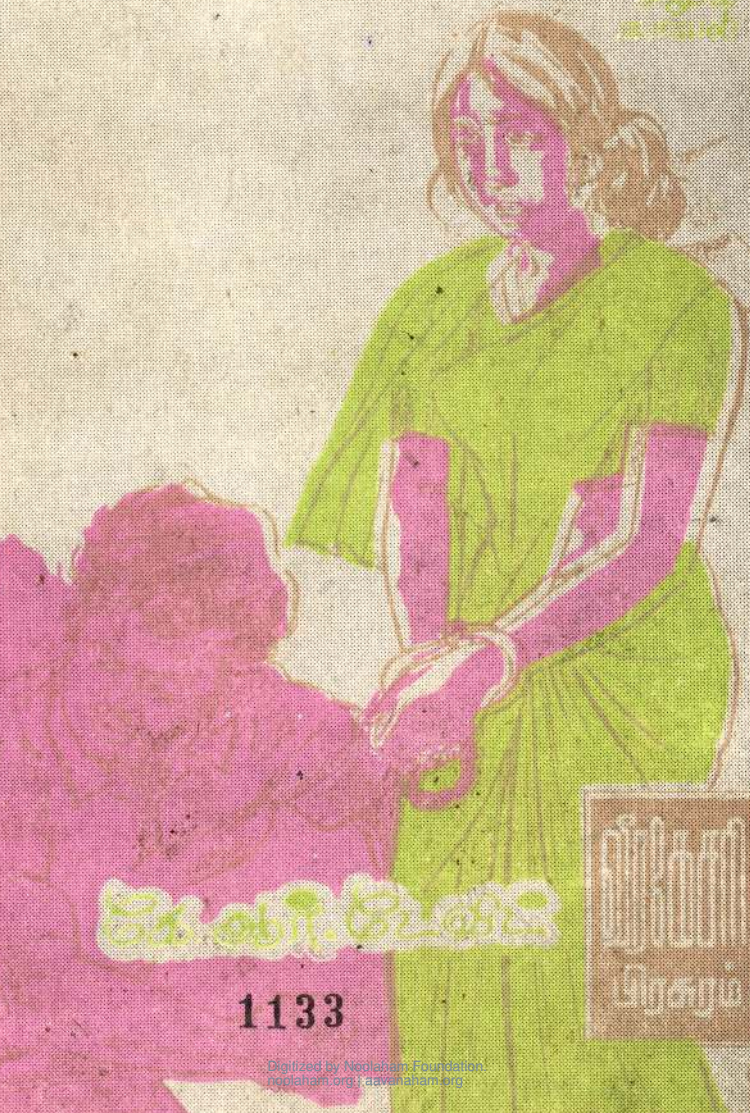
நின்றவர்களின் இதயத்துடிப்புக்கள் சில வினாடிகள் நின்றி..... இயங்குகின்றன!

321930

வினாயகர்
சுயம்
நவசூத்
சுந்த
சுவாமி

கே. வி. சேகர்

1133

வினாயகர்
பிரசுரம்